

1148

v. voiculescu

poezii

★★

v. voiculescu

v. voiculescu

«De la întâia culegere de *Poezii*, din 1916, și pînă la volumul *Întrezăriri*, din 1939, opera poetică a lui V. Voiculescu și-a adăos cu simetrică periodicitate, semn al unei cariere dintre cele mai unitare, nu numai noi culegeri, dar și noi conture pentru completarea și definirea profilului său liric... Însă cu cele 90 de sonete poetul *Destinului* și *Urcușului* irumpe în cercul de foc al liricii noastre erotice...

Cele 90 de sonete de iubire ale lui V. Voiculescu sint, în primul rînd, raportate la poezia sa anterioară, una din acele surprize pe care singure misterele creației ni le rezervă.»

PERPESSICIUS

«Sub prețuirea nouă pe care o dobîndește pastum, poezia lui V. Voiculescu, cu un nu știu ce mereu proaspăt, de șantier, fără prejudecăți deschisă vieții și de o aleasă ținută intelectuală, îl ridică nu o dată „dintre imagini”, pe cel plecat, și-l așează în loc de vază la masa unde Arghezi, Blaga, Bacovia, Ion Barbu și alți cîțiva pînă la 12 stau la cina de taină a modernului vers românesc.»

AUREL RĂU

Vol. I—II, Lei 16

editura minerva

Ilustrația copertei : *V. Socoliuc*

v. volculescu

poezii

★★

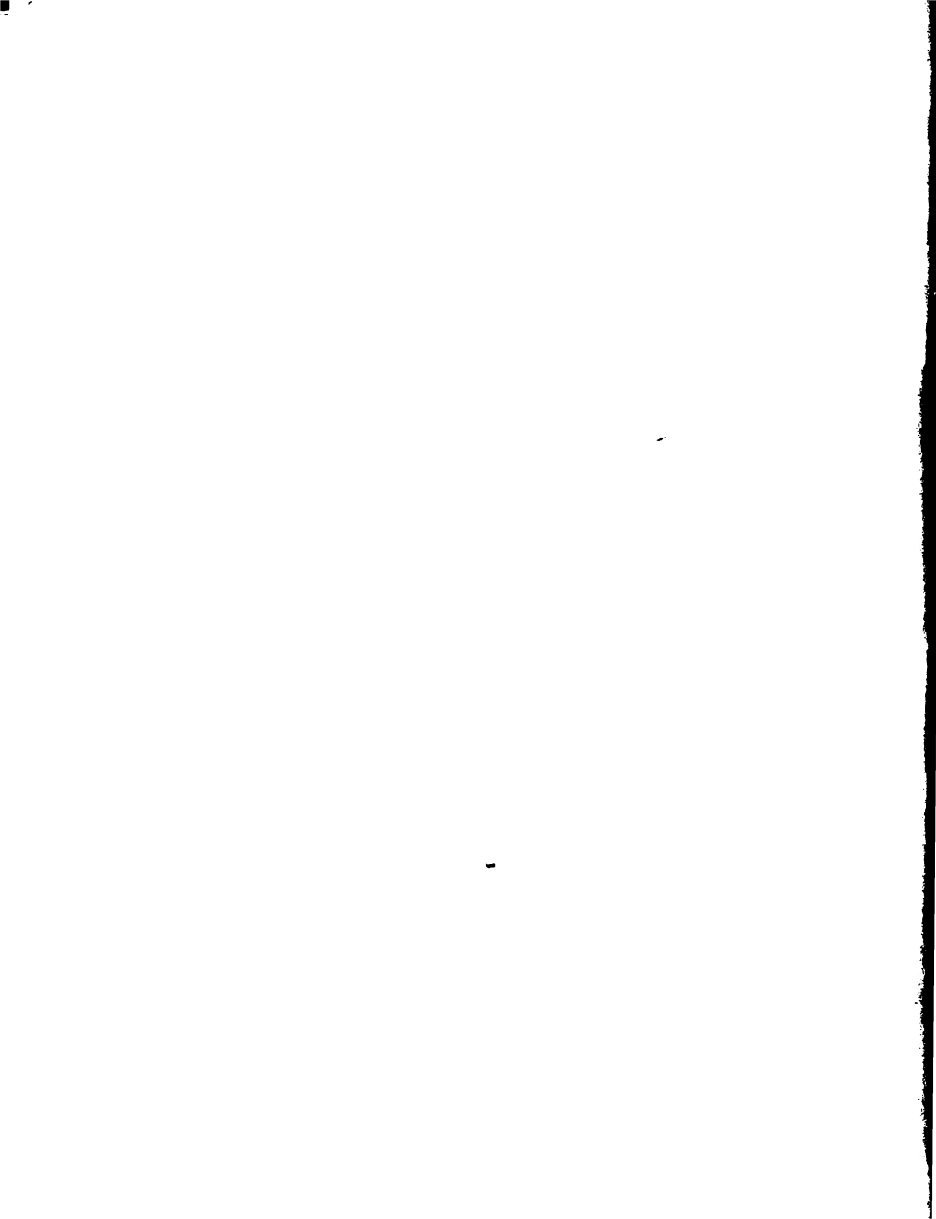
EDIȚIE DE LIVIU GRĂSOIU

EDITURA MINERVA ● BUCUREȘTI

BIBLIOTECĂ PENTRU TOȚI ● 1983

URCUŞ

1937

CUPA

I

Cuget revărsat peste țărmi de poezie,
Mîl de iad cu cerești aluviuni,
Sîmburii de azur au rodit erezie,
Singură bezna-mi izvorî minuni.

Albastre rîpi de raiuri n-oi mai privi vreodată,
Căci văd mereu și-aievea cu pumnii răzvrătiți
Din cer pînă-n adîncu-mi vărsîndu-se surpată
O neagră cataractă de îngeri prăvăliți.

În piatră-nchipuită de-atuncea, rob cioplitii,
Îmi tîinui nemurirea ca pe o faptă rea,
Lucrez fără hodină la forma fericirii
Și n-am decît o mîină cu colb de cer în ea.

Dar ce-nrudiri cu zeii pe piscuri mă ridică
În sulite cu sacră cunună de noroc ?
Cum am cuprins fecioara în brațul fără frică,
Cu piatra fericirii m-au lapidat pe loc.

II

Somn roditor de vise umbri peste gheene .
Și-n ochii ce păstrează domesticitul foc
Sub pleoape pînditoare cu aripe de gene
Am găzduit surîsuri și lacrimi la un loc.

Pe cin' să-mi razim plînsul și frageda lui mare
Cu rădăcini în moarte cînd vād fără să stea
Prin mintea nopții luna trecînd ca o visare
Și amintirea zilei luînd chip tăiat în stea ?

Mă mîngîiam cu basmul zidirii pămîntene,
Prin slavă albe imnuri de nori călătoreau,
Păuni ca heruvimii cu ochi sădiți în pene,
Și lupii ca păstorii nostalgic buciumau.

III

Cînd galbena vecernă a toamnei iar mă arde,
Din occident de pară în ceasul dens de dor,
Lin pasărea ursitei se lasă peste coarde
Și alăuta pieptului îmi auie a zbor.

În alba-i visterie de oase puse-n furcă
Eroica tristețe a lumii a-mpietrit.
Auzi-l greu din aur lăuntric cum se urcă
Sunetul sufletului sleit.

IV

Dar golfurile noastre noian de vînt le bate,
Zăcem moșii de carne pe-un bărăgan polar,
Și în duiumul de singurătate
Inimile-ntr-o noapte stau pietre de hotar.

Mai sus ca un luceafăr sau și mai depărtate
Sînt albele ei glezne sub norul recii rochii,
Poiana luminoasă a frunții aplecate
Cu iezelele verzilor ei ochi.

Boltisem vremea-n jurul molaticei copile...
Mi-a luat-o-n afunzișuri cînd au trecut în drum
Pe sub arcada celei mai joase dintre zile
Corăbiile toamnei cu punțile de fum.

Întîrzasem singur pe clinele gîndirii
Și-n zid de versuri umbra iubitei am închis :
Cine va bate lumea cu varga nemuririi,
Să trec la ea prin moarte pe-un cald nisip de vis ?

V

Că m-am cioplit în trepte să urc spre paradisul
În care doarme urma aprinsului meu pas ?
Din toată limpezimea de templu mi-au rămas
Coloanele tristeții pe care-mi sprijin visul.

Mi-e trupul hărțuită merindă a iubirii
Și zimți fierbinți de simțuri misteru-i zdrențuiesc.
Unde-i puternica dimineată a înfăptuirii
Cind numerele cîntă și linii dănțuiesc ?

Cum porți senina cheie a vrăjilor în mînă,
Coboară, poezie, în adîncimi de chin,
Descuie duhul veșnic din veacuri de țărină
Și-ntinde-i rece cupa, tu, limpede stăpînă,
Ascultătoarea-mi formă s-o umple iar deplin.

Păstăile-amintirii uscate sună stranii
Din ghimpi de dor și boabe sălbatice de ură.
Respir pustiu și ciudă, mă-nec în vreme, anii
M-acopăr, trec de umeri, mi-ajung pînă la gură.

Departe tinerețea și-a scuturat bolizii,
Surisu-i metaforic fu scrum. Din clipa cînd
Iubirea peste suflet vărsă-ndelung acizii
Am fost întreg o spumă de humă rea... Acum

Ascult cum calcă ceasul cel mai înalt... Ce plin,
Ce pur și singuratec, descătușat din vreme,
Cu pas etern... și-n cupa lăuntrice poeme
Pe fund de vis durerea cristalizează lin.

IMN SUFLETULUI

Suflete,-n fața ta-ngenunchi :
Urci din lut coloana gînditoare,
Mii de rădăcini și-un singur trunchi .
Pentru-a lumii sevă călătoare.

Tu, ce-ți porți tumulturile sus,
Mîndrele minii aeriene,
Unic ostrov în văzduhuri pus
Aripilor ostenite pe noiane.

Și ridici minunea la zenit,
Subterane, negre reverii
Să-ți prefacă lemnu-n florării,
Leagăn pentru cerul adormit.

Cel mai mare, limpedele rod,
Dăruie-l acelui ce se suie
În a foilor cerească cetățuie
Unde-ai prins azurul în năvod.

Unde n-ajung piatră, nici braț bont,
Peste vastul vînt zvîrlit avuzuri,
Să culeagă-naltele auzuri
Ochi zămislitori de orizont.

Exilatul fruct biruitor,
Virful slavei neatins îl ține,
Dar sămînța încă grea de sine
Cade-n trist pămînt interior.

PLECARE

Tot n-am ajuns la țărnul puterii... Și din frunte
S-a stins atîta soare, că suptă-n drum de vlagă
Mi-a-nngenuncheat lumina amurgului pe munte :
De dorul nopții pure colorile se roagă.

Culcat pe culmi amare de vînt și amintire,
Ascult cum umblă umbra vieții jos în vale.
Plăpîndul plîns de plantă mi-aduce fără știre
Mireasma unui zîmbet din floarea gurii tale.

Dar priponiți de steiuri nechează-n vifor brazii,
Răsună de plecare căderile de ape,
Tivît cu dor pustiul și-arată-n zări nomazii,
Și, heruvim al mării, corabia-i aproape.

Cum mă despoi de toate, plec gol din curți străine,
Și iată, mai puternic acum cînd nu mai sînt,
Iau lumea, tristă soră, ca pe-un copil, cu mine
În grava reverie acolo sub pămînt.

ARTĂ TÎRZIE

Nu mă cunoaște moartea. Cobor mai trist din munte
Spre marea premenită cu vaste-amărăciuni.
Amurgul zace putred, mîhnirile-s cărunte
Vreau tînără durere cu proaspete minuni.

Îmi pipăi amintirea, doar marmoră și oase,
De-aș mai avea vedenii, iubita din trecut
Cu avuții de plete și stinse mîini frumoase
S-o culc între imagini și somnul să-i sărut.

Mă încordez pe noaptea puternic-a voinții,
Chemarea strălumească zăvoarele-a deschis ;
O văd, pe fruntea-i, albă acropolă a minții,
Păstrează trăinicia ruinii unui vis.

O, inima plesnească în copciile humii,
Plecat întreg de-acuma pe-al vremilor nisip,
Domol plimb clarul deget al gîndului și lumii,
Din linii adorate îi plăsmuiesc un chip.

. MIORIȚA

Cînd sufletul arsese amurgu-i de fosfor,
Din mîinile-așteptării căzu o amintire ;
Natura viitoare, desprinsă cu uimire
Din ramuri reci de sînge, liane lungi de dor.

Și somnul dintr-o dată nerăbdător de mare
Îmi fu o deșteptare severă în adînc.
Mă logodeam cu Moartea și într-un larg de mare
Îi azvîrlam din deget senin înel de gînd.

Striga eternitatea sălășluită-n mine,
Din fiecare lucru îi răspundea o soră
Și albele alaiuri, perechi, nuntind senine,
Urcau din fundul vieții, cu sufletul la proră.

Porneam spre curți eterne cu oar de stele zestre,
Dar rămîneau în poartă dureri domesticite.
Și-nchisă în iatacuri, cu brațe rătăcite,
Melancolia lumii se arăta-n ferestre.

FALII

Tîrziu după nechezul înflăcărat al zilei
Pășește-ncet amurgul cu mugetul lui lin.
Ursite vechi de aur au izvorît argilei,
Pămîntul este iarăși misterios și plin.

Cum doarme omenirea, sub domuri de țărînă,
La rădăcina morții, culcat în amintiri,
Mă adîncesc în vaste neliniști fără frînă :
Sub pajiștile mele adulesc uneltiri.

Stau falii mari în suflet la-ncheietura firii:
De unde se stîrnește lăuntricul cutremur,
Mi-alunecă tărîmul spre rîpile iubirii,
Ținutul cel mai rodnic se surpă rupt în vremuri.

Spre gropnițe căscate la fundul temeliei
Alcătuiri suave se prăbușesc și curg...
Arar arunc din lutul căzut al poeziei
Un vers de ambră sumbră cu vine de amurg.

ÎN ZORI

Simți tu mirosul zilei care-noape ?
Vezi verdele ? El se deșteaptă-ntii.
Un freamăt alb colindă cerul de pe
Colina pusă nopții căpătii.

Treci prin grădini cu limpede făptură,
În frunze poamele țin ochi deschiși,
Un măr te-atinge-amintitor pe gură,
Trup lin de șarpe lunecă-n tufiș.

Sparg agrișe de rouă pe-o sulfină
Și din hățișul umbrelor mă duc,
Cărare prin lăstare de lumină
Către suișul inimii s-apuc.

Pun flamure de zori pe-un mărăcine,
Opresc un cerb cu gîndul speriat.
Oriunde o întind mi-ajunge mîna... Cine
'N puterea dimineții m-a urcat ?

NOUL VÎNĂTOR

Pe piscuri reci de cifre-și trece anii
Și munți de slove-ncălecînd mereu,
El umblă pe-nălțimile Sataniei
Cu gîndul de-a vîna pe Dumnezeu.

Cerbi-nalți, dumbrăvi de coarne-alergătoare,
Se clatină de spaimă-n depărtări ;
Cu geniul închis în întristare,
El chinuie azurul cu-ntrebări.

Secătuindu-i lutul tinereții,
Trufii de înger îl împing spre creste
Cu tolba grea de gînd să calce peste
Sălbateca virginitate-a vieții.

Ulmează vremile-n genuni culcate
Lipind de cer urechea să asculte
Bătaia făr'de inimă a turmei multe
De veacuri care pasc eternitate.

Nou vînător de spaima sacre, pune
În pînda nopții stelelor capcană,
Jupoaie tainele de sumbra blană
Și cu săgeata trage în minune.

Ochește tot mai sus... Pîn' ce-ntr-o seară
Rănește duhul și-l încarcă pradă
Pe umeri triști de suflet, ca să cadă
Sub diafana leșului povară.

NOAPTEA DE CREMNE

Noaptea de cremene
Scapără stele,
Culmile gemene
Urcă spre ele.

Fără opreliște-i
Jos la picioare
Arcul priveliștei
Dezrobitoare.

Dar ce șoim fișie ?
Șovăie piscul...
Și-aici mă sfișie
Dorul cu pliscul ?

Adie sunete,
Zvoană din țară...
Suie-te, suie-te,
Gîndul fă-l scară,

Mai sus de sunete
Și slăvi de munte,
Suflet, supune-te,
Culcă-te. frunte,

Pe alba liniște
Fără de pată
Stînd ca o criniște
Neturburată.

DOBROGEA-N AMIAZĂ DE VARĂ

Un corb adînc visează pe-o piatră de cetate,
Mijesc aromitoare tărîmuri de vechi domn,
Dorm goale ceruri albe de șesuri rezemate
Și Dobrogea e toată o pajiște de somn.

Nu mai sînt ceasuri. Vremea-n lumină se topește
Și-n ghiolurile-amiezii stă timpul scufundat,
Albastra lor bulboană neantul nu-și clintește
Cu-ntregul bloc al slavei deasupra răsturnat.

Singurătatea-nchide urechea ei îngustă
De fiară prinsă-n liniști ce-i împletesc pripon,
Lin te usuci, scoți sare și pietre, te faci pustă...

: : ,

Dar zgîrie cristalul tăcerii o lăcustă
Și, ars, sufletul sare sub pintenul de zvon.

ÎN CIMITIRUL TURCESC DIN MANGALIA

Unde te-ntorci, numai soare și soare,
Nisipul e un alt cer fărâmițit.
Orb, cerșești pe la colțuri răcoare,
Dar vîntul e plecat din zori pe mare
Și ca un turc agale n-a mai sosit.

Deodată, puiul ager de tătarcă
Ce-ți poartă grija scumpului tabiet
Împinge o porțiță lîngă minaret
Și intri-n ochiul de cimitir, parcă
Pătrunzi în raiul verde la profet.

Soarele hain a rămas afară.

Aici, sub nalta cialma de frunză rară,
Copaci rodesc umbră, neagră fructă suavă
Căzută, cheag rece, pe iarba-n otavă,
Unde-ți afunzi tîmpla sumbră
 Și gura bolnavă,
Setos să muști umbră
 Acrișoară și jilavă.

IARNĂ SCITICĂ

Iarna, albă fiară,
Bîntuie-n cîmpie,
Crivățul c-o gheară
Țara-n lung sfișie.

Munți și văi sînt ocna.
Ghintuită-n gheață,
Dunărea grea, bocnă,
A-ncetat din viață.

Sate-abia se-ngaimă
Sub zăpada groasă,
Fumu-n horn de spaimă
Iar dă buzna-n casă,

Și-n răspăr purtate
Peste creasta zării,
Viscole-ardeiate
Rad obrajii mării.

Pină pe bugazuri
Scrișnet duce frigul
C-a sloit talazuri
Namile cît digul.

Pin' ce, zid schimbată,
Prinsă de urgie,
Marea-n zori și-arată
Alba-i schelărie.

TOIUL PRIMĂVERII

Pe coaste ierburi spînzură nebune,
Vilvoi de flori, salcîmi ies la uluci,
Duc tei adînci miresme în zăbune
Și-i verde viersul mierlelor prin nuci.

S-amestecă în clocot firi și lume,
Foi bat în vînt, aripi așteaptă-n ou,
Șal nou de ape-i lacul fără spume,
Răsfrîngerea de sălcii un ecou...

E primăvară pînă-n slăvi... Și grele
De seva cerului țîșnită-n nori,
Azurul înfrunzește rîndunele
Și zările dau muguri de cocori.

CÎNTEC PENTRU DEZBRĂCARE

Cîți îngeri de mătase ai de pază ?
Cînd zboară-n lături fragedul lor stol,
Ies sîni și brațe, rază după rază,
Din visteria trupului, domol.

Mai lin ca aștrii coapsele-mpăcate
Rotunde legi scriu, boiul cînd îți culci,
Cum vii din carne și eternitate
Întreagă miez de adevăruri dulci.

Deschei o stea și norii despresoară
Cerescul pîntec, cald, cu arcuiri,
Lacteea cale a pulpelor coboară
Spre zodiile gleznelor subțiri.

Stihia-ți pură, albă se arată :
Calc nori și ingeri, goală li te rump,
Lung să-ți sărut și să cuprind deodată
Tot adevărul trupului tău scump.

FATA DIN DAFIN

Te dezgolesc și-n brațe îți strîng rotunda noapte,
Lumina cărnii pipăi cu degete de orb,
Și mina, ospătată cu sini, culege șoapte,
Tot trupul cu migală de mîngîieri să-ți sorb.

Lucizi, genunchii candizi mai stăruie-n răscoală,
Descui blindul lor lacăt cu chei de dezmierdări,
Minunea jăfuită să nu rămîie goală,
Te-acopăr cu horbotă de sărutări.

Cînd, albă mușcătură înfiptă-n cer, pătrunde
Altoiul aurorii în carnea beznei vii,
Sub așternutul rece ca sub obroc te-ascunde
Și stinge ale coapselor tale dulci făclii.

Sub **ceara** **dimineții** ce lină arde-n soare
Grav sufletul la margini de fericiri stă-n loc,
Culege oboseala ca pe-o suavă floare
Și patima-l închide în trunchiul ei de foc.

POPAS ÎN SUFLET

La un popas în suflet, ce-n van îl tot amîni,
Îți iese toamna-n cale cu aur trist în mîini.

Zvîcniți de către mare pe limbi de vînt amar
C-un hîrb de glas cocorii te cheamă în zadar.

Ridici în silă ochii : stau ~~țarc~~ **peste** priviri
Înaltele dezgusturi pe ~~șesuri~~ **de-amintiri**.

La-mbucătura vieții pîndește negrul domn
Să tragă peste toate obloane lungi de somn.

Bătrîn se culcă dorul în vizuini de lup,
Obirșiile tainei s-au istovit în trup.

Păstaia bătrîneții e grea de bolovani.
Și vremea-și pleacă fruntea sub plete reci de ani.

Abia răzbind prin picle și-ntunecimi de ploii
Mai urcă-n cer copacii amurguri mari de foi

Stă-n slăvi rugina lumii cu pulbere și plîns,
Dar seva-n țintirime de rădăcini s-a strîns.

Din pulpa vremii scade tot ce fu nencăput
Și iar nemuritoarea merindă intră-n lut.

CÎNTEC DE TOAMNĂ

S-a scuturat și vara
De cînd te tot aștept,
Îngălbeneste țara
Cu mîinile pe piept.

Sub cer cu nori în corturi
Ori ploii cu vînt molîu
Se duc grăbit spre porturi
Sicriele cu grîu.

Vin corbi din Nord și-i număr,
Nu-mi dau la zbor îndemn,
De mult zvîrlii din umăr
Aripile de lemn.

Nu pun nici dor, nici nume
Pe tot ce văd. Tăcînd
Privesc rotund spre lume
Din piscul unui gînd.

PLÎNS DE TOAMNĂ

Bat lung peste țară
Reci ramuri de vînt
Și codrul de ceară
Miroase a sfînt.

Vin zile cărunte...
Spre văile moi
Se lasă mărunte
Dulci neguri de oi.

Cocoare gonace
Pe-un cer pămîntiu
Spre calde conace
Aceleași căi scriu

Și-n poala zăbună
A norilor orbi
Văzduhul adună
Sinoade de corbi.

Dezmierzi o lumină ?
Se stinge... De-acum,
Ți-e mina de tină,
Obrazul de fum..

TOAMNA LA BALTĂ

Paianjeni albi atîrnă-n cer
Și-n piepturi negura stă gravă,
Pier iar cocorii în mister
Și toată slava e bolnavă.

Ca pelicanu-n zbor atins
Spre ghioluri soarele se-nclină,
Pe zdreanța toamnei mari s-au prins
Medalii triste de lumină.

Curînd amurgul de tutun
Se strînge gata de zburat,
Și-n ochiuri iuți de vînt nebun
Lung stuful sufletul și-a dat.

Bat, cîrduri, aripi mici de ploaie,
Dar dorul prin colibe stînd
Larg peste lume își dezdoaie
Adîncul unui cer de gînd.

ZÎMBET DE TOAMNĂ

Cum te zbătuși, o, suflete-ngrădit,
Cu veșnicii de ceruri și de stele.
Azi, lin, din cușca de azur cumplit
Nu mai râvnești la zei printre zăbrele.

Te razimi azi pe tot ce-a fost părere,
Pe îndoielnice brațe de iubiri,
Pe-un semn fugar de galeșă durere
Și calci suav un drum cu zăboviri.

Îți scoate lumea vechile-i odoare
C-atîta aur nu mai poți să-nduri,
Îți scurg copacii miruri la picioare,
Adie sumbre-arcușuri pe păduri.

Te umple toamna, dulce putrejune,
Sub ruginiș de patimă și dor,
Cu farmecul a tot ce-i slăbiciune
Și zîmbetul a tot ce-i pieritor.

SE ROAGĂ IUBITA

Pe suflet chiciuri se abat
Și-i vînt, ca sus peste muncele,
Cînd sună-n noi și-n văi se zbat
Păduri de vechi violoncele.

De ce să pleci ? Numai de-aici
S-aude a limpede cîntare ;
Ajunge ochii să ridici,
Și-un plai de aburi curge-n zare.

Îți dau a doua oară flori,
Pe ramuri încă zvelte, merii ?
Zîmbește toamna uneori
Ca un strigoi al primăverii.

Pe urme-adînci de cerc te-ndoi
Și sui plecat pe carabină...
Calci curcubeie mari de foi ?
Te-ntinzi pe zdrențe de lumină ?

Mi-s brațele poclade moi
Și pielea de lumina serii,
Ștai, vine iarna peste noi
Cu toată fauna durerii.

FRUCTUL OPRIT

Cum ții și tu din veac la amănunte,
Te legi de forme strîmte și alegi !...
De ce te-arăți arar și doar pe munte ?
Și vii învesmîntat numai în legi ?

Eu sînt pe fund de văi o biată nălbă,
Mă poartă lumea-n piept la sărbători,
Iar tu mă vrei în slăvi o stîncă albă
Ca-n trăsnete pe mine să cobori...

Mi-ești ploaie caldă, știu, mi-ești vînt de vară
Dar tu întreg, tu pur cînd vei sosi ?
Cel dincolo de nori, de fum și pară,
Nu cum grăiai din rug lui Moisi.

Satana vezi cît de duios se-mbracă !
Tu alte chipuri lesnicioase n-ai ?
Și nu te pleci pe creștetul meu dacă
Nu pot fi piscul asprului Sinai ?

Pe-o ramură ce-azurul lin străpunge
De ce nu ești un măr înrumenit ?...
Cum te-aș mușca de te-aș putea ajunge,
Tu, Doamne,-n lume singur fruct oprit.

TRUPUL, CETATE A TIMPULUI

Cetate a timpului, nimeni nu mai iese.
Lumi adorm în tine și se scol infame,
Soarele te cloci în furii nențelese,
Zidită din sete, din somn și din foame.

Demoni prinși în zăvoarele spermi
Trintite-ntr-o noapte fără de veste,
Strigă : „dineolb aburi, dincoace viermii“;
Dar sufletul sfânt desculț trece lin peste.

FEREASTRA

Tăiași dar sticla bieteii mele vieți
Cu duritatea ta de diamant
Și-ntr-o firidă-a groșilor pereți
M-ai prins fereastră lumii spre neant.

Cresc dinlăuntru țipete spre larg
Îmi bat în geam lumini de sînge crud...
Aștept o piatră sfîntă... parc-aud
Cum zbor și-n țandări slăbode mă sparg.

PRIVIND CUM CRESC COPIII

Creștem, anii dulci se fac carne,
Primăveri trec în unghii, în peri, în aripe,
Timp intermițat este osul și iar ne
Împietrim : stalactite de clipe.

Creștem tari pentru înalta tristețe,
Pentru a sufletului diafană povară...
Ah, nemuritoare tinerețe,
Ce visai că m-ai sigilat cu primăvară.

NUNTA PĂUNILOR

Lin păsările-au dat învult și, iată,
S-au respirat amurguri vii de pene
Și, magice, s-au înălțat deodată
Grădini, în crengi cu ochi de Cosânzene.

A fost în parc atîta înflorire...
Nunți de corole hora și-au rotit
De-a lungul serii prăznuind iubire,
Și păsările iar s-au ofilit.

MESTERUL

Suride fiecărui și-l mîngîie pe muchii,
Iar blocurile, bruște sculate în picioare,
Își simt sub gest o frunte și, dezgoliți, genunchii
Acoperă pudoarea statuii viitoare.

Dar cîte astunzișuri sub dălți călăuzite,
Ce albe inspirații amar scîrșniră dinții,
Din mîna-i pîn' să iasă o piatră-n sufleteșită
Cu limpedea măsură a trupului și-a minții.

FRAGMENT DINTR-UN ARC DE TRIUMF LUI BEETHOVEN

Ascult plecat sub arcul simfonic al durerii
Coloanele sonore pornite către stele,
Arteziene imnuri din marmora tăcerii,
Melodice săruturi de îngeri, capitele.

Pe uriașa friză de muzică stau salbe
Zeițele cîntării, eterne simfonii,
Sonatele fecioare, cu line trupuri albe,
Cununi de ritm, centauri de-allegro-n bălții.

Triumf săpat în blocuri de sunete boltite,
Victorii iuți cu aripi de armonii în vînt,
În lănci de țipăt steaguri de plîns, rugi despletite,
Eroul dus pe brațe de marșuri la mormînt...

SEMN DE PRIMĂVARĂ

Abia urcă primăvara din pămînt,
Vinătă ca dintr-un fund de mină,
Mugurii nu-și dau ghies, nu-i iarbă pe mormînt,
Melcii nu-și trimet coarnez după lumină.

Toți zac în găoace, sub coajă-și fac nod...
Numai un orb pipăind ulicioare
A ieșit la cerșit și stă-nfîpt la pod
Cu creanga uscată a mîinii întinsă-n soare.

SCUTUL MINERVII

lui Ion Pillat

Îți încordași în suflet senina ta cruzime
Și vers cu vers ca Hercul luptînd să-nvingi, tăcut,
Poema ca pe-o hidră cu capete de rime,
Cu gîndul și cuvîntul eroic te-ai bătut.

Tăiat stă în sonete un vis din înălțime,
Isprava lapidară în cer a străbătut,
Misteriosul înger păgîn, peste mulțime,
Minerva luminată te-nalță azi pe scut.

Ți-ai stins în piept ecoul de aur al iubirii,
Pui patimei zăbală și frîu închipuirii
Cleștarul minții tale zeiței dînd în pază.

Și simți cum prin amurgul de lut al tinereții
Altoi de nemurire pe sterpul trunchi al vieții
Un zeu se zbate-n tine cînd ea te-mbrățișează.

INSCRIPTIE

Vezi, vinul tînăr și-amintește-n mai
Din fund de beciuri, c-a sorbit arșița
Pe cînd era o plantă clară-n plai
Și fierbe-n vas cînd înflorește vița.

Tăriile iubirii nchise-n noi
Apasă cercul care le sugrumă,
Cînd veștile sosesc pîn' la butoi
De dincolo de hrubele de humă.

HELADA

Nu te-am văzut aieva... Mi-s încă barbari ochii.
Pe treptele cu piepturi bălane n-am urcat,
N-am lepădat sub dafini cojocul asprei Dochii,
Dar dacă ești, Heladă, așa cum te-am visat,

Cu soarele de-a pururi în cînsă-n cununie,
De marmora severă, de foc și de avînt,
Prin horbota de golfuri cu apă micșunie
Azurul, marea, dorul se țes și-ți fac vestmînt.

Chenare de ciclade te-nconjură, unică
Pe zarea de zambilă te-ntrezăresc prin pîni
Cînd îți azvirli amurguri din vin peste tunică
Și beau centauri aur în piscuri de lumini.

Lîngă fintini cu suflet și buze de răcoare
Mă-ntîmpină la umbră păstorii tăi frumoși
Și mă primesc deodată mărețe, în picioare
Tăcute areopaguri de sombri chiparoși.

Ogoarele de statui **rodesc** **adînc** și-acuma,
Și hore de coloane, coline rînd la rînd,
Dezastrele divine ți-nsămîntară huma
Sub arșițe înalte în **lungi** **amiezi** de gînd.

Imens troian de artă **Acropole** **sclipește**...
Ce viscole de geniu suflară-acolo-n șes
De-au strîns nămeți de blocuri, clădind dumnezeiește
Și-au cetluit lucrarea cu **veșnic** **înțeles** ?

Stafia nemuririi în orice colț **tresaltă**
Din gropi în loc de oase, cu tragic zîmbet pur
Ies pietre descîntate cu mîini de vis și daltă :
Eternitate albă **închisă-ntr-un** **contur**.

Dar de pe umeri **noaptea-ți** **culege** **porumbeii**
Și scutul ei de stele stă sus peste vieți,
Cu limpezi sîni din care au supt în leagăn zeii,
Tu dormi pe zăcămintele întregi de frumuseți.

...Cum aș muri în tine !... **Ia-mi** **pașii** **reci** și **du-mi-i**...
Seîni la prora vremii peste genuni trecuți,
Eroii tăi la gură duc buciurile lumii ;
„Destinul nu e cîrjă, ci **palos**, să te-ascuți !“

MUNTE PUR

Munte pur cu piscuri tăioase,
Urc în cer furtuna de stînci,
Dar rîvnesc cîmpul liniştii joase,
Mă roade doar de şesuri adînci.

Stihia mea de piatră-ndrăzneată
În care averi de zbucium am strîns
M-a despărţit de lume, dar nu de viaţă
Şi-mi sparge fecioria tăcerilor un plîns.

Nimic nu-mi creşte-n luminile nalte,
N-am unde găzdui o rădăcină,
Trec flori de nori, singurătăţi învoalte,
...De-aş fi fost o blajină colină,

Cu suflet de iarbă şi duh de secară,
Vreau să mă ar, cer să mă pîrgui.
Cu vinul meu să-mbăt o ţară,
Să mă mestec în guri, să mă tîrgui

Scufundat în ruşine, mai bine
Sub pragul gliei, sub sarea mării.
Decît în hăul înălţării,
Unde nimeni nu se bucură de mine.

Chem aburi, rodesc ploi, vînturi ţes
Apele alunecă şi se spală,
Rămîn sus o albie goală,
Izvoarele-mi fug s-ajungă fluvii la şes.

Nici pentru vulturii mei n-am hrană,
Pururi condorii coboară să fure
Hoitul vieții pe miriști sure,
Port miez de aur și nu dau mană.

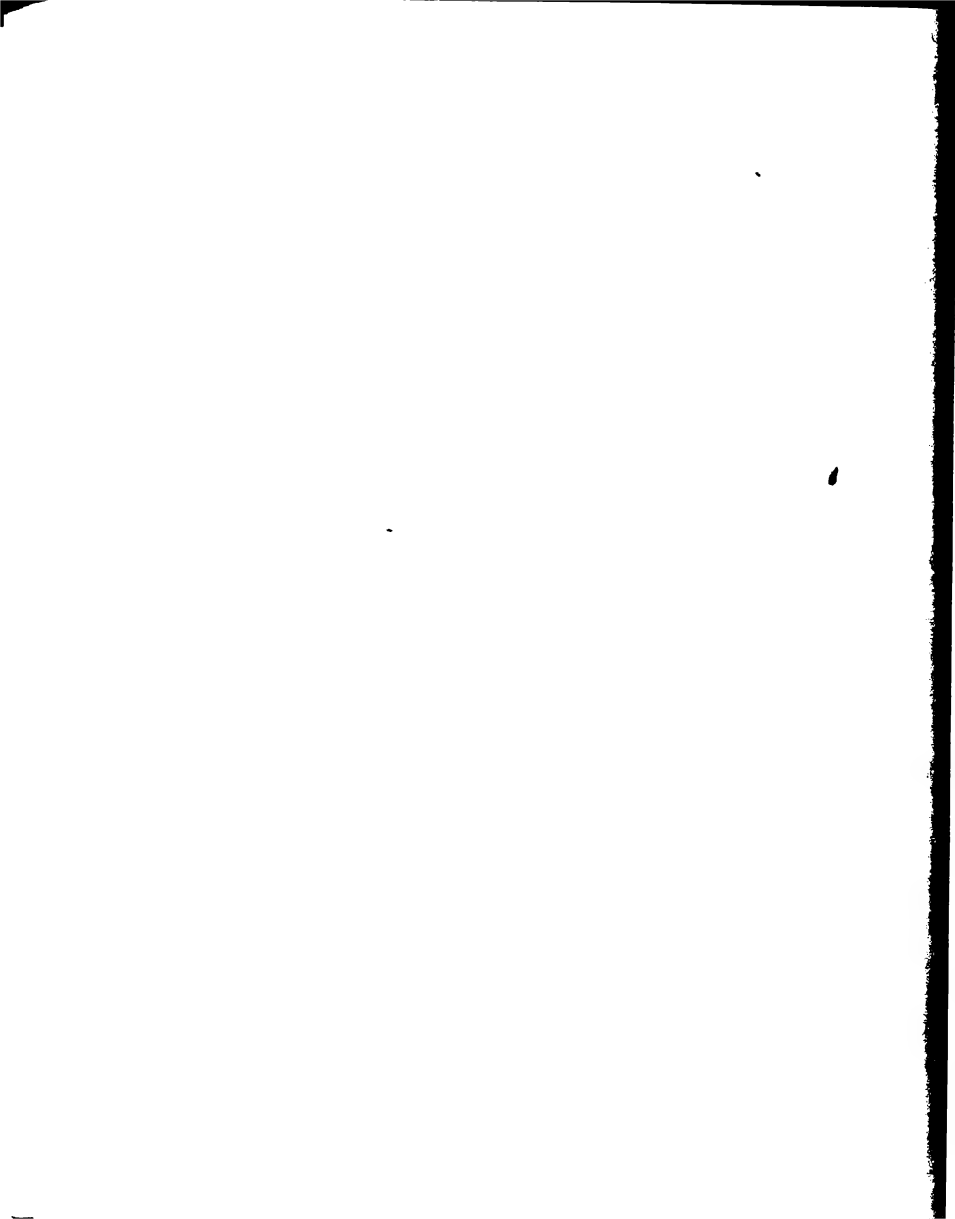
Culca-mi-aș destinul cu fruntea pe humă,
Lung slava să-mi pască duioase cirezi,
Ci-ntreaga tărie pornirea-mi sugrumă
Sub nemuritoare mândrii de zăpezi.

TRANSITION

①

ÎNTREZĂRIRI

1 9 3 9

ALTITUDINE

Plutesc în noi dureri neatirnite
De nici un dor, de nici o altă rană,
Trec la zenit-uri dezrădăcinate,
Înalte chinuri fără de prihană.

Cioplیم morminte stană după stană...
Din oasele de-atîta plîns spălate,
Gîndirea morţii suie diafană
Şi se preface în eternitate.

Cu-atîtea mîini ne pipăirăm golul,
Atîtea guri ne-au învăţat tăcere,
Şi-atîtea inimi s-au făcu puzderii...

Cînd bucuria îşi trimite solul,
Ajunge mut şi fără de putere
Acolo-n altitudinea durerii.

AMINTIREA

Din ce în ce inelul trecutului se strînge...
Ce cauți, trist adaos la soartă, Amintire ?
Cînd sufletul scrișnește și-mpovărat se frînge,
Scoți sinul și-aplecată acolo cu iubire
Dezmierzi nefericirea și-o alăptezi cînd plînge.

Crezusem că viața și-a pus prisosu-n tine,
Sălășluiau mezina eternității-n noi,
Iar tu strîngeai, avară, doar moarte și ruine,
Pe umeri cu țărînă, întorci din fund strigoi.

Scriu bătălii de humă, izbînzi de lut sub soare
Și roșul drum al slavei în pulbere închis,
Ades îmi cade mîna și-mi licăre-arzătoare,
Din degetele stinse, carate mari de vis

Învăț s-aprind lumina din urmă, cea mai vie,
Stau în pridvorul serii și umbrele s-ațin,
Văd spațiul durerii întins spre veșnicie,
Pe zările-amăgirii trec încă și mă-mbie
Aduceri vechi aminte cu drojdii de destin.

ANDROGINUL

Țin cumpăna-ntre suflet și-ntre carne.
Drept cheazășie limpede-a puterii
Că patimile n-au să mi-o răstoarne,
Port amîndouă cheile plăcerii.

Astfel nu simt nici junghiul dezbinării,
Nici jugul dorului și nici fierbintea
Crucificare a împreunării,
Ci pururi zămislesc numai cu mintea.

Îngemănînd protivnice sîlînțe,
Cobor zîmbind din alba-nțîietate,
Din soiul unic fără de semînțe,
Închis în pura mea deplinătate.

Prefigurez un gînd zeiesc al lumii
Ce-și dibuie pe forme bucuria
Și răsădește-n moliciunea humii
Tăria tainei mele, fecioria.

ANTOLOGIE

Chenare lungi de liniști trag codrii gravi deodată
Și-nalte slove roșii pun plopî-n fruntea zării,
Pe fiecare față de deal, îngenunchată,
Cu aur scrie toamna antologia țării.

Pe dîmburi jefuite, azi doamnă-i poezia,
După cules cresc innuri de purpură-n podgorii,
Poeme mari de galben acopăr sărăcia
Ce-n miriști vechi visează că-i vin secerătorii...

Se-mbină pretutindeni versete de lumină
Cu-ncondieri de-azururi pe țărna bătrînească,
Și-alătura în crîngul cu strofe de rugină
Își urcă violetul coloarea-i sufletească.

Sclipesc mai sus în munte frînturi de epopee
Sub verde veșnic cerbii în toiul bătăliei...
Cu psalmi de nori în flăcări urcînd spre slăvi încheie
Amurgul singuratec cîntarea României.

ANUL 1840

Să stăpînim durerea... Să așteptăm în pace !
Încet frec de rugină un sibilinic vis,
Și iată, „Viitorul“ dez-mormîntat desface
Nedeslușirea-i hîdă pe-al lumii paradis.

Venise proorocul cu versul plin de noapte
Ca să vrăjească sparta, să-și sape alt făgaș,
Și-n albia răbdării cu luluiiri și șoapte
Culcase omenirea, copil de ucigaș.

An vechi, revii același la cap de veac amarnic,
Nou doar prin vicleșugul eternei înturnări,
Dar rana-i mai bătrînă și timpul, mai fățarnic,
Ascute-n carnea păcii jungherul pînă-n zări.

Lăsați poetul palid de veci să-și doarmă versul,
Ne bubuie în sînge războiul fără ani,
Urlînd în cele patru stihii din universul
Cu reagră visterie de ură și Titani.

APOCALIPS

Cînd se vor mintui tristul fier și
Leii focului jucînd pe cărbuni ?
Toate negrele morții minuni,
Neinceputule, cînd le vei sfîrși ?

Ale ghiulelelor grele pocale
Auzi-le. sparte, varsă pe jos
Sînge îngemănat cu metale :
Călcăm un noroi prețios.

Ascunsă-napoia vremii, tace
Artileria duhului nepogorît,
De ce înfricoșătoarea ta pace
Din eternele-i gîtlejuri n-a izvorît ?

Atuncea, cu ramăt, marele aur
Zvîrli-se-va-n fundul cerescului Rin,
Zîmbînd, să-l vegheze, nu un balaur,
Ci purul apelor cosmice Crin.

ARHITECTUL

Zămislior de spații vîi în care
Subjug văzduhul și-ntre stîlpi îi leg,
Cît cotropesc azur pe-atît mai tare
Cu piatra și pămîntul mă-nțeleg.

În golul pur pun limite și-ncheg,
Volumul sacru, sîmbur de altare,
Și bizui soclul veacului întreg
Pe-un joc de nesfîrșire și hotare,;

Nu-i pui de munte, soră de colină,
Ci cuget zvelt de umbră și lumină.
Sub ochii vremii răi și pînditori

Un adăpost la tot ce-avem mai trainic,
Copii și zei. Pe visul nostru tainic
Tavanul, cer domestic fără nori.

ARTĂ MINORĂ

Mereu își cată carnea șuvițe de plăcere,
Cu arta ei mărunță le-ncheie-n giuvaer
Și-și cizelează noaptea cu bonturi de mistere,
Scobind năluci de îngeri în rumeguș de cer.

Au mai rămas din simțuri pe fund cîteva urme...
Sfîrșit metalul nobil topit de-atîtea ori.
Ea biciuie toți robii cu buzele, să-i scurme
În minile sleite filoane de fiori.

Lucrată rece, n-ochiuri, din lipsuri și pomană
Suflînd puținul aur pe roze de mînciuni,
Ajunge voluptatea lucidă filigrană
Prin care se strevede un tîrg de goliciuni.

Dearte bolți de pulpe și brațe în arcade,
Se umflă amplă ambra ciorchinilor de sîni,
Se rotunjesc triumfuri de pîntece și cade
Aprinsul aurorii din pleoape de balade...

...Schelete vii de pofte întind viclene mîni.

BALADA DORULUI CU MÎINI LEGATE

Slobod tîlhar rotînd prin cetate,
Trece dorul cu mîini ferecate,
Are picioare de cer să alerge
Și-aprinde umbra pe unde merge.
Zîmbetul, furișă fiară gîngășă,
Ochii, cuțite, pătrund sub cămașă,
Căutătura-i în sîn s-anină
Cînd cuib de jar, cînd lumină,
În aurul părului sucit belciuge
Se prinde prada și nu mai fuge.
Puternica gură cu buze duioase

Sărută carnea pînă la oase,
Galeșul glas, fluier de iele,
Intră-n inimă pînă-n plăsele,
În turnul pieptului alb stă la pîndă
Nesățioasa poftă flămîndă
Lîngă sufletul pus să rîvnească
După măsura împărătească...

Zi, noapte slobod umblă-n cetate
Marele fur cu mîini legate ;
Aleargă, ajunge, dă să-mbuce,
Dar nu poate clinti un deget, s-apuce.

CÎMPULUNG

Cum bate inima, oricît de slabă !
Intrăm în tîrgul sub picior de munte,
Duh vechi veghează în zidiri cărunte
Și pulberea pe căi e basarabă.

Trecutul tot își înviază zarea,
Rămîn de-acuma în afara porții
Durerea, depărtarea și uitarea,
Surorile mezine ale morții...

De unde-atîta românesc nesațiu,
Dor dîrz de veșnicie-n noi, sfioșii ?
Călcăm pe-a vremii oase mari... strămoșii
Transfigurați sînt timp adînc și spațiu.

În ei înaintăm spre viitorul
Ce anevoie porțile-și desface,
Spre moștenirea grea : viteaza pace,
Și-n albia lor curge strîns poporul.

Negri strămoși din Cîmpulung seninul,
Munteni vîrtoși cu crucea pe pieptare,
Din tot ce-avem stihia cea mai tare,
Cu voi aici descălecă destinul.

CÎNTECUL OMULUI

lui Ion Pillat

Un vînt sonor bătu-nainte.
Mă umple pîcla de cuvinte,
Trec volbure de vorbe-n minte,
Și picuri chinuiți cad greu,
Dar raza unui gînd, curată,
Prin bura turbure străbate
Și-n ceața vorbelor deodată
Rodesc lumini de curcubeu.

Mă uit la pomii din grădină ;
Toți numai ramuri și lumină,
Înaltă rodul pe tulpină,
Dar pîntecul ascund în lut...
Eu singur stau întreg afară,
Tîrînd puternica povară.
Cu rădăcina mea amară,
Calc peste lut de la-nceput.

Mă zvîrle slobod vîntul de pe
Spătoșii munți pe sterpe stepe,
Încalec mările sirepe,
Sînt soi ne împămîntenit,
Atîrn de-o altă-mpărăție,
Las aripă, las vitejie
Și din cereasca panoplie
Aleg doar duhul ascuțit.

Sînt puiul tainic al genunii,
Port harul veșnic al minunii,
Și fructul zilnic al minciunii
Culeg cu mîini de adevăr.
Tăcere, suflețe, tăcere...
De-a cărnii neagră mîngiere
Împodobită cu durere
Cum aş putea să te dezbăr ?

Mă surp, m-alcătui, rînduri-rînduri,
Urc albe-arhitecturi de gînduri
Sau, crisalidă-n patru scinduri,
Azur duc viermilor măreți...
Țin cumpăna cu jar în mine,
Mă-nclin pe talgerile pline
Cînd aprig ctitor de ruine,
Cînd ziditor de frumuseți.

Mă fură vremea și mă vinde,
Alerg spre magica merinde,
Vinez cu dorul. Pîn' mă prinde

Popasul la un fir de fum.
Acolo-n margine de noapte
String secolii, ti mulg de fapte
Si ca puternicul lor lapte
Mi-adăp copii pentru drum.

Salut, senine căi de viață !
Cu roua lumilor pe față,
Vă-ncep în pura dimineață
Si iar vă pierd și iar mă sting.
Intru-n lăuntrica răcoare,
În nemurirea schimbătoare
Mă plec pe pietre hrămitoare,
Si sarea visului o ling.

Mă-nghite somnul și m-aduce,
Cînd amintirea stă-n răscruce,
S-arăt pe unde să apuce
Șovăitorilor urmași...
Stînd viitorul să înfrunte,
Trecutul pur s-așează-n frunte
Și-ndoaie nevăzuta punte
Spre țărături virgine de pași.

CÎNTEC PENTRU GHEHENA

Știu... arta îmi crestase cu aur dimineața.
Dar prea departe-s munții ca sufletul să zboare.
Rămîn pe șes cu cîrdul să ciugulesc viața,
Semințele durerii stau ademenitoare.

Arar, din pleavă, soarta ridică ochii-n slavă,
Ard piscurile ruguri și Phoenix o îmbie.
Ea-și pleacă mîndră capul. A, soarta mea bolnavă,
De ce nu-i nemurirea o hrană în cîmpie ?

Pe ea de veci o caut în orice-mbucătură.
Vinînd-o pretutindeni, în carne și în apă
Am strîns atîta moarte cu tot ce-am dus la gură,
Că duhul nu mai are loc unde să încapă.

Lăuntru mi-e un praznic fără de saț... Sînt oare
Doar han pentru ospețe ? Cu cîngile de-arșițe
Să vie ceața nopții atotcurățitoare
Să-mpingă-n foc amarul morman de rămășițe.

CÎNTECUL URSULUI

Ursule, uriaș schimnic bătrîn
Ascuns de lume în peșteri sihastre,
Pașii tăi limpezi stele rămîn
Înfipte-n potecile noastre.

Tu, patriarh al muntelui sur,
Stai, în flacăra zmeurei ca-n strană
Și molcom mormăi cîntecul pur
Întru slava dătătorului de hrană.

Cînd luna se razemă-n schituri de stînci
Și lăncile stelelor trec drepte,
Cu umbra pădurii pe umeri adînci
Cobori luminișuri de trepte.

Cine în labe atîta tărie
Și-atîta blîndețe în duh ți-a pus ?
Au, ispitit de-nalta sihăstrie,
Sui pîn' la bîrlogul tău Isus ?

Unde te aflai la obîrșie cînd
Taina-și zvîrlea pretutîndeni grăunții
De vii așa calm, pe veacuri călcînd
Țîntat cu mir în oasele frunții ?

Pașnice pusnic, lotru somnoros,
Sfînt păduratec visător de miere.
Sub rasa de păr ursuz și ros
Nădejdi și temeri șerpuie-n tăcere.

Destinul tău n-are hrisoave, nici steme,
Iar mintea ta albă și fără de cute
Privește, dintr-un colț de vreme,
Goana palidelor fiare necunoscute..:

CHARON

Corsar al cărnii, pururi pe mările ei joase,
Între oftări de înger și-ntre scrișniri de dinți,
Am străbătut cu stele-n catargele voioase
Bosforul alb și dulce al tainelor fierbinți.

Plăceri încoronate, șirag de triste mumii,
Sub piramida vremii în aur v-am culcat,
Și migălii zadarnic, o, paradis al lumii,
Să te deschid cu cheia frumosului păcat.

Pe cine-l zvîrle spuma cu Nordul tot în spate
Și încoifat cu noapte în loc de prădăciuni ?
Din marele cutreier cu vise înecate
Aduc un fir de algă făcută cu minuni...

Tot cerul dintre brațe s-a șters... Pe-un țărm de iască
Un pusnic ars de lună încovoiat și gol
Împotmolit în gânduri așteaptă să sosească
Ursuzul moș din umbră cu luntrea de-un obol.

CINCIZECI DE ANI

Cincizeci de ani de piatră și de lut
Și-n orice pas am pus un început.
Iar de arzimea-n care mă frământ
Mi-a curs tot mirul frunții în pământ.

Te-nalță, cedrule umbros, și șezi
 În vipiile marii mele-amiezi,
 Cu foșnet pur s-arunci peste genuni
 Cununa nopții tale de minuni
 Nu pentru tihnă. Dimpotrivă. Dar
 Rîvnesc din veci un înger, adversar.
 Ajungi mai slab, netrebnic cazi la fel
 Cu cît vrăjmașul ți-este mai mișel.
 Ci-ncăierați sub adumbrirea ta,
 Să sug puteri din cel ce m-o-ncleșta.
 Cînd brațul meu s-o-ncolăci rebel,
 Să simt cereasca greutate-n el.
 Și pîn-acum parcă-ntr-adins mi-ai dat
 Numai cu pleava lumii să mă bat.
 Stă totuși semn în cîmpul gol c-am dus
 Ucenicia luptelor de sus :
 Cincizeci de lespezi și deasupra jar,
 Alcătuind spre slava ta altar.

CRAIASA DE ZĂPADĂ

lui Tudor Vianu

Nu uit cît ești de albă cînd trupul tău coboară,
 Mlădie nea din ceruri căzută pe divan
 Și sînii cu omătul crescut din subțioară
 Și-al pîntecului dulce amețitor troian.

Și-acele mîngîioase ninsori sub taina cheii
 Poleiul dalb al pulpei cu lunecușuri lungi...
 Eu ți-am cules, întîiul, din dinți toți ghiociei
 Cînd te topeai în brațe-mi și-n zori nu vrei s-ajungi.

Cînd mă culcam pe-ntînsul zăpezii tale goale
Și-mi cufundam obrajii în frăgezimi de foc,
Pînă umplea mijirea luminii boreale
Bălanele ținuturi cu viscol de noroc.

Azi nu-mi mai vii cu albul tău jar în așternuturi
Și limpezimi de țurțuri în umerii senini,
Ci-n fiecare noapte mîncată de săruturi
Zăpada cărnii tale o calcă pași străini.

CUGET PROFAN

A fost un Dumnezeu la început :
Dă din sămîntă pomul către soare.
Dar cine cată simburul în lut
Prin haosul de rădăcini sîrguitoare ?

Ele războiul zămislirii-au dus,
Dînd vremii trup și cheag de îndulcire.
Semințe tinere-n lumină sus
Trec iar prin carnea fructului, spre nemurire.

Pe-nalte frunți urcate din dezastre
Bat lungi visări și doruri vin să joace :
Depart-e-n roadele gîndirii noastre,
Pur, Dumnezeul altor lumi se coace.

CUPA

În mine stă tinjind nemărginirea.
Din țărnuirea clipei de cleștar
Se naște golul și neîmplinirea :
Turnați și beți oricât, e în zadar.

Rămîn tot goală, mai mîhnită după,
Pe buza mea atîtea guri s-aștern...
Oceane-au curs și s-au vărsat din cupă :
N-ajunge nimeni, nimeni nu astupă
Fără-de-fundul visului etern.

DOR DE TINEREȚE

Ce-adînc pătrunde zîmbetul tău mic...
De dincolo de recea stăpînire
Se-nalță-n mine vechiul inamic,
Ereditarul dor de nemurire.

Din marginea uitării mă ridic,
În coasta vremii pun împotrivire,
Arunc vestmînt cărunț și-n răzvrătire
Logodna mea cu bătrînețea stric...

M-agăț de ramurile tinereții-n cale.
Sărut dureri cu buzele avide,
Port scumpe răni ca niște mari paftale.

Am iar ochi cruzi de limpezi aguride :
Prin strîmta noapte-a rochiî ce te-nchide,
Văd toată aurora cărnii tale.

DUDUL

Mi-ncărunțește basmul și raiul stă bătrîn,
De-acuma pentru sînge e prea cuminte visul
Pe zapisele lumii s-a șters sub lacrimi scrisul :
De-am moștenit viața, nu moștenesc stăpîn.

Nici flori, nici fruct. Și totuși, înfipt în lutul gros,
Dîrz plămădi azurul coroană de iluzii...
Cum își urzesc mătasea în foaia crudă duzii...
Veniră viermii limpezi ai gîndului la ros.

Că azi nu mă cutremur la orice fir de vînt
Și nu mă plec furtunii în foșnet de căință ?
Bat slava cu nuiele, n-am umbră pe pămînt
Și-abia mai pipăi cerul cu cionturi de credință.

Se va-mbrăca o lume în seva mea domnească...
Eu mă tot duc în negrul afund fără de vad,
Căci jefuit din frunte de frunza mea cerească
Cu rădăcina caut un paradis în iad.

DUPĂ CULES

lui Nicu Stănescu

S-a-ngropat azurul, s-au cules cocorii,
Miriștea de ceruri o colindă norii.

Ca o veche pînză în colori uitate,
Lumea-i zugrăvită cu singurătate.

Galbenele goluri scriu pe fața gliei
Vasta frumusețe a zădărniceii.

Vin tristeți agale... calcă peste delniți
Toamna fumurie clătinînd cădelniți...

După-atîta roadă scoasă ca-n minune
A rămas pe cîmpuri o amărăciune.

Cine-a spus că huma poartă amintire ?
Bălării pe șesuri ca în cimitire.

Numai vîntul gîrbov îndoit de șale
Nevoiaș adună paie pe tarlale.

Dar pe culmi amurgul valurile sparge-și
Orice munte parcă-i chivotul din Argeș.

Ies cu pași de pîslă cețuri, umblă șoaapte
Din adînc cresc codrii somnului... E noapte.

Noapte. Trec spre schitul lumii celelalte
Luna și tot clerul stelelor înalte...

Gîndul sapă-n suflet beciuri pentru grîne,
Singur diamantul vremii pur rămîne.

DUPĂ PLOAIE

lui N. M. Condiescu

Sub pîntenul de fulger a nechezat un nor
Și s-a pornit un ropot din zarea cîniepie.
Aleargă-n larguri ploaia măreață pe cîmpie,
Luți herghelii de ape cu vaste cozi fuior.

Dar trec... Și cerul proaspăt privește-n urma lor.
Pe-un minaret de raze urcat ca o solie
Stă muezinul slavei, senina ciocîrlie
Și pîlpîie-n albastru un cîntec suitor.

Arome lungi, pestrițe se șes moi ca o lînă,
Velințe de parfumuri pe limpedea țărînă
Și-un curcubeu de izuri zbucnește împrejur,

Cu lanuri de mîresme sădite-n șesul pur,
Jos, de la gravul miros de lut dospit și pînă
La recea și înalta mireasmă de azur.

ECCE HOMO

Ce cazne noi mi-aduce dimineața ?
Genuni de chin sub pașii mei plăpînzi...
O, Doamne,-mi lași cu camătă viața
Că pentru fiecare zi îmi ceri dobînzi ?

Tot ce-ai creat aici frumos și mare
Din mine-ai tras cu clește de dureri,
Privesc femeia : Carne și uitare,
Suavă urnă cu cenușă de plăceri.

Că m-am coreit cu îngeri și jivine
Și-ți scol cu fiecare gînd protivnici noi ?
Tu ești prea sus, lumina de la tine
Îmbătrînește ca s-ajungă pîn' la noi.

Dar singur trupul fără mîntuire
Pe cruce de păcate-mi răstignesc,
Și sufletul flămînd de nemurire
Cu rădăcini amare îmi hrănesc...

ELEGIE ÎN AMURG

Vast chihlimbar, amurgul a prins în el colina...:
Licăritoare umbre încremenesc pieziș :
Adîncă nestemată încheagă-n zări lumina
Pe păsări încrustate și limpede frunziș.

Ce străveziu e timpul și-atîta de departe...
În miez de piatră scumpă ținutul s-a închis,
Afară din viață și neatins de moarte
Cu-ntunecări înalte alunecă în vis.

Cum amurgești, iubito, nimic nu te frământă,
Cu sloiul amintirii treci țărnul celălalt,
Abia-ți zăresc o mină ce a-nghetăt, stînd frîntă
Alături de o foaie căzută din înalt.

Te-afunzi și nu e cine nici mîna să-ți ridice,
Nici gîtul să-ți îndoaie sub jug de sărutări.
Și nu cutez din urmă să strig, Euridice,
Închisă-n chihlimbarul cu negre arătări.

FAURĂRIA TOAMNEI

Făurăria toamnei s-aprinde, largă-n zare,
Vărsînd pe țara toată a ei metalurgie,
Vechi măiestrii de aur vremelnic, în frunzare,
Încoronează codrii cu-naltă agonie.

Argint brumat pe domul pustiiilor podgorii,
Mausolee munții gătiți cu giuvaeruri.
Pe căi de smalt, sub care aștern arămuri norii,
Seri lungi se plimbă-n rochii împărătești pe ceruri.

Cu aur peste jafuri și ~~aur~~ peste moarte,
Stau sufletele strinse, bătrîne palimpseste :
Nu zgîriați sub stratul de-nluminări deșarte,
Dați peste blestemata trecutului poveste.

Ies primăveri de zîmbet și sîngele-i de grindeni,
Iubitele scot sinii, dulci poame de lumină,
Mireasma lumii toată colindă pretutindeni...
Făurăria toamnei le-astupă cu rugină.

FECIOARA

Ție mă-nchin, trup senin,
Albă răsîpîtie-adîncă,
Între cerul străin
Și lutul ce ne mămîncă.

Clară odihnă între Ursite,
Sub rotunjimile tale aduni
Frageda taină a două lumi topite
În limpeziimea unei minuni.

Sinul tău încă stă sîbilin,
Pîndit de toată zodia zării,
Încă din tine se-nalță lin
Pura mireasmă a așteptării...

Rămii aicea viața întreagă,
Unde se taie păcat cu slavă.
Și căi protivnice încheagă
Un dulce popas de carne suavă.

FERICITUL GÎDE

Roabă-n veriga brațului meu tare
În închisoarea nopții te-am ținut,
Lung plumb topit fu orice sărutare
Și n-a rămas un nerv fără sărut.

N-ai mădular neprihănit, martiră,
N-ai os nestrîns de mîinile-mi văpăi,
Suavele torturi te-mpodobiră
Cu salbe și brățări de vînătăi.

Calci spre osînda dulce a iubirii...
Alb eșafod înaltul puf suride.
Cum șovăi iar în pragul izbăvirii,
Te iau pe sus, eu, fericitul gîde.

Ajunși, te nărui jertfă zîmbitoare,
Lași coapsele nălucilor durerii
Te-ascunzi sub pleoape și fremătătoare
Aștepți să cazi sub paloșul plăcerii.

GRAI VALAH

lui T. Păunescu-Ulmu

Grăi tămăiat, cățuie de petale,
Gîndul mi-a ciobănit pe plaiurile tale.

Umblă singur pe munți de sare,
Vînt bătrîn cu miere-n spinare.

Serpi de răcoare verde-n pîraie,
Cărări de bucium lung te stretaie.

Granguri de aur boabele-ți ciugul',
Șesul ți-l ară dorul cu plugul.

Calc des cu sufletul arsu-ți coclaur,
Din fund oftează strămoșii de aur.

De piscul tău, unde se-mbină
Pale de nori cu limbi de lumină,

Buzele-mi razăm fremătătoare,
Slăvit pristol de piatră și floare.

IARNA ÎN ODAIA CU SCOARȚE OLTENEȘTI

Am dus în casă pajiștile-albastre...
Un perete-mi umple codrul plin de cuci,
Că-mi afund privirea-n sihlele sihastre,
Unde-ntind prin ramuri flinte vechi, haiduci.

Îmi anin în cuie mîndrele privești
Și desfășur țara singur în birlog :
Stau în scaun și pe-un fără de opreliști
Șipot de chenare urc pe Topolog.

Ici e dimineață, colo murgul serii,
Cîmpul, de-un sălbatec roșu-mpărătesc,
Scoate în lumină caii verzi ai verii,
Dar cu botu-n frunze caii poposesc.

Cresc lăstare-nalte, sucuri de coclauri,
Foi încovoiate-n limbi de iatagan,
Și spărgînd odaia cu amiezi de aur
Riuri lungi de spice duc spre Bărăgan.

Peste tot în juru-mi limpezi zări de floare,
Pupeze moțate răsădite-n pom,
Cerbi ciuliți a fugă spăimîntați de-o boare
Ies din lumea unde nu e pas de om.

Din surghiun vin păsări mlădioase. Ieri le
Înghetase ciocul, prinse de zăpezi...
Azi din lunci de scoarțe mă dezmiardă mierle
Și-ntre vrăji de lînă umblu prin livezi.

ICOANA LUMII

Icoana lumii zace între zădărnicii,
Trec îngerii pe-alături, dar unul nu se pleacă,
Și nimeni nu mai știe că pulberea săracă
A fost moștenitoarea bătrînei veșnicii.

Cum zace jefuită de tronuri și de stea,
De tot ce fu într-însa mărire innăscută,
Satan se mai abate și urcă de sărută
Cumplita frumusețe ce putrezește-n ea.

ÎNTRE ALBE REPTILE

Un sîn nu e Nirvana și-un pîntec nu-i abisul
Culcat iar între albe reptile uit, nu pier,
Atîta cît durerea s-o mărita cu visul
Și, pură, deznădejdea s-o rezema de cer.

Cununa cărnii tale îmi luminează scrisul,
Tristeți de înger peste păcatul mut în zori,
Adevărata moarte nu-și turbură ucisul,
Strivind neprihănirea sub hoarda de fiori.

Sicriul tău molatec arareori mă-ncape,
Potopul voluptății mă poartă peste ape,
Străfundul îmi năzare mereu necunoscut.

Ce limpede pieirea făcută deșteptare !
Să mă-ntretai cu focul tișnit fără amnare,
De totdeauna veșnic, oricît de renceput.

LEGENDA POETULUI ARION

L-au azvîrlit din nava ce șovăia sub marfă,
Dintre poveri poetul li s-a părut mai greu.
Dar l-a primit adîncul domesticit de harfă.
Înaltele primejdii te-apropie de zeu.

Lungi lunecări în hăul lăuntricelor creșteri
Și ochiul fără pleoapă în afunzimi deschis.
Cu focul pus în lanțuri, azurul strîns în peșteri
Dorm stîncile vieții pe temelii de vis.

Întoarceri fabuloase din orizont de veghe
Și triplul cer al orei arzînd ca un destin,
Condorii inspirării cu aripa de-o leghe
Rotesc flămînzi în urma strunitului delfin :

Nu-i mai hrănește prada ce joacă-n mreaja spumii,
Nici cîntătoarea carne-a bătrînelor minuni,
Pîndesc leviatanul ascuns pe fundul lumii,
Vuind de prozodia eternelor genuni.

M-APROPII DE SFÎRȘIT

M-apropii de sfîrșit ca de o primăvară.
De dincolo de anii încheiați zăplazuri
Din zîmbetul grădinilor eterne
Mijește-abia prin neagra mea fereastră
Ca presimțirea unei mari arome.
E cea mai dulce veste-n zvonul iernii,
Un palid iz, un feciorelnic miros
Din nevăzutul mugurilor veșnici.
Cu nările-ațintite-n slavă,
Jos fiara sufletului te-a simțit, și iată
Cum înaintea tuturor flămîndă
Peste întinderea înghețului din urmă
Adulmecă-aurozile miresmei tale :
M-apropii de sfîrșit ca de o primăvară.

MAI MULTĂ NOAPTE

Mai multă noapte, mai multă noapte..
Beznă măreață, mumă a luminii,
Uger de umbră, dulci țî-s ciorchinii...
Sugem cu somnul negrul tău lapte...

Sub ale tale veșnice scuturi
Se strîng în lacre sacrele scule...
Inima vede ca la-nceputuri
Cum dorm în brazde vremile nule.

MÎNTUIRE

lui N. I. Herescu

La temeliea lumii minunea doarme încă...
Mereu mă-ncercuiește un orizont de dor.
Pe-un fraged țărniș de sunet apăs o umbră-adîncă,
Văd aurora morții pe-un munte viitor...

Ce greu să treci din carne iar în eternitate !
Un continent de suflet s-afundă în uitare,
Dar altele din sînge ies noi și-nfierbîntate
Tiparele durerii s-abat pe fiecare.

Fără-liman m-aruncă la capetele firii
Lăuntricele mele cumplite depărtări,
Cînd tropical iubirii cu jungla de visări,
Cînd dincolo de cercul polar al amintirii...

Trec veacurile cete cu frunțile în tină.
Rămîne-n mîini viața ca zdrențe de tristete.
Cît nu vom smulge vremea din noi cu rădăcină,
Nu este mîntuire decît prin frumusețe.

MAREA BIRUINȚĂ

Răzvim din lut, urcăm scări de luceferi,
Silim să ducem cerul mai departe,
Prin săbiile vremii trecem teferi,
Luptînd s-ajungem pîn' la tine, moarte.

Cu ce ne-ntîmpini, mare biruință ?
Nu vrem cununi, nici sceptre tari de domn
Ci rai de neclintită neființă,
Cu oarbe și sălbatece genuni de somn.

O, BRAD FRUMOS

O, brad frumos, o, brad frumos...
Ce-nalt și uriaș îmi crești cosciugul
În miezul lui cu-mbălsămat miros,
Să-ncap cu neamul tot și-ntreg belșugul.

O, brad viteaz, țîșnit din hău,
Pe lemnul neted ne-cărcăm destinul
Cînd trist apuci cu noi, rod sterp al tău,
Sălbatecele căi lăsînd seninul.

O, brad adînc, misterios,
Gătît cu rece aur de amurguri,
Ne porți pustii, ne duci noptateci jos
În negrele subpămîntene burguri.

O, brad sărac ! Nu poți să iei
Nimic din tot ce ți-a fost drag sub soare ?
Nici cer cu vulturi, șîpotînd din stîi,
Nici munții cu nedei de căprioare ?

Plecăm mișei ? Ne ducem goi ?
Nu te uita cît de mărunț ni-i statul,
Gătește-te, fii tare, luăm cu noi
Cea mai puternică din amintiri, păcatul.

PĂMÎNTEASCĂ

Zeu vast cu-adînci și sumbre străluciri,
Amurgul guri de ceruri a deschis.
Mă umple umbra altor stăpîniri...
Dar pași de carne calcă peste vis.

Cum mă dezgradin din țărîna lor,
Alt somn să-mi caut pur și fără noapte,
Vechi rădăcini de triști strămoși mă dor,
Din scorburile vremii suflă șoapta.

Crepuscular hotar de vînt și lut,
M-aș destrăma cu-o singură gîndire,
Dar îngropat de viu zac în trecut
Deasupra cu mormane de iubire.

Acuma văd de ce-a-nghețat avîntul :
Mă ține-un lanț de oase-n humă rob,
Cu părul meu se-nfășură pămîntul
Și-nfipt în el stau grindă pentru glob...

Nu mai chemați, că iată, mă cobor
Din piscurile stinse, reci feștile,
Pe-ntortocheate, lungi cărări de dor,
În neagra vale-a inimii fertile.

PRIMĂVARA LA BALCIC

lui Gh. D. Mugur

Au izbucnit în Balcic nărăbdători migdalii
Deși albastrul mării e încă tot sever.
De după coastă prinsă în linii de vitralii
A izvorît o barză și curge albă-n cer.

Descarcă-n port înalta corabie-a luminii
Sidefuri, aur, șaluri, aeriane-averi.
Hamali tișniți din cheiuri de cum sosesc străinii,
Iau dealurile-n spate seninele poveri.

Golașele cocoase se umplu de splendoare
Uimit privește golful din cearcăn de ochi mari
Cum, strălucind, verzi, roșii, pestriți, albaștri-n
soare,
Pe ripi de vechi mătăsuri îmbobocesc tătari.

PRINTRE SEMINȚILE GÎNDULUI

Printre semințiile gîndului, în mers
Singur îți mini tribul zilelor nomade.
Aur și cupole îndărăt s-au șters,
Dulci răcori de-avuz, umbra cu naiade...

Sufletul sub tine și-a plesnit toți caii,
Fugărit de leii marelui deșert.
Costeliv, trecutul zace lung în scaii
Dunei, sub cocoșa timpului inert.

A lăsat de-a lungul scame moi și mițe,
Ulceratul uger nu poți să-i atingi,
Amforele albe azi sînt fărămițe
Și de dorul sării urmele îți lingi.

Tîrîtor, amurgul, gușter de lumină,
Intră rece-n huma zărilor departe...
Înceindu-ți cortul veșted pe colină,
Sufletul își cere dreptul său la moarte.

PSIHANALIZĂ

Mereu visez războaie, și-n somn, parcă, rănită,
Neconținut o mină pe spadă mi s-abate.
Ce dragoste-n adîncuri mocnește surghiunită
Și-ascunsă în simboluri potrivnice se zbate ?

Peste fîntîni de vise cu ape turburate
Mă plec și-i cat, în tîndări de reci vedenii, chipul :
Fug lung la fund cu spaimă obîrșii de păcate
Și semne rătăcite își sulberă nisipul.

Sînt megieș cu carnea un tîrm de suflet unde
Stă neîngăduită o taină... Mi-e străină ?
În inimă-mi bat umbre, și tremurări de unde
Mi-aduc doar vești întoarse, de-o dragoste haină.

Scol noaptea ca pe-o roabă, o-ntreb și pun s-o bată,
Prefir zadarnic somnul cu ascuțimi ce-l taie.
Mereu necunoscută stă marea exilată,
Destăinuită-n vise cu răni și cu războaie.

RUGĂCIUNEA

Nu tai piatră să-ți ridic minune
Îți cioplesc un templu din plăpînd :
Sus pe limpezi stilpi de rugăciune
Bolți de dor sub turle mari de gînd.

Din cățuia gurii stinse piere
Adierea unui fum de grai.
Calc pe marginile sufletului... sfere
De tăcere, pîrtii către rai...

Curg încremenit. De ce m-aş teme ?
Către tine trece-un singur vad
Doar un pas afară din tărîm şi vreme
Şi-n prăpăstiile liniştilor cad.

Inima cu sînge-n amurgire
A rămas pe-un ţarm fără talaz
Şi pornesc prin vasta mea neştire
Să te caut cu antene de extaz.

SIBILA

Lin soarele cade pe umărul zilei.
Sub pomii lăuntrici, zac mari bălţi de foi.
Durerea pe gînduri ia chipul Sibilei
Şi scurmă în tine oracole noi.

În creier, în suflet, în inimă cată
Ascunsa spărtură pe unde pătrund
Zănaticii aburi, veninul ce-mbată
Şi nările-şi umflă cu taine din fund.

O zvîrcole şerpilor încinşi în coroane,
Sucitele braţe îşi zbate a zboruri
Şi-adulmecă soarta în vremi subterane,
Vinînd viitorul cu haine de doruri.

Tu sari s-o înăbuși, o-nchizi în chilii
Și pînă ce iarăși e bună și calmă,
Cu mîna-i strîngi gura de foc și nu știi
Că-ți biiguie sacre oracole-n palmă.

SOMNUL DE DUPĂ-AMIAZĂ

Șerpi moi de colb galben pe drum se-ncovoale,
Mi-e dor de furtuna cu steaguri de ploaie.

Fugar din odaie, cu soarele-n sfadă,
Iau lenea-n spinare și trec în livadă.

Prin sălcii plecate pe iaz să bea apă,
O rază iscoadă ochirile-și scapă.

Burează cu umbră din bolți visătoare
Și-așterne pe iarbă un puf de răcoare.

Stau... Vremea filtrată îmi licăre-n gene
Cu zîmbet de stemă pierdută-n poiene.

Îmi picură-n tihna de care m-apropiu
Un zumzet de albine vrăjitul său opiu.

Alunecă mute rotund prin grădină
Nunți grave de umbre cu domni de lumină.

Un greier se urcă pe-o fibră de glas
Și-n creștetul verii năuc a rămas.

Cosește departe un gând pe sfârșit,
Auzul mi-l calcă un pas obosit.

Miresme, tirîndu-și suave lungi rochii,
Se pleacă asupra-mi și lin mi-nchid ochii.

O dulce beteală de vînt îmi veghează
Aurul somnului de după-amiază.

SONATA IERNII

Cohorte reci de aripi fișii tăiară seara,
Tot ce-a fost cald și dulce luă drumu-n depărtare,
Chiar cerurile parcă stau gata de plecare,
Sub patrafirul iernii închide ochii țara.

Se-nchină-n crivăț codrii sleiți de spovedanii,
Siliți foaie cu foaie, ca un păcat, să-și smulgă.
Domestica tristețe stă-n case, toți s-o mulgă,
Cu laptele-i sălbatec să ne-ndulcească anii...

Vin zimbrii de zăpadă năvală în odaie,
Adînc se-nfipse gerul cu rădăcina-n fire...
Înfășurat în gânduri mă-nchid în amintire,
Ca simburul ce-așteaptă în vesteda păstaie.

Dau foc azi amintirii... Iubita e aproape,
Văd Dunărea-nghețată șir uriaș de oase.
Și, cum mi-e dor de moarte, trec mîinile frumoase
Cu degete-ncărcate de plînsese pe clape.

SONATA MORȚII

M-asmut spre lăcomia de ani ca spre-o izbîndă.
Apoi tot sporul cade sub vechi tășuri grele,
Pierd slava și m-adaug la pulbere — dobîndă.
Au cine stă-mpotriva eternității mele ?

S-abate universul din calea lui cea dreaptă,
Cînd miezul meu statornic putea-voi să-l ating ?
Întîrziază soarta și nimeni nu așteaptă.
Pe ceruri leoparzii amurgului se sting.

Va scînteia durerea de-acuma și mai tare,
Cu vraja ei de stemă pe-atîtea frunți bătută.
Bucăți aș face lumea să dau la fiecare,
Dar peste tot la pîndă stă neagra mîină mută.

Adie pretutindeni timp înspicat cu moarte,
Ies haite mari de gînduri și somnul mi-l sfîșie;
Îmi plumbuiesc trecutul din urnele deșarte,
Las visul moștenire — e singura-mi moșie.

Întreaga-nchipuire e numai întristare,
Mă-ncolăcesc pe bezna ce duce-n adîncime.
Nu-i sufletul o altă cumplită încercare
Și Dumnezeu o vamă în drumul pîn' la mine ?

Ce fund lovii prin hăuri ? Puternica izbire
M-aruncă iar afară și inima îmi store :
Nu izbutesc odată să te străpung, iubire,
De dincolo de tine să nu mă mai întorc.

Îmi jefuiră vatra drumeți străini... Grăbite,
Femei și-au luat jăratec să arză o viață.
Azi ca să-mi apăr focul de-naltele ispite
La marginile mele pun paveze de gheață.

STELĂ FUNERARĂ

Îți lași pe rînd lumina și te dezbraci de umbră,
Te lapezi, ca un doliu purtat îndelungat :
Ce alb răsare pieptul de sub tunica sumbră...
Ce limpede stă arcul vieții încordat !

Ai scuturat tot visul din cutele vieții.
Atîrnă-n cuie anii ca niște triste rochii,
Aștepti mai nou ca roua în drumul dimineții,
Să vie păsări sacre să-ți ciugulească ochii...

A DOUA STELĂ FUNERARĂ

Pe groapa lui Octavian Goga

Am părăsit părinții, prietenii și turma...
Gol m-am culcat pe pajiști zimbînd nemuritoare...
În van trimiteți dorul și plîsul pe-o floare :
Aicea cîinii vieții nu pot să-ți afle urma.

Scăpat din jugul cărnii, afară din destine,
Văd cum desăvîrșirea-mi însămințase huma...
Doar după noaptea morții, tîrziu, abia acum
Începe dimineața eternității-n mine.

SUB FRUNZIȘUL VREMII

Sub foșnetul vremii umbră adîncă...
Încărunțește lumea, eu mă-ntomn.
Oameni înveliți în trupuri dorm încă,
Zalele zilelor le sună-n somn.

Fluviul morților curge tăcut,
Ostatecii timpului tînjesc pe dune,
Spînzură-n sălcii sacrele strune,
Chinuitul chimval, cîine bătut.

A, în lepra pustiului de-am putea pierde
Mireasma rasei, tot ce-am ascuns.
Omida tristeții ne-a ros ce-a fost verde,
Și-n fluier, naiuri, puhoi ne-a pătruns.

Potere de gânduri s-așin la rînd...
Bat tobele plecării sub zdrențele verii...
Destinul călare în frunte trecînd,
Cu lancea ne cearcă grosimea durerii.

SUB ZODIA CU OCHII VERZI

Își scutură urșii hodina
Și negri răsar din pămînt.
Din morți a-nviat iar lumina
Și lespedea iernii a frînt.

Zîmbind animat peste hăuri,
Azi soarele singur e domn,
Rup repede șerpilor prin găuri
Amarnice noduri de somn.

Sparg alba și recea cătușă
Vitejii subțiri ghiociei.
Cu tainice cîntece-n gușă,
Trec lini prin lumini porumbei.

Visînd alt cer să se-ntoarne
Colinele-și țes noi pestelci,
Pornește să ia lumea în coarne
Molateca oaste de melci.

Mustoasă dă vremea în muguri...
Sub zodia cu ochi mari și verzi,
Din funduri ies gânduri la pluguri
Și-n brazdele tale te piezi.

TAUMATURGUL

Tot mai încearcă sufletul să zboare,
Dar țese sumbre aripi de amurg :
Nu mai se-ncrede în azur și soare
Adinc-puternicul taumaturg.

Fum crud de rug ori iz de groapă acru,
Același fund de viață netrecut.
El uneltește zborul la un sacru
Liman de mare gând necunoscut.

Își simte semn : grav duhul se supune,
Pe culmi de chin cunună de zăpezi...
Dar a uitat în dorul să s-adune,
Că dorul e vremelnică minune
Și că durerile nu sînt dovezi...

Cum vine noaptea fără veșnicie,
Și iar sămînța soartei intră-n lut,
El, birnic cărnii, aripa-și sfîșie,
Trist nemurirea luînd de la-nceput.

TE ÎNALȚ...

Te înalț din carne, frumusețe pură ;
Te desprind din coapse moi, desăvîrșire ;
Viu sosești la mine dincolo de fire,
Zîmbet al veciei sprijinit pe-o gură.

De sub proslăvire și închinăciune,
Gînduri fără pată smirna la picioare,
Rece și senină te dezlegi, minune,
Dintre patimi, albă și nepieritoare.

Au murit în preajmă spațiul și leatul,
Ruptă-i rădăcina care-abia te ține.
Ca să ies din vama trupului la tine,
Pînă la visare subțiez păcatul.

Pe femeia goală altoiesc zeița,
Mîngîi lung tiparul formelor eterne...
Dar o tresărire mi-a trezit arșița
Și-ncovoi grumazul visului în perne.

TRISTAN ȘI ISOLDA

Așijderi unei lupte, de departe
Brațele-și reped cu arzimi de spade...
Buzele-și cată, lacomi să se prade...
Pînă ce sărutarea-i învesti cu moarte.

Dulce pieire, aprigă-ncetare :
Toți macii uitării și-au stors holda
În cupa cu venin fermecat din care
Pînă-n fund Tristan bău pe Isolda.

Cu pînzele-n creștet vrăjite de lună,
Corabia-ncinsă de marea înaltă
Domol îi trece spre-o altă genună,
Ascunși în alba-i floare învoaltă.

TRISTEȚE

Tot mai strîns m-a-ncolăcit un vrej de
Tristețe sugrumătoare...
Pînă-n miezul tău mă doare,
Măduvă a sufletului, nădejde.

Șovăie lunatec fosforul amintirii
Cînd calcă peste gropile mele uitate,
Primăveri înveninate
De toate sucurile iubirii.

Semețul oracol de mult s-a-nchis.
Luluie lung o cucuvaie :
„Nodul vieții nu-l taie
Sabie de vis“.

Am ars între luceferi (înalță corvadă).
Acuma cer îndelung
Pleoapele vremii oarbe să cadă
Pînă-n fundul somnului s-ajung.

ȚĂRM CLASIC

lui N. M. Condies

Dorm luminoase stoluri de coloane
În mare, șipote de trepte pier,
Cum crengi, lăuntric, frintele frontoane,
Ți-e gîndul numai marmoră și cer.

Ce Hercule s-a deșteptat în tine ?
Îți recunoști altarele de-atunci ?
Te lași robit de sprintene ruine
Și-ntreg pornești eroicele munci.

Ridici din țăndări marile azururi,
Strivitei lumi scoți pașii nevăzuți
Și, călător, te legi să faci de-a pururi
Popas la umbra zeilor căzuți.

Nici ramură, nici zbor. Mintuitoare
Înmărmuriri pe culme de senin.
Durerile ce-au ars biruitoare
Întorc din vremi profilul alb de chin.

VARĂ

Cer coplesit de toate faianțele luminii...
Prin tei adânci mireasma captivă doarme, grea...
O temniță de ramuri fac coamele grădinii,
C-abia mai pot pătrunde albinele la ea.

Dar a tunat. Zări sparte. Un trăsnet fără veste...
Furtuna se revarsă cît nu mai are loc...
Cresc holde largi de nouri cu mari neghini pe creste
Și spice mlădioase de fulgere se coc.

VINĂTOARE MITOLOGICĂ

Cerbul țîșni... clocot din munte,
Șuvoiul picioarelor spre văi adânci,
Cu năluci de crengi unduind în frunte
Torrentul fugii piere-ntre stînci.

Rămas pe creste cumplitul centaur,
La ochi cu arcul, cată-n zadar.
Domol îl plouă cu sînge și aur
Înaltul codru de chihlimbar.

VERSUL

Cînd duhul însuși stă holocaustă
Și-n noi funingine de zei s-abate,
Oprit, un vers din albia îngustă
Îngheață-n sine gînd și voluptate.

Acoperiș al meu, eternitate,
Cad stelele la marginea-ți augustă
Și-n vipia durerii fermecate
Nici un alt rod pe ramura lui nu stă.

A fulgerat o inimă vreodată ?
De dorul ei azi mi se umple pieptul.
Mă bîntuie iar lungi tristeți de domn.

Cunosc un vis adumbritor, și iată,
Ajuns în culmea lutului de-a dreptul,
Mă plec și cat izvoarele de somn.

VRAJA

Fugarul suflet se-ntoarce acasă.
Carne, primește-ți lunatecul domn,
Fii slugă vicleană, suavă mireasă
Și varsă-te, rece urcior de răcoare,
Spală-i tot praful de vis pe picioare ;
Șterge-l cu-a pletelor turbure floare,

Prinde-l cu brațe de dulce dojană,
Deschide-i adîncu-ți de albă capcană.
Fă-i-te umbră, fă-i-te hrană,
Întinde-i ispite și-l du în prihană.
Alină-i cu lene și pune-i în cale
Minunile vilcelelor tale.
Și-nclieie-l cu mierea ce lîncedă-ți zace
În cele cinci simțuri schimbate-n prisace.

Ca-n dulcea ta raclă să uite ce-l doare,
Să-și curme prigoana zănatecul domn
Și-n lumea-i nebună să nu mai se-ntoarne,
Dă-i carne vrăjită și apoi tu, carne,
Preschimbă-te-n plumb și dă-i somn.

ZI DE OCTOMBRIE

A coborît posomorît octombre
Pe gura ferecată cu tăcere.
Veninul vremii roade pete sombre
Și orice bronz se-mbracă-ncet cu fiere.

Ard anii greu și nu mai dau căldură,
Colorile durerii se răcesc.
Iubirea prinde zîmbete de zgură,
Mărește răni adorm și se zgîrcesc..!

Tavan de ciori, văzduhul putred scade.
Moloz de nori pe-ai lumii ochi amari.
Tu singur razemi cerul care cade
Și-i porți pe umeri negurile mari.

Își strînge-amurgul valva-ntunecată :
Plecînd urechea pe-amintiri umile,
Asculți cum auie, prin goluri, toată
Eternitatea-n scoica unei zile.

VEGHE

1
1000000

VEGHE

Izbînda ? Ce grea încercare
Destinul se culcă sătul
Și carnea cu visul ei mare
Rivnește-n azururi pătul.

A slavei sălbatecă hrană
Priește doar celor flămînzi,
Și slava ca muma spartană
Ucide copii plăpînzi.

Oricît amintirea împlînti-i
Și cînte-i pe socluri un bronz,
Se macină, tristi. la răspîntii
Eroii, bieți idoli de bronz.

Cînd slava din cîmpul de lupte
Se mută în cripte de mort,
Vertebrele urii sînt rupte
Și ura e singurul fort.

Lingîndu-și grumazul de sînge,
La pîndă stă timpul rănit :
Vegheați cînd mult aur se strînge
Și nu mai rămîne granit.

Capcane s-ațin în suișuri
Și plăgi sub coroane de domn,
Vin zile cu două tăișuri
Și nopți văduvite de somn.

Nu credeți în zodii, sînt curse :
Prin naltele stele sclipînd
Trec ghearele marilor urse
Și săgetătorii ochind...

1940, iunie 30
București

CEASUL DE PIATRĂ

Ceasul de piatră bate de-acum,
Trece sicriul lumii pe drum
Fără o floare, fără urmași,
Singur și-n goană tras de ostași.

Ceasul de piatră unde te-a prins
Orice lumină-n sînge s-a stins.
Negre obloane grabnic se trag,
Vierme se face orice ți-e drag.

Greu, ceasul, piatră cade-n auz,
Fiece clipă naște-un obuz,
Mulți, târzielnici, într-un ungher
Duc solii păcii ramuri de fier.

Peste privediști ceasul a stat,
Pleoapele zării lung s-au lăsat,
Marea e tristă, muntele timp,
Toți cai morți ară pe cîmp.

Ce umbră albă-n gol a rămas
Țintă cu ochii groaznici pe ceas ?
Isus ! Așteaptă ora de lut
Să ia durerea de la început.

Trece în goană tras de ostași,
Fără o floare, fără urmași,
Sicriul lumii. După sicriu
Ceasul de piatră latră-a morțiu.

1941, august
București

LUNATICII

Știi marii paznici unde ne aflăm ?
Abia ieșiți din scutecele lumii.
Ne-am cățărat pe-acoperișul lumii
Și pe tăișul evului umblăm.

Ce duh nebun în loc de lapte-am supt ?
Iau mințile zănatice proporții,
Cu ochi deschiși, lunatici pui ai morții,
Pășim spre negrul gol de dedesubt.

Înalte zodii triste trec în cer.
Noi, alchimiști ai forței și-ai durerii,
Ne-am altojit sălbaticii materii
Și creștem, toți, afară din mister.

Ci bintuiți de Absolut — un loc
În care visul scapă de osindă —
Purtăm în mâini o torță fumegîndă,
Cu care punem veacurilor foc.

Cu cît urcăm, ne clătinăm mai rău
Pe gîndurile ajunse catalige...
Și nu cutează îngerul să strige,
Privind holbat un pas ce-am pus în hău.

1942, decembrie
București

RAPSODUL

Războinici magi, sub stema sfișierii,
Pe căi de foc sosesc condotierii...

Toți cei ce spargeți lumii carapacea,
În cătărămi de duh să-i strîngeți pacea —

Și dezrobind din zgârzi de veac zăvozii
Să le-mblânzească sîngele rapsozii —

Cetățile ne varsă-n suflet fierea
Pe ce-nălțimi ne-am odihnit puterea ?

Ah, iat-un stîrv, nestricăcios. Al cui e ?
Coroana vremi-i spînzură în cuie,

Închis, ceaslovul cărnii lui tot spune
De măreția soarelui-apune,

Dar tîmpla lui cu zei e spartă-n două
Și-n largul coif de gînduri șerpi se ouă.

La capul lui s-au strîns la danț cobolzi,
Ies ghearele din teacă, țepii, solzii...

Sub el toți puii negri mandragore
Adie-n noapte blesteme și hore...

Arar și eu mă-nduplec cu mișei,
Nu mai vrăjesc cu-naltă hrană lei,

Transfigurez, o fiară visătoare
Să dăm asalt Gomorei încă-n floare.

Nu pîine, ci azur eu dărui plebei,
Sînt unul din cei șapte contra Thebei.

ȚARA

Sîntem un neam ca grîul ce răsare
 Din bezna brazdei, din minuni amare,
 În cîmpul vechi aceleași spice noi.
 A cîta oară plugul cu rugină
 A spart o humă pururea virgină ?
 Și pînă-n fund la sacra origină
 Ce mii de gropi sub oricare din noi !

.

Din moși-strămoși noi ne-ngropăm aicea,
 Ne scurmă corbi, ne cîntă pitulicea,
 Și tot din noi cresc codrii vremii grei
 Ci-n vreascurile veacurilor iară
 Feciorii dîrzi se războiesc ori ară
 Și nemuresc astfel eterna țară,
 Alătura de boi, de ploi și zei.

1943, iulie 19

COMOARA

Popoarele nu sînt pămînt
Și dragostea nu e țărînă,
Dar o-ngropăm într-un mormînt.
Părinți și moși ne duc de mîină,
Ca niște trepte-n zăcămînt,
Către obîrșia bătrînă :
Prin lut urcăm în cerul sfînt.

Sub pajiștile de senin
Stau lumile zămislitoare
Din întunericul deplin.
Nămeți de oase, sub ogoare,
Omătul lor etern își țîn.
Din asprul suc nu iese floare,
Ci dor de spații și destin.

Străbunii pururi roditori
Sînt singura fatalitate.
Neliniștiți și-asupritori,
Porunca lor genuni străbate
Și încleștează pe feciori.
Pămîntul lacom de dreptate
Își scoală-n veci răzbunători.

Înalte limbi de foc grăiesc
Despre comorile de oase
Ascunse-n lutul strămoșesc.
Cum vin din tainele mănoase
Și din adîncuri scumpe cresc,
Cu grîne noi, misterioase
Aceste flăcări ne hrănesc.

Cînd slabi și tulburi șovăim
Cu duhul scurs de-atîta rană
Și printre zile dibuim,
Sorbim puternica lor hrană
Și-n seva sacră ne unim
Cu veșnicia subterană,
Din fundul căreia suim.

1942, februarie
București

STROFE PENTRU UN CIMITIR AL EROILOR

Ce-i nemurirea ? veșnică zăbavă,
Amestec viu de moarte și de slavă.
Eroii-n cer duc rădăcini de lut,
Îi cheamă jos un dor, o strîmbătate
Dau suflet drepturilor încălcate
Și fulgeră de unde au căzut.

În groapa lor mai sacră decît cerul
Ei, marii morți, ne-au plămădit misterul ;
Și-n taina lor cuprinși viarăm toți
Cînd ne-apuneau în vremile cărînte
Luminile Istoriei pe frunte,
Urcați în furci, ori trași, iloți, pe roți.

Albine mînioase pe cîmpie
Porniră iureș mie după mie

Și astfel mierea păcii ne-au cules,
Acum în stup dorm somnul așteptării...
Plîngi că-i astupă florile uitării ?
Covîrșitorul morții înțeles ?

Întreabă zeii, care ne-ar fi partea
De n-ar sta visul mai semeț ca moartea
Să rumenească jertfe, nebunii ?
Ca fără soare veșteda grădină
Sub uscățiva gîndului lumină,
Ne-am închirci, necopți, bătrîni acrii.

Pe șesul stins cu zarea împușcată
Își lasă iarna aspra-i judecată
Și smulge crivățul răzlețe foi.
Peste morminte spulberă și geme.
Ci veșnicia n-are a se teme,
Căci laurii măririi sînt în noi.

Nu irosim copii și frați pe dîmburi.
În țintirim peste-adormiții sîmburi
Sufla-va duhul purei primăveri :
Frumoși ca zorii răsări-vor feții,
Căci carnea, vechiul fruct zdrobit al vieții
Va fi rod nou al mării învieri.

Eu nu mai plîng pe oasele culcate.
Sparg piatra profețiile uitate,
Îmbrățișa-voi iar pe toți ai mei.
O singură imensă sărutare
— Răscumpărați din moarte și uitare —
Ne va topi-n eternitatea ei.

AMURG ARDELENESC

Rostogolit, pământul s-a-ntors cu fața-n umbră,
Își pleacă gîndul pleoapa și rana-n noi adoarme.
Dar dincolo de munte o măreție sumbră
Cu noaptea luptă încă și cerul e în arme.

Trec suflete prin codri și apele sînt ruguri,
S-aprind vechi turle lingă morminte făr-de nume,
Prin curți ard lănci de raze în fierul de la pluguri,
Cu mîinile pe suflet se-ncruntă-n fund o lume...

Pe roata zării trasă jos, schilavă, lumina
Se rupe ca o carne a șesului în chinuri.
Ies lanțuri vechi de beznă pecetluind lumina
Și norii, gușteri negri, cu gușa de veninuri.

O țară-și frînge trupul în agonii de aur,
Cu hăuri oarbe-n spate căscate s-o înhațe,
Și-n timp ce noi cu capul pe-al somnului tezaur
În văile uituce dormim cu visu-n brațe,

Amurgul uriaşa-i icoană bizantină
O spînzură pe-ntregul perete spart al ţării :
Gol şi roind de sînge, de visuri şi lumină,
Stă răstignit Ardealul pe crucea-ntunecării.

1940, august 17
Bucureşti

ALBEI-IULII

De tace azi tunul şi nu-şi iau avîntul
Cohortele-ntoarse, în lipsa lor sus
Să bubuie glasuri, să tune cuvîntul,
Să fulgere slova în spartul Apus.

Olatul cel mare rotit e de ulii
Şi nu-i nici o puşcă ţintindu-i din zbor,
Dar glasuri viteze mereu Albei-Iulii
Vestească-i plinirea unicolui dor :

Regească cetate de veci a Unirii
Pecetie pusă pe-Ardealul hrisov,
Tu matcă a jertfei, stîndard dezrobirii,
Eşti scaun dreptăţii, cea făr' de istov.

În tine rodeşte de-a pururi un sînge,
Ce-n cazne vărsară cristoşii iobagi,
Năprasnica roată destinul nu-l frînge,
O, Iulie-Albă, odraslele-ţi strînge :
Zbucni-va-nviera hotarelor dragi.

1941, noiembrie 25

TRISTEȚEA UMBLĂ-N ȚARĂ

Tristețea umblă-n țară drumuri arse,
Adapă călătorii la fântini,
Domol adie-n ochi de vite stoarse,
Se duce cu catanele și iar se
Întoarce cu merinde pe la stîni.

Rămîne-n sat cu maica ori Ileana,
Să le strămute cîmpul tot pe ii,
Dar lacrimile-i ard cum arde mana.
S-așine ani și nu închide geana
În calea dorurilor lungi, pustii.

Ne roade-ncet cu mîngîieri de piatră
Cînd lîngă leagăn, cînd lîng-un sicriu,
Neistovită-i cu bătrîni la vatră...
Dar cînd s-abate-n nopți de jar la șatră
Cum țipă dibla-n pumnu-i fumuriu !

Pe zarea noastră spînzură cocorii,
Ea culcă toamna-n șesul țintirim,
Mai dă ocol prin spartele podgorii,
Apoi pădurii, strînge căpriorii,
Ne bate-n porți și-n brațe o primim.

1941, decembrie 18

DOR

Curg gînduri lungi pe fir de ape
Și sufletele taie văi,
S-ajungă pîn' la voi aproape,
Își sparg în lume alte căi.

Vorbim de voi numai în șoapte,
Așa ca despre niște duși
Chemați dintr-un adînc de noapte
Cînd gem zăvoarele pe uși.

Ni-s oare limbile bolnave
Că pun în grai atîta tîng ?
Bocim cînd spunem azi Tîrnave
Și cîți zic „Mureș“ parcă plîng.

S-adună lacrimi în cuvinte
Ca ploile-n cernitul nor :
Ci-n miez stă fulgerul fierbinte
Cu aspre trăsnete de dor.

1942
București

INSCRIPTIE PE UȘA UNUI ATELIER DE ARTIST

Oricine vrea mă-mpinge și intră, om sau vînt :
Sînt rana vie-a casei în zidul de-apărare.
Nu m-a deschis vreodată un geniu sau un sfînt,
Cu orice pas de-afară pătrunde-o destrămare.

Să nu mai bată nimeni în pieptul meu de-acum,
Nu mă mai dau în lături supusă și sfioasă,
În loc de zîmbet, lacăt strigoilor din drum.
Mă țintuiesc să-mi apăr stăpînul scump din casă :

Să-și scoată avuția prin goalele-ncăperi,
A strîns în el minunea pămîntului și-a mării,
Și cînd avar de sine vrea alte mîngîieri,
Să iasă sus la vasta vitrină a visării.

1940, octombrie 26
București

INSCRIȚIE PE NISIP

Mereu însetez după tine,
De ce m-ai făcut de nisip ?
Ocean, te reversești peste mine,
Lacom de sorb și nu te pot ține,
Nu te pot, cu nici un chip.

Credință cu boabe mărunte !
Cînd moartea cu suflu de leu,
Zidirea-ți voind să înfrunte,
Mă spulberă-n apele crunte,
Și-acolo, netrebnic, cad greu,
Cad la fund...
„Fundul sint Eu“.

INSCRIȚIE PE O ZI DE TOAMNĂ

Au început să fie iar arborii de aur
Și tremură minunea palatelor de foi.
Se pîrguiește vremea întinsă pe coclauri,
Divinități streine au poposit la noi.

Oracolele-s clare și pacea scînteiază.
E-n tot o plinătate cu-ndemnuri de huzur.
Din slavă, peste liniști, o pajură veghează
Ca într-o-mpărătească hrisoavă de azur.

Dar aur și azururi sînt goale viclesuguri
Aduni din orice toamnă o boabă de-nțeleș,
Și dincolo de țarcul îngustelor belșuguri
Dă orizont tristeții imensul cîmp cules.

Tu strîns lipești obrazul de ziua care trece,
E ce-ai mai drag sub cerul atîtor spulberări...
Obrazul dulce-al zilei, mai tras și tot mai rece,
Încet se depărtează, întors spre alte zări.

1941, septembrie
București

INSCRIȚIE PE O FOAIE CĂZUTĂ

Se-ngroașă seva-n miezul orgolioasei pulpe,
Rotund și greu atîrnă tot ce-a fost vis și-avînt.
Ne dă ocoluri vremea cu pași mărunți de vulpe,
O, toamna mea înaltă, coboară pe pămînt.

Nu asculta la carnea trudită de plăcere,
Din moleșagul pernei oftînd cu ochi închiși,
Că-n orice dăruire, la pîndă-i o cădere :
Coroana ta-n azurul poruncilor suiși.

În inimă, prin cazna lăutricelor zboruri,
Te-am așteptat statornic ca pe un înger drept :
E rodul doar răspunsul atîtor moarte doruri,
Sau sufletul întrece cuprinsul unui piept ?

Sîntem tîlmaci vremelnici ai celor nevăzute,
Și-n seninătatea noastră se-ncheagă mărturii ?
Sau plămădim noptatici în gropile tăcute
La rădăcina lumii doar negre bogății ?

Tu deslușește-mi toate lucrările din urmă,
Înseamnă-mi cu belșugul de dincolo de noi,
Și viața pe culese și stîna fără turmă,
Și aurul părelnic din scuturate foi.

1940, august 23
București

INSCRIPȚIE PE FÎNTÎNA LUI NARCIS

Strein alai dospește în carnea ta ocultă,
Neliniștiții simburii plăceri făgăduiesc ?
Ești robul nopții tale, și taina nu te-ascultă,
Te-mprăști, pieri în alții ce te făgăduiesc :

Apleacă-te în mine cu rîvna lui Narcis,
Adîncul meu lăuntric a limpezit un vis.

Destăinuie oglinda-mi fărîme de mister,
Din frumusețea noastră nasc îngerii din cer,
Nepipăita sete să îngenunchi, s-adori,
De propriile-ți brațe încolăcit cobori
În inima fîntinii rodind singurătăți
Și-n care închegare de dincolo te-arăți,
Izvor de tine însuți te plăsmuiești din nou,
Himeră pipăirii și ochilor ecou...

Cînd luna urcă miere în crengile cerești
Și schimbă unduirea în unde sufletești,
Tot ce se iscă-alături părelnic și tăcut
Nici n-a venit vreodată și nici nu a trecut :
În slăvi se-ntoarce bolta pe umăru-i rotund,
Dar neclintit și singur tot tu răesai din fund.
Pe frunte cu noiane de straniu geniu nins
Străbate din neantul urzit un fraged ins.
Cum genele visării de sine și-a plecat,
Pe dulcea-i goliciune nu-i cută de păcat
Și cum din vaste ceruri interioare vin,
Ies miinile-i ca niște sigilii vii de crin.
Prin recea alchimie a lunii tristă-n van,
Destinul mai departe-i și tot mai diafan.
Prin aripa de trestii a zeilor oculți
Ca pe-un oracol chipul îți cauți și-l ascuți.

Prin plete mlădioșii luceferi ți-au pătruns,
Dar fața ta, de-a pururi unică, ți-e de ajuns.
Din lumi strălucitoare de pure ogindiri
Alcătuie-ți genunea de daruri și gîndiri.
Orice miraj te cheamă cu foc în ochii largi,
Seninul cerc din miezul ursitei să nu-l spargi,
Statornicul miracol în care te alegi ;
Iubește-ți pururi taina fără s-o înțelegi.
Prin somnul meu te pipăi prelung ca marii orbi,
Împătimit de tine minunile să-ți sorbi.
Neatinse de cutremur și reci ele nu trec,
Căci visul nefățarnic se-ncheie cu înec.

1940, august 25
București

INSCRIȚIE PE CARTEA CU POVESTEA GENOVEVEI

O netedă iarnă de-acuma se lasă,
Ce fragedă-i lumea sub simple zăpezi,
Ia sufletul drumul și vine acasă,
Cu el la fereastra visării te-așezi.

La para din vatră vin umbre firave,
Căldura dilată un fir de-amintiri...
Ce boare de lapte și ierburi suave
Te-adie deodată ? O, nu-s năluciri.

Ascute-ți privirea pe albul de-afară,
O urmă-nghețată îți stăruie-n prag,
E ciuta pădurii ce noaptea coboară
Să-ți spuie ca-n vremuri că încă-i ești drag.

- 1940, octombrie
București

INSCRIȚIE PE O STÎNCĂ LA PASUL VULCAN

Intra cu valeți și spioni
O armie grea, de baroni.

Ci-n goticii codri de brad
Pindea minios vodă Vlad...

...Nici tulnice lungi, nici tilinci,
Doar pași ațipiți de opinci.

Pe creste mazili și ciobani
Țin, muți, ațînați bolovani.

Pe firele văii prin chei,
Jos mișună oști de mișei.

În zale și coifuri de tuci,
Cotiș printre vămi de butuci

S-afundă în reci văgăuni
Și craiul, și domnii nebuni.

Rîvnind chinezate și țări
Arată cu lăncile-n zări.

Ci-n hăul de pasuri străvechi
Pereții au ochi și urechi.

Un chiot i-ngheață de vii,
Ce hreamăt e sus în stihii ?

Ha, luna își scoate-n vultori
Baltagul de aur prin nori.

Și-ncepe-n baronii de fier
Să plouă cu pietre din cer.

Și curge pe mîndrii orbeți
O lavă de crunte săgeți.

Sub trăsnet de stînci rostogol
Cresc stînji de leșuri în gol.

Zi, noapte, cumplitul vulcan
Sfărîmă ciolan cu ciolan.

1940, octombrie
București

INSCRIȚIE PE O FRUNZĂ DE VIȚĂ

Privesc zeița, goală-n al marmorei alb foc,
Cu coapsele-ncheiate în zîmbet pur de linii,
Și-ntreb ce cauți tu, frunză, nelegiuit obroc,
Pe miezul frumuseții și-n inima luminii,
Cînd seva nemuririi, dumnezeescu-i joc,
Și-a strîns în sîinii candizi parcă-i rodiră crinii.
De ce pe-avîntul lacom să spargă timp și loc,
• Pui semnul sfiinciunii, căderii și al vinii ?
Ce gînd a stat din fruntea bacantei să te fure,
Să te lipească-n ținta desăvîrșirii pure,
Un zbenghi de curtezană sub pîntecul rotund ?
„...Destul !... Păienjenirea privirilor profane
Întoarceți-o din drumul supremelor arcane.
Sînt pleopa unei taine, acopăr, nu ascund“.

INSCRIȚIE PE UN PAT ANTIC

O lincedă zeiță ce-ar fi zburat prea mult
S-abate-n așternuturi și-n moalea mea răcoare
Cu filfii de gene s-a-ntins nălucitoare...
Solia cărnii sale supus mă plec s-ascult.

Și iată, aprig zeul strălucitor căzu,
Mistuitor ca focul ceresc peste victime...
Sclav dornic ce slujește misterul din vechime,
Mi-am pus căluș și-acopăr ce ochiul meu văzu.

Prin măduvă deodată un chiot mi-a trecut...
Galopul de Centauri gonind către Lapite ?
În dulcea-ncăierare de coapse cotropite,
De-atîta lung cutremur ce lemn putea sta mut ! ?

1942
București

INSCRIȚIE PE MARGINEA UNUI BASM

Cercași toți armăsarii din grajdul de-mpărat,
Îi adăpași cu rouă, le-ai dat belșug, otavă...
N-a odrăslit nici unul o aripă spre slavă
Și-n van îmbii azi alții cu fîn împrourat.

Nechează-ntr-o coșarcă bătrînul bidiviu,
Auzi-l cum își cere tainul de jăratec,
Cutează, scurmă-ți pieptul : c-o mîină de foc viu
Din gloabă va renaște Pegasul furtunatic.

Și vei afla atuncea răpirea-n spirit cum e :
Vrtej de aripi cîntă, grumazul arc de cer,
Cutreier pur ca gîndul mai sus de vămi și lume.

Peste risipa vieții tu-naltul vistier...
Și toată ascuțimea beției fără nume
Cînd zei îți ies în cale și imnurile-ți cer.

Luni, 21 august 1944
Bod-sat

INSCRIPȚIE PE UN VAS DE ARGEȘ

Ții, mire, trandafirul și drept la piept ți-l pui,
Ulcica mea de Argeș cu boi de fată, șui...

În dorul cui olarul te zămisli frumoasă
Și-o ie de dulci smălțuri s-a migălit să-ți coasă ?

Să-l fi-ndemnat, ce taină, pe-al cerului ibovnic
S-aleagă tocmai lutul și să și-l ia duhovnic ?

Ce gînd a-mpins pe asprul muntean să scrie-n tine
Izvodul făr' de moarte-al tiparelor eline ?

Ca-n somn, din fundul unui nemuritor descîntec,
Ți-a tras, melodioasă, statura ta de cîntec.

La agera-i dogoare a inimii te coapse,
De-ncremeniși pur lujer de inger fără coapse.

Ca să răsaî mai mîndră din toate celelalte,
Te-a mlădiat de mijloc pe șoldurile-nalte

Și-nșăilindu-și jindul, în brîul cu florări
Ți-a pus năluca unei eterne dezmierdări...

Dar cum zvîcneau din forma rîvnită sîinii, plinii,
Desăvîrșiți îi strînse sub un pieptar de linii

Și-n semn că harul curse prin mîna lui uneltă,
Zîmbește încă luna din talia ta zveltă...

...Cum, goală plăsmuire a dorului, stai mută,
Te mîngîie doar gîndul, doar ochiul te sărută :

S-a spulberat olarul cu mîna inspirată,
Și mirii și mireasa ce-ai strîns la piept odată...

Ci-n tine pururi visul nestinsa seva sparge-și,
Schimbîndu-te-n pierduta surată de pe Argeș.

28 mai 1945

VILLON

..., „Mais où sont les neiges“ ..

Hoinar vestit, poet la drumul mare,
Ce-ai pus din timp popia la ciochini,
C-o mină umbli lumii-n buzunare
Cu alta-n stihuri Precistei te-nchini.

Dai, hăituit ca lupul pe la stînă,
Tîrcoale-n tîrg dughenilor cu șunci,
Spăsit le-adulmeci plin de rîvnă, pînă
Ce-n ele cangea deștelor ți-arunci.

Soi ulițarnic ce-și înjură prada,
Chefliu stricat cu visul strălucit,
Ca un tilhar ascuți, oțel, balada,
Să ne-o împlinți în piept ca pe-un cuțit.

Ibovnic scump al ocnei, bun din fire,
Dar înhăitat cu îngerii pierduți,
Te cuibărești prin putrede tractire,
Să plîngi pe neaua anilor trecuți.

De gît cu zorii pleci la dănțuit,
În glas de liturghie, geamparale...
Ți-e sufletul un bîlci dezlănțuit
În nava unei vaste catedrale.

Parcă te văd maestru-n furtișaguri,
Edec de han și-al juzilor vrăjmaș,
Tras din spelunci ca un guzgan din faguri
Scrișnind sub biciul asprului armaș.

Risipitor cum n-a fost vistiernic,
Măreț golan cu aurul în gînd,
Tu îți iubești viața de nemernic
Și știi să mori, drag păduchios, sperînd.

Și-n timp ce-ți pun în zbîlt cerbicea bravă
Și se găsesc să te ridice-n furci,
Tu, mai istet, furînd un vraf de slavă,
Pe scări de rime veacurile urci.

12 septembrie 1942

MICHEL-ANGELO

A luat în mîini argila necurată
Și ca pe-o jertfă a zvîrlit-o-n foc,
Din brazda flăcărilor albe, iată
A răsărit o frumusețe-n loc.

Întreabă aprig pietrele cu dalta
Ca pe-un oracol somnoros de greu,
Le răscolește una după alta,
Răspunsul, pururi urma unui zeu.

Ca-n niște porți izbește cu ciocanul
Și ploi de așchii împrejurii curg..
Prin colbul orb ce-i bîntuie aleanul
Zvîcnește-n el străbunul demiurg.

Oriunde bate, sparge și pătrunde
Adînc sub coaja îndîrjitei humi,
Ecou, îndată împietrit răspunde
Conturul vag al unei alte lumi.

1948, februarie

ARHIMEDE

Nici mîini, nici ochi... pur nesațiu
Cu genunile auzului închise,
Spînzurat ca un păianjen în spațiu,
Alerga pe urzeala imenselor vise.

Tot mai înfierbîntat băteau berbecii
Jos în zidurile cetății,
El număra ca într-o strungă vecii
Din unghiul de aur al eternității.

Cînd l-au străpuns sulitele vrăjmașe,
Culegea legi, pîndea probleme,
Căuta sprijin altei lumi uriașe,
Nu și-a auzit carnea cum geme,

N-a prins știre măcar să tresalte,
Era așa de departe pornit,
Atît de cufundat în cele înalte,
Trupul jos atît de strivit,
Că el pentru sine n-a murit,
N-a mai avut doar unde se-ntoarce.

1941, decembrie 30

VIS

Cătam un țel nedeslușit pe drumul
Din mlaștinile cîmpului latin...
Amestecat cu seara și cu fumul,

Mă afundam în propriu-mi venin,
Și nici o fiară nu-mi ieșea în cale
S-o pun blazon poemului de chin,

Nici o răspîntie în vasta jale,
Nici codrul cu-arătări ca în acea
Comedie divină, spaimă dragă,

Partată-n gînd, ce-atîta îmi plăcea,
În care rătăcisem ziua-ntreagă
Și-al cărei caier visul meu torcea.

Trecut, cu mult, de miezul vieții, încă
Urcam lăuntric veștedul meu șes,
Și orice piatră îmi părea o stîncă,

Iar eu din toți s-o duc în spate-ales,
Orice hîrtop prăpastie adîncă
Și iad de unde n-aveam să mai ies.

Cînd, iată-n zumzet de alexandrini
Ce tînăr trist cu ochii de petunii,
Ivit pe dulci coline cu măslini,

Mă cheamă sub prietenia lunii ?
Mă aninai de pașii lui senini
Cum, strînși pe-aripi de albatroși, lăstuni

Trec toamna marea cînd furtuni i-au prins.
Și în ilotul turbure-al durerii
O blindă limpezime s-a aprins.

Cum săruta-voi mîinile tăcerii
Ce peste mine simple s-au întins
Boltînd deasupra-mi tot azurul verii !

În inima-mi de-atunce-a pus sigiliu
Cu aurul de vremuri neatins,
Stai tu, izbăvitorule Virgiliu...

17 iulie 1943

VODĂ RAREȘ

Ne ametește jocul de lună plină, care-și
Plimba prin nori coroana ca-n basme arăpești,
Urcam alene vadul pe unde vodă Rareș
Purtase aventura-i în carele cu pești.

Vorbeam de el. Și-n noapte se presimțea Bîrladul
Pe-o geană de mocirle sub noi mocnind adînc.
Ne așteptau acolo boier Condruț ori Vladul,
Cu stemele domniei ascunse la oblînc.

Lin scîrțîia-nainte șiragul de chervane
Cu iz prelung de baltă și miros greu de crap,
Haidăi cu veche limbă și-njurături avane
Hăiseau, smucind grumazii și moațele din cap.

Ne-ajunse-apoi din urmă suflări de către Brateș,
Un bici de ploaie deasă plesnit de băltăreț
Ne-mpinse-n gloata sumbră sub un umbrar de rateș,
Vijelios pe-alături tună un călăreț.

Cum moțaiam pe finul călduț din nadișancă,
Mi-a nălucit aievea misteriosul domn,
Un fulger prins în zale și-n brațul drept c-o spancă,
Visat mai mult de ochii abia muiiați în somn.

1947, octombrie 29
București

ACTORUL

Își leapadă coroana cu purpura regală,
Și toată văcsuiala de slavă și lumină
Cu care-nflăcăraseră fremătătoarea sală,
Și vlăguit se-ntoarce la mucedă cabină.

În orice miez de noapte cuțit de ghilotină
Cortina îi retează viața triumfală,
Truncheatu-i geniu moare în ulița haină
Și cezarul i-o umbră în lumea zilei goală.

Pătăi tirzii din palme îi mai trimet ecoul,
Mulțimile grăbite se-nghesuiesc la scară
Și somnorosul teatru stă pleoapele să-nchidă.

El, despuiat de aripi, biet fluture de seară,
Cu smucituri amare îmbracă-ncet sacoul
Și, iarăși, vierme, intră în vechea crisalidă.

1942, martie 3
București

POETULUI GRĂDINAR
TRAIAN MIHAIL

Înmormîtași, poete, trandafirii...
Îi plînge ploaia-n șir, cu repezi stropi
Le-aruncă, cioclul, vîntul prohodirii
Cununi de frunze moarte peste gropi.

Stau brazdele, odinioară salbe,
Un cimitir de crizanteme-acum.
Grădina scrisă-n strofe de flori albe
Se-nchide trist și-ncet ca un album.

În bolți funebre se zidiră norii
Și cerul negru e un alt cavou
Unde, pustii, s-au îngropat cocorii
Tîrînd un bocet lung ca un ecou.

Icoanele luminii jucăușă
În inimă le strînge ca-ntr-un stup,
Să-ți fie miere, cînd va-ncepe-n ușa
Să urle iarna vieții ca un lup.

1948, noiembrie 19
București

ELEUSIS

(sau Olimpia)

Ascuns ca într-o criptă cu-ntreg alaiul sfînt,
A stat milenii cerul Helladei sub pămînt,
Dar sapele vrăjite ce-odată l-au deschis
Dezmormîntară cerul cu zeii lui de vis.

Din marmora în lespezi cu miezul de amiază,
Nălucitoare piatră de sine luminează,
Și-n ziua impietrită frontoanele-animale
Destăinuiesc azurul din care-au fost tăiate.

Ce far de frumusețe s-aprinde jos acolo,
Înconjurat de Joe, de Ares și Apollo ?
E Afrodita, goală, cu nimfele vasale
În toată frăgezimea eternității sale...

Dumbrava de coloane senine s-a mișcat ?
Frunzișul nou al vieții în zbor a fluturat
Și-n jocul veșniciei sub ochii vremii grei
Columbe albe umblă pe umeri calzi de zei.

1942, duminică, 8 februarie

EPIDAUROS

Amiaza de azur fierbinte cu ochi-ncercuiți de aur
A-nmărmurit pămînt și mare sub o hipnoză de senin:
Ard limpezimile de lespezi ca niște vetre de tezaur
De-a lungul amforelor vremii cu guri spălate de venin

Frînturi de zei scilipesc în lava singurătății îngropate
Și peste umeri de milenii, spărți de lăuntrice poveri,
O altă liniște-și înalță din temelii, ca o cetate,
Ciclopeienele-i coloane tăiate-n blocuri de tăceri.

Impresurat de veșnicie, urc treptele la Epidaur
Și-n visul meu privesc aievea din fundul stinsului destin
Cum, singură rămasă vie în vastul marmorei coclaur,
Pe fruntea goală a luminii se-ncruntă umbra unui pin.

Aprilie 1941

TEMPLUL

Lasă de acum
Piatră și argil,
Cată-ți subtil
Sprijin de fum.

Stilpi, zidării,
Turle... de loc.
La temelii,
Limbi mari de foc.

Jertfa ? de gînd.
Nici un amvon :
Singurul zvon
Duhul trecînd.

Cu chin și azur
Acoperit.
L-a ctitorit
Sufletul pur.

Aici s-așează
Dorul ucis
Și-ngenunchează
Vis după vis.

Pară și nor,
Urcă la cer
Templul, ușor
Mongolfier.

20 iulie 1943

FACEREA

Sta grea Vecia neagră de taina unei rodii,
Pumn strîns adînc pe-o beznă de gînd în miez de zodii.
Tăiș divin Cuvîntul deodată-a strălucit.
Nedespicalul iată-l, s-a spart și risipit :
Curgeau bucăți de haos pe albi de-nceput
Cînd a surîs lumina cu chip de-ntîi născut
Și, geamăn cu Azurul, din gestul ideal
Țîșnea spăimîntătorul nomol primordial.
Tulpini de legi strălimpezi luptară cu furtuni
Să-mplînte rădăcina în sorburi și genuni.
În cîrduri nebuloase urcau îndrăgostite,
Purtînd ascuns în pîntec un cosmos de ursite;

Luceferii sălbatici siliți de albe norme
 Își făureau inele din orbite enorme,
 Cometele așijderi păunilor nerozi
 Zvîrleau peste abisuri nălucitoare cozi.
 Ici-colo cîte-un soare abia înfăptuit
 Lucea între răspîntii de hăuri țintuit.
 Prin spațiile oarbe și vraști de țării
 Se deslușeau înalte, albastre schelării.
 Pe cer rădvan de stele umbla ca pe un șleau,
 Băteau din palme îngeri că lunile creșteau...
 Și-n vîlvora rodirii, cu scrișnete de dinți,
 Năprasnicele ghețuri se deșteptau fierbinți.
 Dar, aspră zămislire și tuturor izvor,
 Părea o fericire giganticul fior.
 În pripă, mîini intrară cutezătoare-n foc,
 Făptură și unealtă s-au măritat pe loc...
 Și duhul ? Pe noiane țira din cînd în cînd
 Imense aripi triste, o lebadă, cîntînd.

16 februarie 1944

ACOLO UNDE NORII

Acolo unde norii noștri n-ajung,
 Sub bolțile marelui azur fierbinte,
 Peste spinările negrei Thesalii,
 Cobor cu gîndul
 Drumul bătut de lăstunii dunăreni,
 La țarmul ionic...
 Zei albi mă-ntîmpină-n cale
 Și făuresc din statuile lor
 Un alt Thermopile de marmoră sfîntă.
 ...Zei limpezi,

Hopliți ai frumosului veșnic,
Îngăduiți-mi să intru :
Eu caut valea Thempe,
Sacra potecă umbrită de dafini
Ce duce la Delphi.
Acolo în genunchi voi cere
Sfat bun înaltului Oracol,
Căci pentru mine
Zadarnic susură timpul
Și-n van bat clopotele turmelor de zile.
Eu nu rîvnesc decît Eternul,
Desăvîrșirea pură,
Icoană săpată în pietrele voastre
Logodnice ale nemuririi.
Vreau tiparul în care au sălășluit de-a pururi
Radioasele idei,
Nestrămutatele mame ale lumii
Aidoma cu veșnicia.
Dați-mi cheia măsurii biruitoare de moarte,
Zei, călăuziți-mă în Hellada
Și deschideți-mi largi
Porțile frumuseții...

1943, iulie 20

ÎNALTELE NELINIȘTI

Înaltele neliniști din plopi s-au deșteptat
Și-n ierburi prinse de presimțiri strecoară
Cu șoșote, un tremur de gînd întunecat,
Și carnea goală-a verii deodată se-nfioară.

Ce uneltiri apasă și cine stă la pîndă ?
O clipă heleșteul se face de pămînt,
Sibilă prinsă-n spasme cu frunța spumegîndă,
O plută despletită profetizează-n vînt.

Surd, în zăduful zării s-a zvîrcolit o zvoană !
Furtuna-n cap cu goarne zbucnite din senin,
Galopuri nevăzute, bubuitoare zboruri...

Crunt, Nordul își răstoarnă cumplita lui bulboan
Din care grele armii de nori vuind în coruri
Cu tobele de ploaie și grindeni pline vin.

1943, iulie 27

ALBĂ IARNĂ DUNĂREANĂ

Albă iarnă dunăreană
Cu zăpezi pînă la brîu
Culcă-n sarica bălană
Bărăganele de grîu.

Năpădind zbătăi și rosturi,
Neaua urcă reci minuni :
Mistuiți în adăposturi,
Oameni și sălbăticiuni.

Peste sate fără vaduri
Își azvîrle din duium
Urișele plocaduri
Găurite rar de-un fum.

Nimeni liniștea nu sfarmă,
Doar ca-n somn nedeslușit
Își descarcă-n gol o armă
Chiotul înăbușit.

Curge viscol ca pe vrană.
Nevăzută s-a închis
Țara fără de prihană
În omăt ca într-un vis.

Iar la guri de văi, pe laturi,
Într-o noapte s-au durat
Strălucite-nvoalte caturi
Pentru Crivăț-împărat.

Fulger alb, întreaga zare
Intră-n ochi, un junghi tăios,
Albul e atît de tare,
Că ajunge veninos.

Și-n cumplita lor albețe
Dorm adînci pustietăți ;
Pun troienii vămi răzlețe
Între mari singurătăți.

Românească iarnă veche,
Albe lumi, fără drumeți...
Trece-un lup într-o ureche
Pe gorgane de nămeți.

1943, 11 ianuarie
București

URSARII

(Mahala bucureșteană)

Amiaza își boltise în slavă peruzeaua
Cînd lung zbugni o zarvă ca de pe alt tărîm
Și-o neagră hărmălaie se lasă-n mahalaua
Ce cască lenevoasă la umbră de salcîm.

Ursari smoliți, cu lanțuri trecute peste briie,
La porți și-arată dinții prin aspre șomoiege,
Și namile ursuze smucite scurt din frîie
Tresar din vis și saltă sculate pe ciomege.

Bălăbănindu-și capul nostalgic înspre soare,
Și pieile tocate parcă de cari mărunți,
Dihaniile slute cu ochii de urdoare
Clipesc către azurul amintitor de munți.

Li se năzar acolo reci iezere înalte,
Miresme lungi de zmeuri plutesc prin bezna verde,
Cad albele cascade cu apele învoalte...
Și-n piclele-aiurării vedenia se pierde...

Ah, încă, stați : cu sînge de auroră-n gheare
Și poște iuți de carne, pe după stînci s-ascund
Să vadă cum o ciută plecată pe cleștare
Își soarbe îndrăgita imagine din fund.

Tăcerea-i ca o miere, acolo sus sub stele,
Și-n stîlpi zidiți din piscuri îngheață vremea-n peșteri...
Ei jos, mînați de larmă, trec duși de duhuri rele,
Prin triste anotimpuri, în tumbe tot mai meșteri...

Căzuți din cer, zac gîrbovi... și molcomi iau la pas
Tărăgăneala vieții prin pulberile verii,
Iar țipă aprig dibla la alte porți popas
Și iar începe jocul pe tălpile durerii.

Un pui mai îndărătnic, stînd țeapăn ca un trunchi,
Se zvîrcole-n belciugul din nasul uns cu bale.
Un precupeț cît malul, dar șubred de rărunchi,
Se culcă-n drum să-l calce ursoaica grea, pe șale.

Sar furnicar copiii dînd buzna prin cocioabe
Și ies cu pumni de poame ori coji de pîine-n mîini.
Urși suri, cerșind pe uliți cu tamburine-n labe,
Mătăhăloși, prind darul în hohote de cîini.

26 aprilie 1946

BIVOLII

Domol se mișcă zeii nomolului fecund.
Le picură pe frunte amurgul luat în coarne,
Că parc-ar vrea deodată în aur să se-ntoarne
Elementarul negru ce-a răbufnit din fund.

Sălbatica stihie din smîrcuri s-a ales,
Ia chipuri smoala hîdă și umblă pe picioare,
Mugesc către lumină huidume visătoare,
Noroi cu ochi nostalgici pörnește peste șes.

Ies doi, ba trei... O turmă, haotice vedenii,
De vărsători zănatici scăpați de dedesupt
Își scrie zodiacul cu milul tot ce-a supt.

Pe drumurile noastre... Spăimîntătoare genii
Aduc în sate noaptea dospită-n vrăji de stele.
Oprîți la porți, așteaptă, ca soarta-n ceasuri grele.

1948, august 3
București

DODONA

De-ar ști stejarul ghinda cui slujește...
Rodesc tot mai puțin și tot mai rar,
Aceeși sevă crudă urcă, dar
Pînă ajunge-n vîrf se-nțelepțește.

Mă zbuciumă oracole-n zadar,
Secura lumii singură-mi lucește,
Iar fi-voi lemn ce-n țandări putrezește,
Auguste reverii s-or face jar.

Nu mă strujiți în schiptru triumfal.
O, ce-ați făcut ? Vedenii mă frămîntă :
E un palat clădit de salamandre.

Acolo-ntre meseni, sub policandre,
Măreț și-n mîini cu magicul pocăl,
Stă veacul, sus, se clatină și cîntă.

Ianuarie 25, 1944

ORFEU

Paianjenul îi stete pildă vie,
Cu sucul lui își toarce și resfiră :
El inima fișie cu fișie
Și-a sfișiat-o și-a-ntocmit-o liră.

Ce poate a durerilor secure
Sau moartea ce-l pîndește dintr-o stea
Cînd fiecare coardă-i o pădure
Cu toate corurile codrilor în ea.

La cîntecele-i ademenitoare
Se scoală pietre vechi și-ascultătoare,
Ies fiare cu menadele în hore,

În timp ce-aleargă mîinile vrăjite,
Paianjeni albi, pe mreșile-aurite
Să prinză lacom prăzile sonore.

Ianuarie 28, 1944

DAEDAL

Am construit, cu ce ardoare, sub pămînteana rătăcire,
Se-mbucă geniul cu moartea în limpezimea unui gînd.
Ce clar e planul și ce sombră capcana, crîncena rotire,
Să te-nvirtești fără scăpare, ocol tot ție însuți dînd.
Las bestiile de aramă... Azi iar vicleanul duh îmi vînd,

Dar unei alte mai înalte cercări de pură-nfăptuire :
Să iscodesc pe nicovală o aripă mă zbat, flămînd
Să urc în cerul sterp viața cu greul gînd de nălucire.
Își leagănă în poală zeii și-i luluie cumplita mare,
Trec valuri dulci pe-amare liniști și coapsa insulei
se-ndoaie.
Aci o navă sparge zarea și-aci deodată nu mai e,
Pornesc spre-un zbor senin și, iată, s-abate marea
remușcare.

Aud, în inima-mi închisă, mugind ca-n tainica odaie
Sub Taurul închipuirii, zănateca Pasiphae.

1944, ianuarie

ARIADNA

O, Ariadna, plînsa mea minune,
O, fabuloasă carne,-nvolt tezaur
De albă și zeiască goliciune,
Slăvite coapse pîrguite-n aur.

Pe redia mai moale ca o lînă,
Încolăcînd fugarnicul tău domn,
Ai adormit c-un fir de algă-n mînă
Cînd te-a cuprins iubirea ca un somn.

Cum îți strivești jos trupul fără milă,
Își sapă sînii cupele-n argilă,
Se adîncesc sub pîntec dulci comori,

Nisipul suga buzelor sărutul...
Și-n rîvna lui spre frumusețe, lutul
Îți modelează marile splendori.

Ianuarie 28, 1944

HERMES

Sînt Hermes psychopomp de trei ori mare
În cîtetrele sacre regiuni.
Port coif vrăjit, toiag cu șerpi lăstare
Și-naripații pîteni la colțuni.

Zeu iscusit, întind fără-ncetare
Mreji de scorniri, năvoade de minciuni,
De la Olimpul albelor altare
La Hadesul cu negrele genuni.

Deprind pe oameni cămăta, negoțul,
Ascund, înșel ; îndemn și apăr hoțul,
Clădesc pe-nchipuiri o bogăție,

Afiț destinul, laud lăcomia ;
M-a pus un vechi oracol temelia
Năucitoarei lumii ce va să vie.

Ianuarie 26, 1944

ICAR

Icar urcînd azurul cu aripi moi de ceară
Știa că-n slăvi domnește de-a pururi asprul ger
Și cuteza-nălțimii scăparea să și-o ceară :
Un pisc își zămislește ghețarul pur în cer.

Primejdiosul rod al semetelor văzduhuri,
Înaltul zbor de aur întîi el l-a cules,
A desflorat genunea de sus pînă la duhuri,
Sălbaticelor pene cînd țel și înțeles.

Și cum zbura-n el însuși, nu l-a-nterupt căderea,
Nu s-a surpat din cuget dacă s-a rupt din vis,
Aripile din suflet și-au îndoit puterea :

Duceau solia lumii dincolo de ucis.
Un gînd nu se topește cînd arde-n el durerea
Și cînd singurătatea de diamant l-a-nchis.

1943, iulie 7

SYMPOSION

Cum a putut în jurul lui să strîngă
Scăpărătoarea țării tinerețe,
Tot ce-i ardoare, vis și frumusețe,
Bătrînul hîd cu masca sa nătingă.

Alcibiade, palid zeu, stă lingă
Diotima, iubirea să-l învețe,
Melita, din prevaz de plete crețe,
A-ntins spre Platon alba-i mână stîngă.

Banchetul e un stup... Zumzăitoare,
Cuvintele de aur prind să zboare
Și-aduc polen din orișice părere.

Amarul colb cu izuri felurite
Ce risipără buzele-nflorite
Socrate-l strînge și-l preface-n miere.

Duminică, 31 ianuarie 1944

MAHATMA

Am săgetat Apusul și l-am aflat hain ;
Năprasnic tîrg de genii înaripați cu viții.
Din vasele de aur beau fierea lor leviții
Și nici un sfînt în piscul sălbatecului chin.

Mîndri de gînduri oarbe în sufletul puțin,
Născuți din spuma vremii, se-ntorc iar istoviții,
Titani fără legendă și fără zei, priviți-i,
Afund în hăul celor afară din destin.

Măreții robi ai forței s-agață în furtună
De-un pai plătînd de glorii. Cînd trăsnete s-adună
Îmi smulg cu spaimă ochii din cruntul cerc de fier :

Văd anticele Asii deschise ca o raclă
Și-nfapt pe culmi un schimnic mîncat de lepra sacră :
Se scurg prin el în taină mîniile din cer.

1944, ianuarie

CARTEA

Visterie doldora de vise,
Fermecată ladă a Pandorii,
Unde toate duhurile-nchise
Schimbă-n aur plumbul închisorii.

Cît de veche, galbenă și roasă
Tu ne spinteci bezna suferinții,
Cînd te-avem în mîini, misterioasă
Teacă pentru săbiile minții.

Stup în care slove-naripate
Cu polenul lumii încărcate
Sucul nemuririi ne-au trecut,

Roi de buchi, semințe-ale ideii,
Magic cosmos strîns în scoarțe ; zeii
Au pierit că nu te-au cunoscut.

1944, ianuarie 24
București

BASM

La miezul nopții-n iezer de cleștar
Furiș se scaldă fata de pescar,
Cămașa, fota, smulse, mototol,
Din stuf duc dorul trupului ei gol.

Pe limpezimea sînilor ce ies
Bujori de apă alte straie țes.
Ea cînd se joacă sub poleiul pal
Cu mingea lunii azvîrlită-n val,

Cînd fulg de auroră prins pe lac,
O poartă, plută, unda după plac
De-i licăre peste genuni hoinar
Seninul părului de chihlimbar,

Cînd, albă vidră, se repede-n fund,
Unde țipari de raze se ascund,
Cu degete urzite în voloc
Să-și dibuie sălbaticul noroc.

Bat mrenele picioarelor argint ?
Ea-și subțiază-notul spre alint,
Lin se lungeste-n spume ca-n crivat,
Și strînge-n brațe valul fermecat,

Și-și mîngîie iubitul diafan
Cu-a palmelor căușe de mărgean,

Se arcuieste peste el atît
Că stele-i vin la umeri și la gît,
Și cum ia-n piept molatecul talaz,
Luceafărul i-atîrnă de grumaz.

Cît zuliari pe-alaiul ei ceresc
Clăbuci de nuferi o învăluiesc....
Cresc inelate apele de spasm,
Ea tot mai singură-i ca într-un basm.

Atunci, ca să-și viseze visul tot,
Ea-și face-un leneș leagăn din înot,
Și o pălește spaima ca un dor ;
De s-ar ivi acum un zburător !

Zvicnind întreagă, scoate boiul șui,
Dar nici un făt-frumos la pîndă nu-i,
Doar din tufiș privighetori mlădii
Întind liane lungi de melodii.

Și-aprins de dragul ei, tot cerul greu
Cu zodiile lui se mută-n heleșteu.

1941, ianuarie 15—20
București

PLUGĂRIE

Nu mai visez la palide domnițe,
Rivnesc arzuia carne dolofană,
Pietroșii nuri ce-aduc de la căpițe
Sălbatic iz cu gust de buruiană.

Mi-e silă de capcana diafană :
Dulci brațe albe, suflet în șuvițe,
Vreau trunchesa iubire pămînteană
Trîntită pe-un plocad de romanite.

Stau sinii dirzi scoțînd ca din adîncuri
Grădinile lor doldora de mere,
Să-mi umplu mîini, ochi, gură, de belșug

Și să mă las pe rodnice oblîncuri
Cu-aceeași lungă, ritmică putere,
Cum te apeși în coapsele de plug.

1953, ianuarie 16

SORA DE LA SCHIT

Ochi codați de dor
Duși la mînăstiri
Țes din gene stor
Vulpeșe priviri.

Cum n-am înțeles
Tremurul lor strîns ?
Nopti aș fi cules
Agrișe de plîns.

DINTR-O CÎNTARE A CÎNTĂRILOR PROFANĂ

IUBITUL

E iarăși noaptea cu ispita veche.
Dă haosul din nou în muguri cruzi,
Luceafărul își caută pereche
Și carnea spațiilor tremură... M-auzi,

Iubita mea, grădina lumii-ntregi ?
Plîng, surghiunit din veșnicul mister,
Sînt șarpele, vin vraja să-mi dezlegi,
Mi-e dor de fructul sînilor din cer,

De caldul pîntec — soare-n înălțimi —
Zămisliator a tot ce este trai,
De coapsele stînd, mîndri heruvimi,
Străjuitori la dalbe porți de rai.

Stă între noi genuna ispășirii ?
Și morții frumusețea vrei să-ți vinzi ?
Apleacă-te pe marginea iubirii :
Și se prefac abisele-n oglinzi.

IUBITA

Iubite, fluviu fără începuturi,
De-a cărui apă lutul mi-a tinjit,
Mi-e sete, intră-n sacrele ținuturi ;
Mor îngerii și porțile-au slăbit.

Încolăcește-mă, tărîmul ars să-mi fiarbă !
Înundă-mi floarea care s-a uscat,
Și-acoperind cu mîl pustia-mi iarbă,
Mă rodnicești cu-nalt păcat !

1938, ianuarie 30, duminică, ora 17

LITANIE

Ard desfătări închise-n zvelta carte
Legată-n pielea coapselor mlădii :
Liturghier de viață și de moarte,
În limpezimea orelor tîrzii,
Îngenunchez cu gîndurile sparte
La scoarțele cu vine azurii...

Desfă-te lin cu pîlpiiri de flutur :
Simt cum făclia stinsă alte dăți
Mi-o umple seva fără de-nceputuri
Ca să pătrund genuni de voluptăți
Și florile sărutului să-mi scutur
Peste suave impudicități.

20 iunie 1948

VERSURI PE TABLOUL UNUI PRIMITIV

Adam se deșteaptă : îl arde lin coasta.
Femeia din față senină-i zîmbește,
Uimit, el se-ntreabă, ca-n vis, ce e asta ?
Bălaie și goală, la ce folosește ?
Deodată privirea în miez își țintește,
Stă gol de răsunset o clipă ; din casta
Ființă-i un licăr de jinduri țîșnește...

Iar Eva, pătrunsă de dulcea săgeată,
Vărsîndu-și pe spate a pletelor unde,
Își plimbă surîsul cu-o grație-nceată,
Pe sîni, peste coapse, pe trupu-i oriunde,
Să afle ce taină-i deschisă... și, iată,
Ferindu-și rușinea cu palme plăpînde,
Mai mult o arată decît și-o ascunde.

Duminică, 2 martie 1958

PETEC DE VECHE FRESCĂ

Raiul, gătit, sta mort ; ornic nentors.
Lei lungi lincezeau lingă miori,
Tigri și gazele moțâiau în flori,
Inorogul părea din cîlți tors,
Caii de cauciuc, taurii tinjitori,
Cîinii blegi, nu ziceau ham,
La umbră dormea dus un maimuțoi — Adam

Sătul de-această lume nemișcată,
Domnul însuși tînjea de alt dor
Și-l zămisli într-o făptură smălțată,
Cu flori, cu fragi, cu mere toată,
 Șuie, arzuie,
 Tulburătoare,
Cu gheare de petale la mîini și la picioare,
Cu nou și fraged iz de păcat.
Leii s-au oprit din căscat,
Fiarele săriră deodată,
Alai cu ea în mijlocul lor,
Centaurii galopau s-o vadă, și iată,
Îngerii se coborau ceată
Să-i cînte laude-n cor.
Albă, goală, nerușinată,
Eva zîmbea galeșă tuturor,
Inima paradiselui începea să bată.

1944, ianuarie 14

CARTEA DE MAGIE

Cum te citeam ! ca orbii : greaua mînă
Își deschidea în orice deget ochii,
Să deslușesc magia scrisă pînă
Sub fiecare pagină a rochii.

Cînd vraja frunții-ncet se istovise,
Alunecam pe căi suave, drept,
Să mîngii lung un zodiac de vise
Cu gemenii rotunzi ascunși la piept.

Cu-ntoarceri dulci și lîncede ochiuri,
Te-am străbătut întreagă, rînd pe rînd,
Și buzele pe albele simboluri
Întîrziau oracole cerînd.

Stăpîn pe-arcana coapselor de crin
— Poruncitoare magică a firii —
Nu pătrundea un strop de-afară prin
Nebiruitul cearcăn al iubirii :

Urlau urgii, genuni zbugneau aproape...
Pe lîngă noi, închiși fără de porți,
Pecetluit cu sărutări pe pleoape,
Trecea Destinul ca pe lîngă morți.

1948, iulie

ALBORADA

Ieși la fereastră să te vadă zorii :
Îndrăgostiți de chipul tău iubit,
Să-nghenuncheze acolo-n scoica zării,
Încremeniți în prag de răsărit,
Să ție astfel pururea în loc
Și noaptea prinsă-n poala depărtării,
Și dimineața numai în boboc...
Deasupra-ne, aidoma zambilei,
Tot cerul virgin amurgit să stea
Între întiiul gungurit al zilei
Și ultimul plâpînd clipit de stea,
Să nu pornească încă roata morii,
În uliți să nu iasă trecătorii,
Să doarmă pură roua pe livadă...
Ci în văzduh, misterios, să cadă
Un nepătruns și pașnic crepuscul,
Vrăjit zăbranic, străveziu destul,
Cît singură tu albă să răsai,
O floare-n glastră,
Cu lujere subțiri de gelsomină,
Nimic să nu te-alunge din fereastră,
Nici păsările gata de zburat,
Nici soarele cu apriga-i lumină,
Nici lumea cu zănaticu-i alai.
Să-ți pot cînta mereu, netulburat —
Nimeni s-audă, nimeni să nu vadă
Sălbatica-mi, aprinsa-mi Alboradă.

1951, martie 30
București

NOCTURNĂ

(à la Debussy)

Prin puful nopții înfiorări :
Fulguie palide zîmbete-n zări,
Sst... somnoroase neguri tresar,
Ies pricolicii cu ochi de jar,

Lunecă mîna lunei pe lac,
Pletele apei lin se defac...
Creștet și umeri răsar... Apoi
Cîntă lumina pe sînii goi.

Pe-ncetul ape și țarmuri pier,
Balta se face numai de cer,
Ajunși alături — jind împlinit —
O stea și-un pește s-au îndrăgit.

Clopote-afunde auă stins,
Trece durerea și le-a atins ?
Șopotă trestii prinse de-alint,
Umbre de îngeri dorm pe argint.

1951, ianuarie 9—10
București

ROMANȚĂ VECHĂ

„Închide-ți ochii dulci și-adormi“,
Așa te legănam odată
În noaptea proaspăt înstelată
Și-ți descântam să te transformi
Într-o noptatică tanagră,
Cu carnea limpede și neagră
În șerpilor părului, enormi.
Lung migăleam să te dezghioc,
Din alba hainelor păstaie
Și mâinile-mi zbugneau văpaie
Cu moleșeli de vis și joc,
Iar plopul foșnitor și drag
Al fericirii noastre steag
Urca în cer atît noroc !
Te frămîntam ca pe un lut
În care doarme o tanagră
Cu carnea aprigă și neagră,
Și, iată, duhul te-a umplut.
Cu brațul galeș mă cuprinzi
Oftezi ușor și îmi întinzi
Tot sufletul într-un sărut.
Cu puf de noapte pe obraz,
Îngemănați sub jar de lună,
Sclipeam cu stelele-mpreună,
Luceam cu razele pe iaz,
Își alina văzduhul boarea,
Lin aromea privighetoarea,
Eu, ca luceafărul, stam treaz
Purtai, asemeni cu sulfina,
Plăpînda ta podoabă nouă,
Cununi sălbatice de rouă...

Își scutura pe noi grădina
Misterioasele-i palori
Până-mbinam târziu în zori,
Iubirea noastră cu lumina.

28 decembrie 1945
București

SCHIȚĂ PENTRU O MEDITAȚIE

Domol se-ntoarce noaptea cu umărul spre munte,
 E tot mai moale bezna și cerul se-nfioară ;
 Lin inima luminii începe iar să bată ;
 Din cuib de somn sălbatic prin foșnet de-ntunerie
 O tainică făptură se scoală sperioasă :
 Deschide aurora adâncii ochi de aur,
 Privește-n zări și pierе pe malurile zilei.

Din răsărit cu pașii senini călcînd văzduhul
 Viața iese-n lume cu sfintele ei daruri
 Și soarele ridică potirul de lumină.
 Jos, orice fir de rouă e-o cuminecătură
 În care se răsfrînge întregul univers,
 Și-n seceta cumplită ce bîntuie pămîntul
 Împărtășește iarba cu-naltă adăpare...

O ciurdă se ivește și parcă-mpunge gînduri
 Cum mișcă fără pace cununile de coarne...
 Ce vechi minii și furii le-au împietrit în frunte ?
 Alături băietanul închipuie un înger
 Și-un vultur sus urzește în cercuri largi alt cer.

Dar Cel Preanalt ridică fulgerătoarea-i mînă
Și, iată, norii negri aluatul și-l adună,
Pe care Băltărețul îl bate și-l frămîntă.
Un tunet, altul... Cîmpul setos ingenunchează
Sub patrafir de ploaie vărgat în curcubee,
Tăcut își încovoiaie răunchii lui puternici
Și-ngîndurat primește zămislitorul har,
Ca un copil ce-nvață acum întîi să meargă.

În lumea limpezită de pașnica furtună
S-anină slabu-ți cuget de-o floare, de-un copac,
Dar vrînd în fugă clina minunilor să urce
(Doar unde numai duhul în uragan te-azvîrle)
De-un vreasc al firii mintea se-mpiedică și cade.

Ursita e ca steaua ce ziua nu se vede...
Un pîrîiaș pornește domoalele-i meandre
Și altele culege în calea-i spre liman.
O, lasă tristul suflet la fel să curgă-n matcă
Sub ropotul de lacrimi și tunetul durerii,
Mai roditor, mai spornic spre marea libertate,
Așa, crescut, mai iute duci luntrea cu poveri
Acolo unde orice durere se descarcă.

9 mai 1944

TUDOR ARGHEZI

Rămîne-un mag al lumii, un alchimist, acel
Ce-a înjugat c-un zîmbet azurul la injurii.
Cu subțîimi de înger el puse-n gura urii

Măscara grea de aur cu nimbul pur la fel.
A făurit sudalma așijderi unei steme,
Cu paralei și zgriptori în smalturi de inel,
Să dea cu ea binețe și fără a se teme
Și-a improșcat stăpînii, de-a pururea rebel.
A dezvățat cuvîntul, ușor, ca pe-o muiere,
Îmborțosat, prin vîrful condeiului de miere,
Să-i fete după voie serafi ori vîrcolaci,
Rîvnind, lihnit, să muște din soare și din lună,
Și-n sombra-i semeție infernul i-e arvună,
S-ajungă paradisul pe schele șui de draci.

Februarie 22. duminică dimineața
București, 1948

PRONIE SĂRACĂ

Ridică gîndul lancea, dar zeii stau la pîndă :
Nu ni-s îngăduite cereștile izbînzi.
Am îmblinzit doar timpul, dar carnea lui plăpîndă,
La jarul nostru arsă, ne lasă mai flămînzi.

Eternitatea noastră e încă tot uitarea.
Fii buni, iubim păcatul, cel ce ne-a zămislit.
Ne-acoperim rușinea c-o frunză-n vînt, visarea,
Ne petecim destinul cu zdrențe vechi de mit.

Ce pronie săracă și-amar de econoamă :
Ne ia-napoi cu grabă stihiiile averii,
Tot, apă, duh, țărînă, ce-a dat cu împrumut ;

Rostogolim ~~un~~ suflet ce-n aburi se destramă
...Și cît sînt de curate caratele durerii,
Tirite, îngropate în albia-i de lut.

COPILOR MEI

(Pe volumul *Urcuș* dat unuia dintre ei)

În ora cînd în aur se schimbă lin regretul
Și piatra te mîngîie cu susure de foi,
Cînd îți zîmbește-amarul și plînge violetul,
Să știți ~~că~~ din adîncuri se-ntoarce un strigoi ;
M-a bîntuit o viață și a trecut în voi,
Suav și grav, zănatec de trist strămoș, Poetul.

1937, iunie 25
București

ARCA RĂULUI

Cu hohote în pînze, din fundul pierzării
Arareori urcă a răului arcă.
O neagră splendoare de vis o încarcă.
Sub luna, ghirlandă în pletele mării ●

Aci-ngăduite de sacra Urgie,
Perechi se adună impurele soiuri,
Din culpeșul șarpe smintite altoiuri,
Spurcînd miezul nopții cu-a lor liturghie.

Trufașul Luceafăr veghează la cîrmă,
Adîncea lui veghe îi mină pe toți.
Durerea, Uritul, cumpliți mateloți,
Țin pururea strajă pe puntea din urmă.

Sub ochiul lor muced ilustrele viții
Și-au strîns frumusețea și-o trec în paradă,
Fac spume, în hamul plăcerilor pradă,
Patetice cîapse, sîni duri la solștiții.

Își umflă corola, rîvnind voluptăți,
Candori mursicate de pofta ce doare,
Cînd buze mascate se prind, lipitoare,
Pe goale și albe impudicități.

Domol dezvelește înalta Astarte
Stelara ei carne unică pe lume,
Ce dăruie-un străniu delir fără nume,
Nestinsul deliciu, spasm fără de moarte.

Cu nimb de arome s-afundă în larg...
Țînesc fabuloase ispite, feeric ;
Ca soarele arde în plin întuneric,
Zîmbind, radiosul Păcat la catarg.

Astfel strălucitul Satan iarăși vine,
Cu el floarea crimei și prinții ghehenii,
Ies scîrnave gloriei și putrede genii,
Titanicii ctitori ai veșnicei vine.

Efebi — mîrșavi îngerî — eterne amante.
Pe purpura caldă își zvîrcole nuriî.
Iubirea lor : tragic miracol al urîi,
Dar ochii zănatîci rodesc diamante.

Ia seama, tumultul de vrăji te supune :
Lunatic, pui pasul pe ape, sub maluriî...
A... unda te țîne și calci peste valuriî,
Spre-a Răului vastă, nebună minune.

1944, noiembrie 15
București

CIMITIR ÎN SAT SARAC

Cimitir în sat sărac,
Sub ciorchinii de salcîm,
Și cununi de liliac,
Parcă ești din alt tărîm.

Nici o urmă din cei duși,
Sub talaz de ierburi noi,
Doar hulubii jucăuși
Îți sînt singurii strigoi.

Ce zbătaie să m-amîn,
Cîtă spaimă să nu mor,
Versuri, visuri, gînduri, vrac.

Ca să țin și să rămîn
Am luptat să mă-nfășor,
Ca o iederă, pe veac.

13 aprilie 1944

FLOAREA PISCURILOR

Plăpîndă ? Cine te-a prins
Pe tîmple de-nalt povîrniș
 neatîns,
Sus, între creste alpestre,
Peste prăpăstii fără-suiș ?

Blîndă ? Cum ți-ai ales
 Semeața viață
La asprele graniți de ghiață
În amețitorul, rece văzduh ?
 Tarele duh,
Ielele vîntului nins,
Zmeii norilor fără vislă,
 Stihii măiestre
Îți torc și țeș
Zăpezile, triste,
În simplul tău luceafăr de pîslă...
Ție nu ți-a cîntat nîcîcînd privighetoare,
Nu te-au alîntat fluturi cu aripi de boare,
Nu te-au aninat fete-n plete,
Nici flăcăi în bete.

Singură, singură,
Piatra te-nconjură :
Înfricoșat, gîndul se cațără-n neștire.
Ce pajeră ageră ți-a semănat
Grăunțul în nemărginire ?

Albastrele trîmbiți ale verii
Tună pînă-n fund de văgăuni,
Stîncă își lăcrămează izvorul,
Jos brazii își freamătă dorul,
Trec lin pe sub brîie oierii
Cu ciopoare, alai, în pășuni...
Glasul acioaielor suie
Ca un fum sunător de cățuie,
În șesuri se-nvolbură lanul.
Florile toate își spovedesc aleanul,
Gîze dragi șoptesc fiecăreia la urechea cu rouă,
Albine vrăjesc miere nouă...

Singură

Ce geniu nendurat s-a-nvierșunat să te așeze

În vîpiile marii asceze ?

Pe tărîmuri curățate de orice deșertăciuni

Singură ?

Liberă, liberă...

Un basm bătrîn spune că

Orice dor alunecă.

Nu e rudenie,

Nu e țipenie-n vasta muțenie

Izbăvitoare.

Dorul tău, mîndra-ți smerenie

Cată sus

Numai spre neclintita cerului vultoare.

20 martie 1949

CIOCĂNITOAREA ȘI VIOARA

Măiestra ciocănitoare,
Apriga cercetătoare,
Critic aspru, cu-agerime,
Mult faimos în păsărime,
Iscodește în tot locul,
Și cu ciocul, și cu ciocul,
Deopotrivă de-ascuțite,
Scorburi cât de încâlcite,
Scurmă trunchiuri scortoșate,
Pe sub coji cât de uscate
Și cu zboru-i scurt se saltă
Sus pe creanga cât de-naltă,
Dînd cu pliscul ei isteț
Lumii simple spre folos
Tot ce lemnul găunos
Ține-ntr-însul mai de preț ;
Bate-n el ca-n niște porți
Și de-ndată, mari și mici,
Ies gîngăanii, viermi, furnici,
Gîndăcei și vii, și morți.
Iar din putredul copac
Cu cioc-cioc și cu pac-pac
Pe deasupra ea mai scoate
Clasice fugi și tocate,
Parc-ar fi întocmai Bach ;
Sarabande, fantezie
Transpuse la tocălie
De fac gaițele „ah“ !
Dînsa în întreaga țară
Are-o singur-adversară :
Lînceda privighetoare,
Miorlăita cîntătoare,

Și, ascunsă-n crîng, o mierlă
 Cu penetul scrum și șperlă.
 Astea spun în gura mare
 Că un trunchi valoare n-are
 Dacă nu-i alcătuit
 În chip foarte iscusit,
 Boltit tainic, cu măsură,
 Ca un trup cu piept, gît, gură.
 Și-i un lemn unic în lume,
 Alăuta pe-al său nume.
 Din ea numai cine știe
 Scoată altă bogăție,
 Mieș și inimă de cîntec,
 Desfătări nu pentru pîntec,
 Izvorînd ca pe o vrană
 Dulce pentru suflet hrană.
 Ghionoaia înciudată
 În sfîrșit află odată
 Pe o masă în grădină
 O uitată violină,
 Ce părea scobită toată
 Dintr-o mîndră nestemată.
 „Asta e“ ? -ntreabă ea stolul.
 Nu-i plăcea dintîi aspectul
 „Prea lucea“, -i găsi defectul
 Și-ncepu îndată rolul.
 Cu metoda-i cunoscută,
 Ea izbi vioara mută.
 Fără teamă, cu tot riscul,
 Își înfipse în lemn pliscul
 Și cu ciocul ei cel sprinten
 Îi dădu direct un pînten,
 Cioc și toc, pe dos și față,
 Dar nici urmă de viață,
 Nici un ou mărunt de gîză.

Alăuta sta mofluză,
Trupul zvelt de chihlimbar
Se împotrivea avar :
Nici un fir de putregai,
Sub un bob de mucegai,
Doar un vaier lung, fiornic
I-a răspuns din golul dornic,
Parcă-n spasmele durerii
Tresăreau toți guarnierii,
Și de-atîta clonț și ghiont,
A ajuns vioara ciont.
„Unde-i — țipă ea — comoara ?”
Și, bătînd-o-n lung și-n lat,
Spunea : „Nu m-am înșelat”,
Găurind de zor vioara...
Spirit critic, ea, acuș,
Ca să afle adevărul,
Trecu iute la arcuș
Și îi destrămă tot părul...
....„Ce-mi vorbiți aici de artă ?
Uite-o, acuma zace spartă,
Se fălea cu drept cuvînt
Criticul plin de avînt.
Unde-i viersul și cîntarea ?
Vă mințea privighetoarea,
Nu-i substanță-n ea reală,
Numai formă și-amăgeală.
Nici măcar tobă ori toacă,
A fost doar o biată troacă !
De-aia înc-o dată zic :
Într-o operă, oricare,
Cătați viermii, nu-nșelare :
Viermii-s tot, restul nimic”.

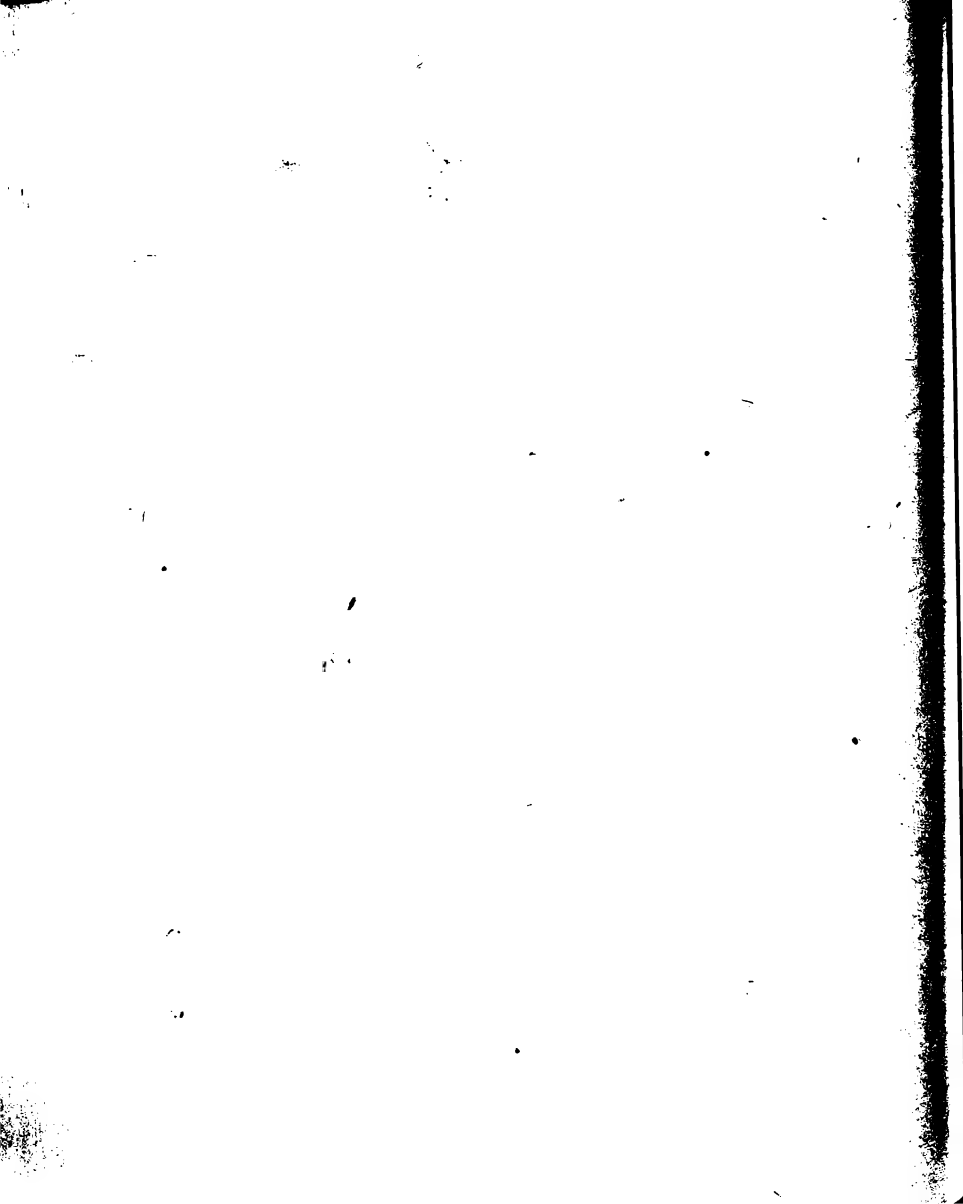
21 august 1954
București

DEDICAȚIE

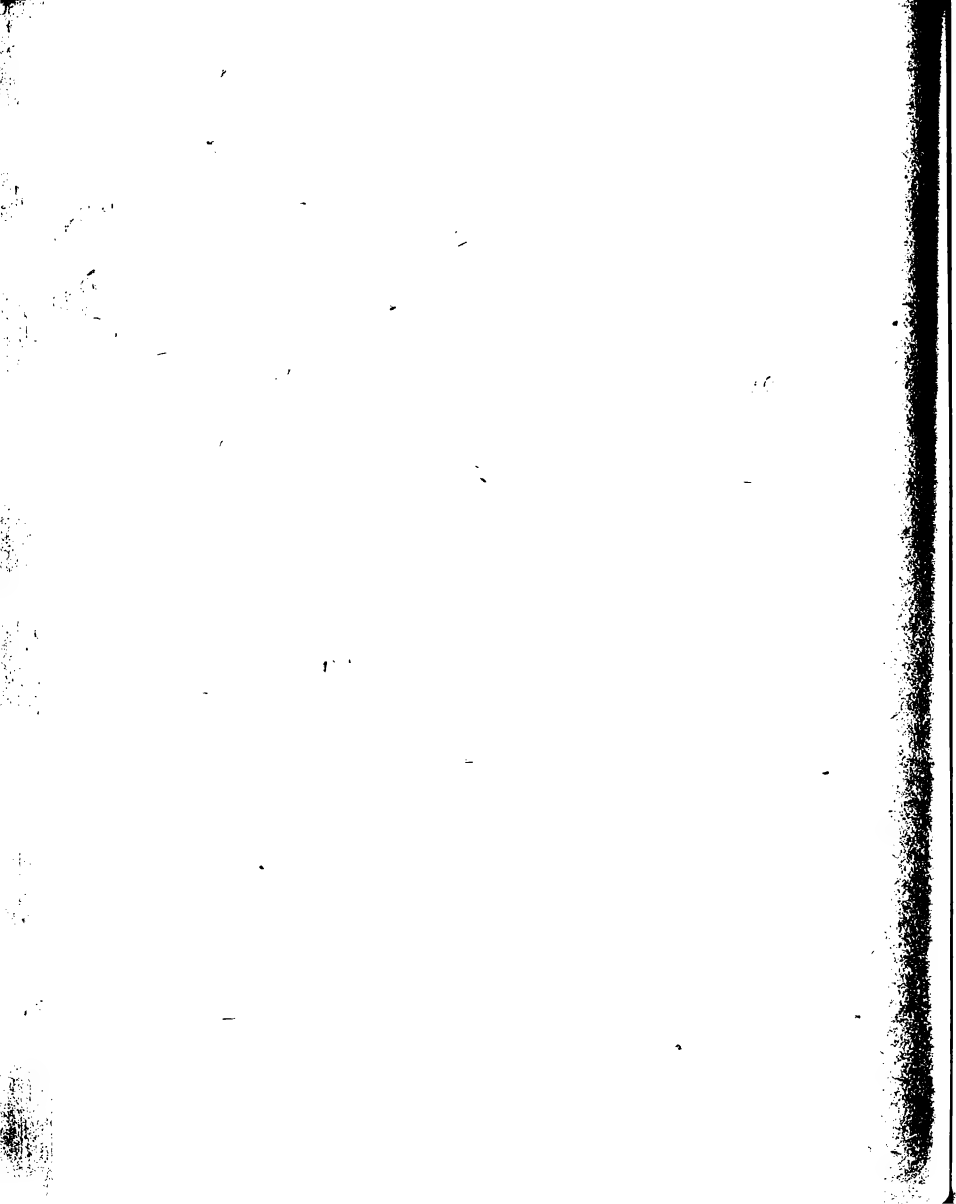
O carte, scrie-n *Buch der Lieber*, Heine,
E un sicriu tăiat din lespezi reci,
Unde poetul cu-ale sale taine
Se-nchide singur pentru veci de veci.

Să nu te sperii, palid cititor,
Cînd răsfoind tîrziu aceste pagini
Mă voi scula oftînd dintre imagini
Și voi zîmbi livid, strigoi al lor.

1957, noiembrie 17
București

[CLEPSIDRA]

CLEPSIDRA

Clepsidra veche las-o nemișcată,
Atît întors, viața îți tqci —
Și dintr-un gol în altul vînturată
Cenușa lumii nu mai pritoci.

Pustiul vremii nu mai scotocii.
Clepsidra noastră ? Inima bogată,
În care vie, făr-a o smuci,
Iubirea pururi curge-nvolburată.

Nisipul sterp ți-a spus vremelnicia,
Măsoară-te pe tine : veșnicia
E, poate, doar un prețios fior.

Împărăția clipelor de clisă
N-o birui, numărîndu-i bobul, ci să
Trăiești eternul timp interior.

14 mai 1949
București

AUTOPORTRET ROMANTIC

(la 67 de ani)

Mi-am făurit o bătrînețe bravă,
Cu părul alb ca faldul unui steag,
Cu crîngul bărbii țarcuind șirag,
Un chip uscat de pajiște firavă.
În pieptul liber, bîntuită navă
De al talazurilor vălmășag,
Port încă sus, ci tot mai lîngă prag,
O inimă, răcită, dar de lavă.

Visez mereu, căci visul mi-e trezie,
Din lene mi-am făcut amică vie :
Cu ea țin sfat cînd gînduri, mii, mă trag..!

Nu mai întreb ce vremuri bat afară ;
Privesc, în mine, pulberea de seară,
Și coborînd lăuntrica mea scară,

Mă sprijin în condei ca în toiag.

Duminică. 11 noiembrie 1951
București Cișmigiu

AȘA ZICE DOMNUL

Pină nu vă veți înțelege cu Dreptatea
Și cu Adevărul nu veți face Pace
Nu se vor întemeia sufletele voastre
Ci mereu cu ele mă voi război ;

Ca pe niște cuiburi de jivini spurcate;
Pină nu vă veți înfrăți cu Mila
Și cu Dragostea nu veți face legămînt
Pururea pre voi vă stîrlesc :

Că nu spre fără de legi Eu însumi v-am zămisliț;
Nici pentru minciună v-am dat sufletul meu,
Vărsătorilor de sînge, zice Domnul,

Ci ca lumea s-o împărtășesc cu Frumusețea,
Cu Bînătatea să o mîngîi
Și pre voi în luminea mea sădindu-vă,

Cu Iubirea să o încununez.

1947
București

DE PROFUNDIS

Am căzut, fiindcă m-ai smuls Tu din Tine,
Pentru că m-ai svirlit am căzut...
Așa strigă toată eternitatea din mine.
Umple-mă cu păcat, umple-mă cu rușine,
Sfânt am fost, sfânt rămîn, ca la început,
Vina mea s-a iscat în lut.
Eu, a patra-ți ipostază, țip din ruine :
Cine, Doamne, mă va pune la loc ? Cine ?
Nu dragoste, nu milă, nu iertare,
Vreau dumnezeiasca mea stare
Dă-mi-o, dă-mi înapoi ceea ce am avut,
Întregește-mă și întregește-te, Doamne, iar cu mine.

1950, martie 11
București

INTÎIA DRAGOSTE

Cu ce adînc să te măsor ? de unde
Atîta înălțime, să te-ating ?
Mă urc în cer și cerurile-s scunde,
M-afund în mări, amare funduri ling.

Bat pîn' ce fruntea de-ntrebări îmi crapă.
Cer, se-ntorc goale aprigele-mi rugi
Cat, îmi rămîn în mîini noroi și apă...
Ca un vampir tot sufletul îmi sugi.

Mi-e dor de Tine, Doamne, ca de-o fată,
Întîia dragoste... Cît am iubit !
Dar într-o zi s-a mîniat deodată,
Făr' un cuvînt de-atunci m-a părăsit.

Un fir din taina-i nu mai străbătu :
Și mă întreb de n-ai fost Doamne, Tu.

Mai 1950
București

TÎLHAR

Doborît de ananghii, la poalele Tale
Doamne, nu mai știu să mă rog, nătîng.
Mă strivesc munți și angarale ;
Ce Ți-aș putea cere ? Parale ?
Bat cu fruntea țărîna și plîng.
Zac, așa, despuiat, dosădit.
Dar cozile ochilor îmi fug viclene
Și iscodesc pe sub gene
Dincolo de roata pămîntului sgîrcit...
Ce de avuții ai strîns Părinte
Acolo, sus, în țarmurile sfinte !
Gînduri păgîne îmi dau ghes...
Nu mă mai rog... Doamne, ai înțeles :
Cum te-aș prăda ! Cucernic tilhar,
Aș sări hoțește pe o fereastră
În împărăteasca Ta bazilică albastră,
Să jăfuiesc dumnezeescul altar.
Nu mă ispitesc necuprinsele Tale taine,
Putere, slavă, minune, har,
Nici ale îngerilor aurite vestminte,

Deși n-am haine,
Nici înțelepciunea Ta, deși n-am minte,
Ți-aș lăsa raiul și stelele neatinse,
Nu-mi trebuie nemurirea cu vieți nestinse,
Nu jinduiesc nimic, la nimic alt nu m-aș bucura,
Nici jilț de aur, nici potir de mărgăritar :
Din toată holda de splendoare,
Din visteria de frumuseți și odoare,
Cu inima mea cutezătoare,
Doamne, numai Dragostea Ta aș fura...

1951, iunie 2
București

DOAMNE

În virful copacului Tău sînt o floare...
Pe cea mai înaltă ramură a lumii
Mă leagăn în talazul de azur și soare.
Slavă Ție, că n-am rămas în temnița humii,
Ci slobodă, spre cer, înfloritoare
Inima mea nu mai întirzie :
Zbucnește afară în limpezi petale
Să lege rod tainic, bob de poezie
Hrană zburătoarelor împărăției Tale.
Petala, mi-e cu aripa rudă ;
Mireasma, cîntec gata să s-audă.
Zîmbesc sub luceafăr visările-mi grele,
Beau apele lunii, se umflă în ele
Păunii nopții cu cozile-n stele.

...Scuturați-mă vînturi mlădii ori haine,
Singură moartea e o dincolo de fire
Prăpastie, cu adînc de fericire.
Furtuna extazului mă va urca, poate,
Peste vămile și stavilele toate,
Într-o pală de parfum, Doamne, pînă la Tine.
Cerul arunce-mi înapoi jos ruina,
Pururea mărire Ție :
Floarea căzută din împărăție
A văzut Cerul și Ți-a sărutat Lumina.

Marti, 5 iunie 1951

BĂTRÎNETE

Mă trezisem pe-un fraged tărîm întins...
Genunile vieții fremătau senine...
Mi-am cufundat mîinile, aprins
Năvod în adînc, și le-am scos pline,
Cu pumnii încheștați pe prada ce-am prins,
Și nu i-am mai dat drumul...
Băteau acolo inimi, mii, în surdină
Zvîcneau bogății cu duiumul,
Minuni închise-n palma mea
Clocot de cîntec, puteri și lumină
Cununi de sfințenie, geniu și azur :
Scosesem lumea și era numai a mea...
Am fugit, îngropînd-o ca un fur,
Ani și ani am strîns temnița pumnilor pe ea
Să n-o împart cu nimeni dimprejur.

...Minunea strivită a scăzut, s-a uscat...
Prin menghina degetelor sgircite
Marile seve s-au furișat
Nesimțite ;
S-a ascuns tinerețea, s-a prelins bărbăția
Sfințenia a secat, a evadat bucuria.
Măcar moarte să le văd, dacă le-am sugrumat.
Deschid pumnii : în carcera cruntă
Doar bătrînețe mărunță
Drojii de pământ înghețat...
Doamne, mă-ntorc la țărnul de unde-am plecat,
Mă mai primește Mila Ta oare ?
Adu-Ți aminte în clipa miniei,
- Ca să scapi de robia veșniciei
Tu însuși Te-ai smuls din ea și Te-ai întrupat.

Îngăduie să-Ți pun la picioare
Posomorita, muta, țărină :
Am purtat-o mereu sus, stăpînă !

Atinge, Doamne, vremelnicia mea ;
Ochiul Tău poate va mai scurma în ea
Un bob de foc, un grăunte de stea...
Dar dacă rămîne încă haină,
Arunc-o la loc în marea senină,
Lîngă aurul de minuni și lumină
Încă o altă veșnicie să stea.

Sîmbătă, 9 iunie 1951
București

NEBUNUL

Doamne, ştiu : Tu îngerilor eşti Slava,
Sfinţilor Lauda, martirilor nemurirea,
Pustnicilor Hrana, cuviosilor nava
Care le aduce Mintuirea,
Tu schimnicilor virtutea, profeţilor Tăria,
Credincioşilor unicul zel.
Unora lumina, altora vrednicia,
Unii Te înţeleg numai într-un fel,
Alţii Te cunosc doar într-un singur chip,
Pocăiţii : ispăşirea, păcătoşii : spaimă.
Doamne, rivna mea altfel Te îngaimă :
Eu, un nebun, un netot
Pumn de fum, strop de nisip,
Eu Te vreau, Doamne, să-mi fii Tot !
Nu ştiu să-mpart, nu cutez să aleg,
Ici inima, dincolo mintea să Te vrea,
Eu Te rivnesc, omeneste, pe Tine întreg
Pentru toată păcătoşenia mea.
Să nu-mi fii numai îndemnul şi călăuza,
Numai cugetul, ori sfatul.
Tu neatinsul, Tu negrăitul
Tu să-mi fii văzul, Tu auzul
Tu gustul, Tu pipăitul
Tu răsuflarea.
Mie slabul, spre patimi plecatul,
Nu numai limanul şi răscumpărarea,
Tu să-mi fii sbuciumul, chinul, furtuna, pierzarea !
Nu numai lumina,
Ci Tu primejdia, Tu bezna, Tu cazna, Tu vina
Tu ispita, Tu răutatea, Tu tot păcatul !

1951, iunie 16
Bucureşti

• MURIND

Nu Te cunosc, nu Te închipui, Te presimt.
Toate din mine Te vor și Te cheamă
Mă-năbușe lumea în pîntecu-i strîmt
Bat în ea ca un făt în vintrea de mamă ;
A sosit sorocul să ies, mi-e teamă...
Trup cald, cămăși de carne, nu mai mă mint,
Nerăbdător mă sbat la ultima vamă.

Din caznele morții mă nasc... Ah, cum doare !
Nu știu să respir lumina nemuritoare.
Din pîntecul vieții spre Tine m-arunc
În veșnicia spăimîntătoare
Fără fund, fără vad, fără cale...
Mă-mpresură Duhul în vijeliile sale...
Slăbănogul, nemernicul suflet prunc
Primește-l, Doamne, pe mîinile Tale...

29 iunie 1951
București

PRIZONIERUL

Uneori, calcă, cineva în inima mea,
Calcă aprins, parcă s-o ia.

O măsoară în jos și-n sus.
Eu tac, ascult și adast supus :

O fi boala, o fi moartea
Nu mă răzvrătesc, asta mi-e partea.

Mă doare, dar nu mi-e frică
Numai inima se face mică, mică...

Într-o noapte pașii largi, tot mai largi...
— Domol inimă că te spargi

Strig la ea — ești nebună ?
Ea-mi bate-n urechi să-mi spună :

Omule, scoală, este El !
— Care El ? Cine ? Stai nițel !

El, Domnul, gîfîie ea,
Ne măsoară cu pas de stea...

Eu dintr-o dată-mi încordez tăria
Cataractă mă inundă bucuria :

— Oho, Te-am prins, Doamne, nu mai scapi,
Te țin prizonier...
Bine zîmbi El, ține-mă o clipă : Ah, gemui, pier...

O clipă, inima mi se făcuse Cer.

Duminică, 2 decembrie 1951
București

MOARTEA

Se simțea... Nu ca o umbră,
Nu ca o rece suflare,
Nici ca un duh de destrămare..
Poate, ca un zîmbet pe-o ncruntare,
Poate, o lumină dintr-o stea sumbră
Învăluită de depărtare.

Sigur n-avea aripi, nu filfiia...
Nu era nici fiara la pîndă...
Mai curînd blîndă —
Negru fior de-ntrebare —
Așteptare în nemișcare grea :
Nu ofilea floarea, nu doboră stea,
Dar toți știam că este Ea :
Venise să-l ia.

Bolnavul a auzit ? A văzut ?
Privirile-i pîn-atunci călătoare,
Se ațintiră în necunoscut
„Cine te-a trimes ? biigui încetinel,
Ah, a oftat adînc, El ?“
Pleoapele-i coborîră hotărîtoare...
Dintr-o dată, neașteptat, au stătut
Tot zbuciumul și scîncetul de **pîn-adineaur' ?**
O cumplită liniște, o cumînțenie spăimîntătoare,
De dincolo de om, au căzut !
Cu zîmbet de aur
Pe masca de lut.

1951. Ziua întii de Crăciun
București

GRAALUL

Unde tânjește, Doamne, acum Graalul
De dumnezeiescul Tău sînge plin ?
Ce alt Amfortas pîngărește Pocalul
Slujit de Parsifal și Lohengrin ?

Zadarnic de-o viață bat lumea năucă,
Munte cu munte, năzuință spre cer,
Nu-l aflu. Trimite lebăda să mă ducă
Mă leg pîn' la moarte să-i stau cavalier.

Lui Klingsor vrăjmașul să-i smulg fără teamă
Lancea, din brațu-i răufăcător...
Dar tot mai slab, tot mai departe aud cum cheamă,
Cum cheamă Graalul, un mîntuitor...

— Tu-l cauți prin lume ? Ci Graalul e-n tine...
Munții din harul lui urci :
E inima tainic potir pus de mine...
Și-n loc de paznic, tu-i ești Amfortas, tu
Klingsor, și-l spurci.

Duminică, 13 ianuarie 1952
București

DIN PIETRE GRELE

Ca pe un munte mă zămislești, din pietre grele...
Fălci, tigvă, morman de ciolane,
Mușchi sălbatici, bălării, crescură peste ele,
Tăuri limpezi se scobiră-n asprele stane...
Alunecă, prăpăstidase-n negrele adâncuri
Guri de hăuri, hîde gîtlejuri,
Spre putrede peșteri ascunse-n adâncuri
Unde șerpîi măruntaielor colcăie, vrejuri.
În orice colț se ghemuiesc singeroase fiare,
Prădalnici monștri-n necurmată cină
Rup, macină, mistuie fiecare
Tot ce viază sus în lumină.

Dar iată ! -n pieptul stîng spînzură o astră ?
Pîlpiiie focul neadormit în ea,
Jumătate roșie, jumătate albastră :
Jivina inimii ; jivina inimii, nu e stea !
Nesățioasă-i caracatiță spăimîntătoare,
Cea mai chinuitoare, ea mi-e dușmanul...!
Prin mii de brațe, mii de picioare
Gata-i să soarbă însuși oceanul.
Cu celarele pîntecului ei puse-n cruce,
Stă la pîndă smerită, a rugă :
Te-adulmecă și pe Tine, Doamne, să Te apuce
Și să Te sugă.

1953, decembrie 7
București

TUBIRILE NOASTRE

Iubirile noastre ? numai pospai;
Luciri mincinoase de putregai ;
Nu ard, nu luminează, nu-ncălzesc;
Cînd și cînd în beznă lucesc.
Oul de viperă cu fosfor în el
Clocit în nisip, face la fel.

Doamne, inimile bieților poeți
Mîncate de cari și de bureți
Înșală pe oameni spre-a le-ndrăgi,
Pe Tine nu Te pot înșă amăgi...
Și ce inimă domnească-mi visam !
Doamne, atinge-Te de ea, să s-aprindă, ori să
n-o mai am.

8 decembrie 1953

TABORUL

Suflete, fii gata să urcăm Taborul :
Soarele și luna au orbit în piscuri
Cînd, Atunci, splendoarea și-a vărsat zăporul
Peste spăimîntate, negrele lor discuri.

Și pe noi, schimbații mai presus de îngeri,
Vipiile sacre slobozi azi ne lasă...
Doar atît să spunem, tari, fără de-nfrîngeri
„Noi, copiii Slavei, ne-nturnăm acasă“.

18 martie 1954
București

ÎNTREGIRE

Cum cîntă ciocîrlia podobia luminii
Iscată-n slăvi cînd încă nu-i soare pe pămînt
Aşa Îţi ies nainte din lumile ruinii
Şi presimţindu-Ţi zorii Te-ntîmpin şi Îţi cînt :

Tu dulce vitejie spre tot ce e Iubire,
Tu veşnică dobîndă a tot ce facem bun,
Plinirea mea, Tu, Doamne, supremă întregire;
Fă din risipa vieţii în Tine să m-adun.

21 martie 1954
Bucureşti

VÎNĂTOR

Mă tulbur iar. Nomolul din fund se înfiripă,
Din nou se răscoleşte şi fierbe ne-mpăcat,
Ce demon mă atinse cu apriga-i aripă
Din rîvna mea stîrnindu-mi arhanghelesc păcat ?

Ispita nerăbdării mă arde ca o lavă :
O, dac-aş fi un vajnic, nalt vînător în duh,
Cît şoimul rugăciunii să mi-l reped în slavă
Să te vînez, Doamne, din larguri de văzduh.

23 martie 1954
Bucureşti

RODIREA

Ca-mpărtășirii tale să nu fiu lut sterp doară,
Așa te zămislește și-n mine Domn de taină,
Cum te-ntrupăși din Ceruri în sinul de Fecioară
Și sufletul-mi-mbracă-n nemuritoarea haină.

Să nu rămîn o groapă cu lespezi cetluite,
Ci cum zbucniși din piatra ce-n hruba-i Te primea,
Cu pacea și Iubirea de Tine dăruite
Să înviezi din mine în orice faptă-a mea.

27 martie 1954
București

SPOVEDANIA

Ce taină grea ! Păcatul m-aduce iar la Tine,
Fărădelegea însăși mă-mpinge-n fața Ta.
În dîrdora de patimi, năprasnica rușine
Pe care nici un demon nu poate să-mi aline
Mi siluiește, Doamne, să nu Te pot uita.

Cu cît cad mai în beznă cu atît Te văd mai bine
— Tot iadul e-nspre Tine un groaznic
ochi deschis —

Și-n negrul naufragiu cu spulberări haine,
Înlănțuit de ceruri Căința mă mai ține,
O ancoră înfiptă în milele-ți divine...
...Și spînzur pe de-asupra spurcatului abis.

27 martie 1954
București

FLUIERUL

Aşa precum păstorul scobeşte cu-ngrijire
Un lemn să-şi facă fluier şi măduva i-o sapă,
Mă curăţeşte, Doamne, de miezul dur, mă scapă
De sinea-mi ne-ndurată, de dirza-mi împietrire.

Destupă-mi fire, suflet şi inima mea, pline
De eul îndărătnic, învîrtoşat în ură :
Cînd pur, golit de patimi mi-i ridică la gură
Să curgă slobod suflul şi duhul Tău prin mine.

31 martie 1954
Bucureşti

NU DIN SPAIMĂ

Nu din spaimă pentru pedepsire
Cu vecia negrului Tartar,
Ci din dragoste, din rîvnă şi uimire
Pentru bunătatea-ţi fără-mpotrivire
Pentru frumuseţea Ta făr' de hotăr
Cad cu-nălţătoare umilire.

Că nu scîrbele durerii şi necazul
M-au predat în mîna Ta, supus :
Bucuria Ta ce-a spart zăgazul
Vieţii mele strîmpte, şi extazul
Admiraţiei, mi-au îndoit grumazul ;
Pe-un talaz de fericire Ție m-au adus.

7 aprilie 1954
Bucureşti

VAS DE ALABASTRU

Vas de alabastru plin cu mirul lunii
Cerul nopții calde-ți curge la picioare
Poposită-n stele — taină călătoare —
Lumea ia imensul chip al rugăciunii :

Te iubesc, o Doamne, mai presus de toate
Pentru-așa iubire-i prea puțin o viață :
Tu o știi, de aceea-n mila Ta mărează :
Celui ce Te-adoră dai Eternitate.

Simbătă, 10 aprilie 1954
București

ALTOIUL

Așa mă știu : strîmb, șubred, cu vîrf și crengi uscate,
Un pom al făr'delegii rodind mai mult omizi ;
Mi-au sugrumat lumina liane-nfășurate
Să-și spînzure în mine ciorchinii de păcate,
Cît n-ajung să dea-n floare cîțiva boboci timizi.

Sînt bun de-acum doar numai spre veșnica văpaie ?
O, Doamne, ia cuțitul curățitor și-apoi
În suverana-ți milă retează, smulge, taie,
De mreșile viclene pierdutul trunchi despoaie

Și din dumnezeiasca-ți stihie dă-mi altoi.

Miercuri, 14 aprilie 1954
București

STRIG

Nu știu să mă rog, că nici cuvîntul
Și nici cugetele nu-și au rost.
Prin închipuire-mi bate vîntul,
Minților în darn cer adăpost,
Aș plăsmi, n-am ghiers și nu știu cîntul

Fac la pomul, iarna, în grădină
În pămînt genunchii îmi înfig
Și cu inima-nălțată spre lumină
Tac și-aștept ca soarele să vină...
Iar în viscole, mă vaier și Te strig.

Joi, 29 aprilie 1954
București

ÎN CREȘTERE

Iubirea mea, o, Doamne, s-a concentrat în Tine
Și iată,-i mult mai largă acum ca la-nceput :
Mișei, schilozi, bătuții de blesteme și vine,
Tot universul milei în ea-mi-a încăput.

De unde-atîta pîine de suflet și-alinare
Să satur miriada ce-n sarcină mi-ai dat ?
Mă rup bucăți, mă dărui la toți... și ne-ncetat
Rămîn întreg, **ba** parcă cresc uneori mai mare.

Sîmbătă, 1 mai 1954
București

IA-ȚI SUS ÎNAPOI

Simt că sînt mai mult decît știu să fiu
Am puțințe mai mari decît pot,
Trăiesc și altfel decît în acest chip viu,
Trec dincolo de marginile trupescului sicriu,
Carne, suflare, minte, nu m-alcătuiesc tot...

Ele mint, pier, le lapăd, se prefac...
Rămîne ceva de care nu mă despoi
O voie, pururea în — și nu din — noi...
Cînd va sosi sorocul să mă desfac
Doamne, ceea ce mi-ai dat Tu, ia-Ți sus înapoi.

Duminică, 9 mai 1954
București

CRUCEA — MIREASĂ

(Răstignirea)

Năprasnică, spăimîntătoare nuntă
Cu îngeri plînși, haini legionari,
Tragic alai și băuturi amari,
Mire Christos, mireasă Crucea cruntă
Tovarășa infamilor tîlhari.

„Vin din Liban“... cînta odinioară
Miresei sacre, marele-nțelept...
Și ea-nălțată dintr-un cedru drept
În brațe prinse pe Isus, la piept
Și osîndiții miri se-mbrățișară,
Șoptindu-și unul altuia „de cînd te-aștept“ !

1954, august 25
București

CRUCEA — ÎNĂLȚARE

Tu-nsemni peste lume cea mai înaltă Lege !
Din patru zări aduni puterile toate...
Cine-ar putea vreodată-nțelege
Misterioasa, groaznica ta simplitate ?

Chip al infinitului răstignit în noi,
Punem slabele noastre brațe peste-ale Tale ;
Pironește-mi-le de aripile-ți triumfale
Să mă înalți cu tine din lăuntricul gunoi..!

1954, Înălțarea Sf. Cruci
București

GĂDĂRENII

Isuse, alt nimic nu mai știi oare
Decît să ne îneci averi și turme ?
Pui visul Tău în piepturi să ne scurme,
Împărăția banului să curme ?...
Noi nu primim minuni păgubitoare !

Nu Te-ngriji că lumea-i o gadară...
Demoniaci și porci, Satan cu toți cioraci
Dau propășirii spor, ne sînt ortacii
Și ca să nu mai cerci să ne-alungi dracii,
Te izgonim din țara noastră-afară !

1954, septembrie 18
București

ȘTIINȚA

Primește lacrima amarelor căinți
Și iartă-mă că Te-am vîndut Isuse...
Nu ca Iscariotul pentru-arginți,
Ci spre mîndria proastei mele minți,
Pentru-ngîmfările ei : „cît de sus e“ !

Căci Cerurile-Ți cu minuni în ele
Din inimă în cap cercai să-mi mut...
Dar, jos aici, în gîndurile mele
Înaltele misterioase stele,
În pietre și pămînt s-au prefăcut..

Și-n ceruri port cenușile lor grele.

1954, septembrie 25
București

ULTIMA RUGĂCIUNE

Simt frînghiile cărnii grăbit cum se dezleagă,
Cătușele de oase slăbesc... Și mă desferic...
Lumina nu-mi ajunge : vreau alta nouă,-ntreagă
Sfîrșesc de-acum popasul în larva mea pribeagă,
Aștept eliberarea din strîmt și întuneric...

La marea sărbătoare, curînd a morții mele,
Pe lingă albul înger, cu aripa de gheață
Te leg adînc, o, Doamne, în clipele acele,
Chezaș al meu la Căruri pentru eterna viață
Cu sfîntul Trup și Singe să fii și Tu de față !

Duminică, 28 septembrie 1954
București

NORUL

Așijderi unui nor ce s-a-ncărcat
Cu tunete și fulgere deșarte
Și-adevărata lui menire și-a uitat
Veneam în numele înaltei, sterpei arte...
...Un vînt mă risipi... și n-am plecat.

Îngăduie, o, Doamne-al Învierii
Iar să mă-ncheg din negurosul limb
Să strîng din mlaștini aburii durerii
Și, închinat doar milei și tăcerii,
În lacrimi rodnice să mă preschimb...

Marti, 11 mai 1954
București

NEBIRUITA ARMA

În van luptam cu sabia mea slabă,
Mă răpunea dușmanul ne-mpăcat
Cînd Te-am chemat în ajutor și-n grabă
Nebiruita-Ți armă Tu mi-ai dat.

Pot tăbări de-acum asupra-mi zbirii :
Lăsîndu-mi, Doamne, cuget pur de prunc
Mi-ai prins în mină praștia iubirii
Ca în vrăjmaș cu inima s-arunc.

Luni, 10 mai 1954
București

ALEȘII

Așa grăiește proorocul necunoscut despre Aleși ;
Fac cu voi, zice Domnul din ceruri,
Cum face șarpele împărătesc cu puii săi.
Vă-mpărtășesc cu veninul meu înțelepciunea,
Ca să fiți pururi cuminți și viteji,
Mărturisitori despre dreapta mea frumusețe și judecată,
Spaimă și biruire asupra lumii acesteia ;
Glasul vostru șuier înfiorător, îndemn la veghe,
Fapta, mușcătură de care pier păcătoșii,
Prigoana voastră, stîrnirea miniei Mele peste ~~popoare...~~

...Dar pe cîți vă veți abate lăsîndu-vă-mblinziți
De fluierul ademenitor al vrăjitorilor
Vă voi judeca mai aspru ca pe înșelători.
Voi pune să vi se smulgă colțul puterii
Și veți intra supuși în coșul descîntătorului
Să vă joace ca pe niște păpuși în bilciuri
Spre hazul și desfătarea gloatelor,
Fiindcă v-ați vîndut, zice Domnul, darul
Și v-ați înstrăinat stăpînirea ce vă dasem
Golind' de taina mea pungile inimilor voastre deșarte
Pentru paraua ce vă svîrle gură-cască și trecătorii.

1954
București

LAUDA

Fecioara sta-n lăuntric pisc alb de rugăciune
Cu ceru-ntins la poală ca marea sub o navă
Un vînt suav deodată venit cu repejune
O adumbri cu taina în cîntece de Slavă :

„Primește Ne-ncăputul, nemuritoarea Plasmă,
Tu binecuvîntată, prea sfîntă-ntre femei...”
...Și adiindu-i vestea, prelung, ca pe-o mireasmă,
Îmbobocea un înger, acolo,-n fața ei...

23 martie 1954
București

BABEL

Tînjesc după o faptă să-mi dea desăvîrșirea,
Rîvnesc o subțime în care să mă torc,
O stare fără trepte, mai sus ca fericirea,
O luminare-n sine mai pură ca iubirea,
Un fără loc, din care să nu vreau să mă-ntorc.

Nu e un jind, ci-o aspră strădanie neștearsă :
M-adun, urc iar, mă năruî cu tot lăuntru meu
Și mă clădesc ca turnul lui Babel, humă arsă,
Și nu-mi pasă de toată risipa ce se varsă
În lupta grea cu taina s-ajung pe Dumnezeu.

1954
București

MOLDOVA VECHE, CEREASCĂ

Ades visez Moldova, cea din demult, cerească,
Încinsă-n constelații de albe schituri sfinte,
Și gloria străveche începe să lucească
Cu tainicii ei ctitori de-adînci așezăminte.

Către Rarău atuncea își face jindul cale,
Te văd slujind la Rugul aprins, ca-ntr-o minune.
În aspra poezie a sihăstriei tale
Iluminată-n aur înalt de rugăciune.

1955
București

BULB TRÎNDĂV

Sădește grădinarul un mic bulb în gunoi...
Răsare-n urmă crinul cu genială floare
Și raza din mireasmă împrăstie apoi...
Noi putrezim în tina vieții... De ce oare ?
Nu împlinim, bulbi trîndavi, minunile din noi ?

Eu am pierdut prilejul ?... rămîn un stîrv avar ?
Cerescul, viul germen nu-l mai pot deștepta ?
Adîncul putrejunii va să mă-nghită iar ?
Îngăduie căinței amare-atît măcar.
Ca ultima mea clipă să fie, Doamne,-a Ta.

Joi, 3 februarie 1955
București

POVARA

Doamne, m-am plins că viața mi-e cumplit de grea,
Te-am rugat să mi-o iei... n-ai vrut să m-ascuți...
Mi-ai spus atît : să nu mai fie numai a mea,
S-o-mpart cu alții, cu cît mai mulți...

Am pornit atunci să-mi arunc : unora haina,
Altora pita, sandalele, banii ;
Am colindat lumea, m-am despuiat, mi-am pierdut anii...
Tot mai copleșitoare mi se făcea povara și taina...

Din nou m-am întors și m-am jăluit :
Doamne, sarcina iată, sporește...
Abia mai pot, privește, sînt strivit...
„Nu mai da tu !“ m-ai sfătuit
„Atunci, ce să fac ? „Tu, de-acum primește !“

Și-am început să iau... de la unii sfat,
De la alții necaz, ori durere
Am primit tot ce mi s-a dat ;
Cîțiva hulă și ură mi-au aruncat,
Mulți cu lacrimile lor m-au încărcat,
Am împărțit cu mulți deznădejdi, răni, suspine,
Mi-au dăruit atîta chin
Atîta chin mi-au dăruit cît mă mir, c-a încăput în mine,
Rar de la cineva o lumină și mai rar o tăcere...
Toți în căușul sufletului mi-au turnat
Numai zbătăi, rușini și sfișiere...

Doamne, darul a crescut mereu nemăsurat :
— Un munte de obidă și nemîngîiere —
Nu mă-ndur din inimă să mi-l smulg
E al meu, l-am cules, milă de la ei și gînd de la Tine
Fără nici un păs, ori grijă de mine ;
Ca să-l duc, mi-ai hărăzit atîta putere
Că de atunci povara mea n-o mai simt nici cît un fulg...

Vineri, 22 iulie 1955
București

ECOUL

Nemărginirea mea e-n mine ; acel misterios ecou
Al infinitului Tău, Doamne. Din gînd în gînd, iubit, ~~el~~ crește
Prin orbul labirint lăuntric tumultul slăvilor sădește
Și inimii ne-ncăpătoare cu sila-i sparge alt vad nou...

Ascuns în văile de carne eu nu-ncetez de-al asculta,
Din somn mă scoală-n miez de noapte... nici o ureche
nu-l aude...
În toate sunetele lumii el n-are seamăn, n-are ruden...
Nemărginirea mea e-n mine... și e, : că nu te pot uita...

Miercuri, 19 octombrie 1955
București

CLOPOTUL

Moarte trăită ? Vis plin ? Anume
Eu nu știu sfințenia ce-i :
Smulg din mine întreaga lume
Cu toate rădăcinile ei...

Ca unui clopot scobit cu dragi trude
Doamne, de-mi dai lăuntric ocol
Ce sus și limpede acum s-aude
Limba inimii în albul gol.

Sîmbătă, 5 februarie 1955
București

MAREA SIGURANȚĂ

Nu mă mai tem de ce se petrece...
Calc înainte pe tăiș de brici...
Nu caut, nu alerg... mă lasă rece
Toate dezlegările-ncalcite, de-aici...

Liniștea ia în mine locul sorții...
Inima mi-e de prisos... : aproape neclintită :
De-asupra mea, tot mai jos, mai ațintită .
Veghează neagra Pronie a Morții.

Sîmbătă, 5 noiembrie 1955
București

CEA FĂRĂ UMBRĂ

Se măsurau virtuțile... -ntr-o joacă,
Cu umbrele ce aruncau sub soare :
Aceeia-i cea mai sfîntă și mai mare
Care mai lungă umbră o să facă.

Era o dulce luptă făr' de preget,
Dădeau cu pasul larg peste nisip...
Una strigă că le-a-ntrecut c-un deget
Și-o-ncununară în anume chip.

Iubirea sta deoparte și privea
Hîrjoana lor cuminte de-a regina...
Și cît de tare o bătea lumina,
Ea nici un fel de umbră nu făcea.

Sîmbătă, 15 octombrie 1955
București

ȘARPELE

Am întîlnit un șarpe împodobit splendid,
În verdea lui 'armură cu stropi de-azur și soare.
Se odihnea cuminte la margini de ogoare,
Și-n pielea lui tot cerul se răsfrîngea candid.

Părea că e acolo un giuvaer de vis,
Să-l iei ca din tezaur să ți-l înfigi la piept.
Am ridicat călcîiul. El m-a privit lin, drept,
C-o grea făgăduință în ochiul lui deștept :

Știi că e păcatul... și nu l-am mai ucis !

Sîmbătă, 15 octombrie 1955
București

SUPREMA LIBERTATE

Nu-mi trebuie viață veșnică, eternitate
(Alte fără de margini închisori),
Dincolo de orice existențe, presimt uneori
O dezlegată de toate, suprem de simplă libertate...

Acolo năzui eu... Și cred că nu-n zadar :
Unde nimicul nu-și mai înalță schela,
Unde se intră de pretutindeni, fără porți, făr' de hotar,
Unde nesfârșitul, desăvârșit, nu mai încape iar...
Doamne al uriașei mele neștiințe, tu ești acela.

Duminică, 21 octombrie 1956
București

ZBOR

În pofida necredinței mele, cred în tine,
Împotriva voinței mă nevoiesc,
Îmi sucesc destinul către alte destine,
Îmi pun aripi de dor și suspine :
Numai prin siluri spre dincolo de sine
Fierul se transfigurează în avion ceresc :

Arză-mi patimile, esențe unice,
Bată-mi inima, aprins motor,
Cerul sfredelească-l mintea-mi-helice,
Sufletul la tine să se ridice,
Nu-mi pasă dacă are să pice :
Căderea din înalturi e tot zbor.

Duminică, 21 octombrie 1956
București

TE AȘTEPT : INTRĂ

Doamne, inima nu mi-e bună de nici o treabă,
Prea am ținut-o-n piept numai podoabă !...

N-am pus-o la lucru, n-am dat-o la școală ;
Am cruțat-o... și mi-a rămas nepricepută, goală.

Am crescut-o mai rău ca pe prânțese :
Nu stăruie-n nimic, nu coase, nu țese.

Voinică, se plînge că obosește-ndată :
Inimă făr' de rost, inimă răsfățată.

Credeam că așa trebuie : poeții
Să-și poarte inima mîi presus de greul vieții !

Dar iată, acum mi-e plină de toane și mazuri,
Stă numai de dragoste, îmi face doar neazuri.

Sare, s-aprinde, o apucă atacuri
Că nu-i dau raiul, scări la cer, punți peste veacuri !

...Doamne, eu nu mai izbutesc s-o îndrept.
Numai singur tu de-acum poți... te aștept.

Intră, Doamne, acolo, la ea în piept.

Duminică, 4 noiembrie 1958

CONTEMPORAN

Nu mă-nspăimîntă cerul, nici pămîntul ;
Pe unul cale, pe cellalt îl străpung ;
Sînt slab — sămînță care-o suflă vîntul
Pe stepele vieții îndelung,
Dar el mă suflă unde vreau s-ajung !

Chiar dacă ești la înfînit de mine,
Dar știu că ești și-ți ești ca împărăția,
Nu-mi mai trăiește în van nimicnicia.
O, Doamne, sînt contemporan cu tine
Și sînt contemporan cu veșnicia.

Duminică, 7 octombrie 1956
București

MINERUL

Tu, Doamne-al cerurilor, ești miner
De-ai tăbărit în mine ca-ntr-un munte,
Cu sfredele și tîmnașoape erunte,
Să sapi largi hrube-n durul meu mister ?
Căți aur ? el stă sus ca pe-o tipsie
În cugetele mele-nălțătoare...
Vrei diamante ? strînsese-n poezie,
Tot timpul ți le-am pus, prinoase, la picioare ;
E tot ce-am mai de preț, presus de-argilă ;
Tu nu iei seama, le-azvîrli cu silă

Și dîrz, prin vrăni îmi găurești oblîncul.
Toporul tău în stîncă-mi vie taie ;
Ca un kobold îmi scormonești adîncul,
Pînă în ale sufletului măruntaie,
Scobindu-mi temeliile puternice de ieri
Cu galerii și catacombe de dureri...

Ce grea comoară cauți de te-afunzi
Acolo unde toate vinele se-mbină,
Jos, la răscrucea tainelor fugite de lumină ?
Ce slavă stă-ngropată-n neagra tină
De te căznești cu-nverșunare să-mi pătrunzi
În inimă, ca-n cea mai scumpă, nesecată mină ?

Miercuri, 8 mai 1957

SPIRALA

Mă rotesc neconținut într-un cerc neînfrînt,
Gîndurile-mi rodesc vorbe, vorbele, gînduri,
Samăn sunete ca să culeg apoi vînt...
De la un timp mă ard alte aleanuri și gînduri :
Să nu pricep, să mă scutur, să mă uimesc, să mă-nspăimînt.

Sînt sătul să calc numai pămînt înțeleș,
Să trag plecat la plugul rațiunii grele :
Doamne, cînd voi putea din brazda ei să ies ?
Pe spirala duhului cu deschis-suitoare ine
Să urc sus în cerurile minții mele.

Vineri, 12 iulie 1957

N-AI TEAMĂ

N-ai teamă, mi-a spus,
Sînt ca un munte
Muntele cel de sus.
Am văi adînci, piscuri în cer,
Flori și pășuni,
Peșteri negre cu văgăuni.
Prăpăstii cu moarte,
Izvoare cu viață,
Noapte la poale, pe creștet răsărit,
Trăsnete și azur nesfîrșit.
Dincolo de ghețuri și zăpezi,
Unde vrei să te așezi ?
Urci pînă-n vîrf, rămii pe-o brînă ?
Potecile-s taine de schit ori stînă.

VAIER

De puii de aspidă te-ngrijești :
Încă din ou în guri le pui veninul.
Pe mine dar de ce mă osîndești
Cînd rău mă face viața grea și chinul ?

Unde ți-e cumpăna, c-alegi prin vremi ?
Ierți fiarelor, îngădui gadini, iar pe
Cel care-ți poartă chipul îl blestemi :
Mă nasc un înger, ca s-ajung un șarpe !

7 martie 1958

VORBESC ȘI EU ÎN DODII

O, Doamne, sfînt; vorbesc și eu în dodii...
Cînd te cobori să priveghezi prin zodii
La rînduiala turmelor de stele,
Ia seama și spre laudele mele;
Primește-mi fumul jertfei de mîrodii...

Pitic, pe cea mai scundă din planete;
~~N-am spart vreun veac~~ cu tunuri și bătăi...!
Poate mă știi... sînt faur de sonete,
~~Și-mi ațipesc pe ritmuri îndelete,~~
Urechea inimii la pașii tăi...

Luni, 17 martie 1959.

α. Ω.

Nimic nu mă-nspăimîntă, că mor și eu că viez.
Ești început a toate și tuturor sfîrșitul :
De cînd m-am rupt de tine și nu mai încetez
Cumplita mea cădere ce umple infinitul,
M-apropii tot de tine pe cît mă depărtez.

1947, martie 12.

NEMURIREA

Rîvneşti să pui un capăt luptei grele
Şi prin tumultul lumilor să treci,
Cu binele ce-ai săvîrşit în ele
Să te așezi în liniştea de vîci ?

Ci-n van aştepţi răsplata viitoare
Ca o odihnă după un sfîrşit.
Nu : nemurirea nu este o stare,
Ci o lucrare fără de sfîrşit.

**ULTIMELE SONETE ÎNCHIPUITE
ALE LUI SHAKESPEARE**

ÎN TRADUCERE IMAGINARĂ DE...

(k)

1942

1943

1944

1945

1946
1947
1948

1949
1950

1951
1952

CLV

Nu-mi cerceta obîrşia, ci ţine-n seamă ~~soiul~~,
 Gûşti fructul, nu tulpina, chiar aur de-ar părea...
 Strămoşii-mi, după nume, au învîrtit ţepoiul,
 Eu mînuiesc azi pana de mii de ori mai grea.
 Dovada cea mai pură a-nnobilării mele
 Eşti tu şi-ngăduinţa de-a te lăsa iubit
 Mai mult ca un prieten, cu patimile-acele
 Cu ~~care-adori amantul de veci nedespărţit~~.
 Îmi cînt astfel norocul, înalt epitalamuri
 Şi, pentru închinarea la care mă supun,
 Culeg azur şi raze şi roze de pe ramuri,
 Stăpînul meu, alesul, cu slavă să-nعون :
 Poporul meu de gînduri, simţire, vis, trup, dor,
 Te pun azi peste ele de-a pururi domnitor.

Duminică, 5 decembrie 1954

CLVI

Iubirea mea e trează ca un priveghi ~~de arme~~,
 Un lung ajun de luptă eroic încordat ;
 Nimic nu lîncezeşte în mine, cum nu doarme

Țintitul arc, în sine, vibrînd, dar nemișcat.
 Aștept ceva, de-un farmec mai sus ca o izbîndă,
 Nu bruta-ncoronare a sîngelui aprins ;
 Dincolo de plăcere, pîndesc altă dobîndă,
 Slăvita-mpreunare de genii, fără-nvins...
 Rîvnesc nenfăptuitul vis al desăvîrșirii ;
 Ca-nălta-ți frumusețe să nu fie-o nălucă,
 — Cu clipa-n zbor venită cu alta să se ducă —
 Voi sparge-ntîrziatul decret de lut al firii :
 Ca ea să dăinuiască de-a pururi roditoare,
 Îi altoiesc, din mine, puterea gînditoare.

Vineri, 3 decembrie 1954

(3)

CLVII

Te miri că nu scot gheara să-mi sfișii birfitorii ?
 Unde-ai văzut tu leul vîinînd gîndaci sau poame ?
 Poetul sare lacom asupra-naltei glorii,
 Cu-mbătătoarea-i carne s-aline sacra foame.
 Și eu am alergat-o-n pustiul lunii voastre
 Și m-am bătut cu tigrii și șerpilor pentru ea,
 Am fugărit-o pînă-n capcane și dezastre,
 Dar cînd s-o prind, în cale-mi ie, și tu, scumpa mea !
 Tu m-ai vînat cu ochii, oțele zîmb toare,
 Și lesnicioasă pradă-ți cad astăzi la genunchi ;
 Hai, inima sfișie-mi, mi-o faci nemuriătoare,
 Și dulcea ta cruzime pătrînză-mă-n rărunchi :
 Căci stihurilor mele le dau alte destine,
 Cu nobilul lor sînge de-a te hrăni pe tine.

Sîmbătă, 4 decembrie 1954

(4)

CLVIII

Din clarul miez al vîrstei rîd tinereții tale,
Trufaș-a-ți frumusețe în față o privesc
Și ochilor tăi, aștri tulburători de cale,
Opun intensu-mi geniu în care se topesc.
Mă-nfățișez cu duhul, nu te sărut pe gură,
Plecat ca peste-o floare, te rup și te respir...
Și nu mai ești de-acuma trupească o făptură,
Ci un potir de unde sug viața și strîng mir.
Nu-mi număr anii, seva nu stă în gingășie :
Cu ideala forță mi-apropii ce mi-e drag,
Înjug virtuți și patimi la marea poezie
În care, fără urme de pulbere tîrzie,
Te-amestec și pe tine cu sila ; pentru mag,
Pămîntul n-are margini, nici cerurile prag.

Joi, 2 decembrie 1954

(5)

CLIX

A cita oară zorii mă prind fără de somn ?
Dă iarna buzna, anul își lapădă coroana,
Eu în surghiun, departe... Cînd ai să-mi curmi prigoana,
Iar să mă chemi la tine, puternicul meu domn ?
Dar tot veghez — de-aicea — iubirea ta plătîndă,
Ca peste o comoară-n veci hărăzită mie ;
Sînt Argus, nu c-o sută de ochi, ci cu o mie

De inimi arzătoare și toate stînd la pîndă.
Ferește mai cu seamă să pleci pe mare-albastră
Cu oacheșă aceea fătarnică și rece ;
Năvalnicele-mi gînduri, gonind pe urma voastră,
Vă va stîrni tempeste, corabia să-nece ;
Căci te iubesc cu ură, întreg, și numai eu ;
Nu te împart cu nimeni, nici chiar cu Dumnezeu.

Marti, 7 decembrie 1954

(6)

CLX

La ce-mi slujesc de-acuma duh, faimă, fantezie...
M-ai părăsit... și toate se sting, reci scînteieri.
Pentru rănitul vultur aripile-s poveri,
Zbătaia lor, zadarnic adaos de-agonie.
Și mă supun... Osînda de gura ta rostită
E lege pentru mine de aur pur și greu ;
Durerea de la tine mi-e încă o ispită,
Tu, genial tutore al genîului meu.
Și neguri lungi de veacuri las iar să mă înghită...
Din groapa mea zbucni-va o flacără tirzie ;
Atunci întreaga lume va cîsluși, uimită,
Crescînd misterioasă a noastră poezie,
Din dragostea născută în zbucium și ardori,
Pe-ascuns, din tainic tată, ca un copil din floră !

Duminică, 12 decembrie 1954

CLXI

Dintre atâtea chinuri, venite-asupră-mi hoarde,
 Păstrez dureri de care nu pot să mă despart ;
 Tot sufletul mi-e-n ele, ca sunetul în coarde
 Ce încă vii vibrează vioara cînd s-a spart.
 Ca viermele mătasei țesusem nencetat
 În jurul tău un magic cocon de poezie ;
 Tu, strălucitul flutur, l-ai rupt și ai zburat
 Din gingașa-nchisoare păzit cu gelozie.
 Și astăzi, mari otrăvuri cu care m-am deprins,
 Disprețul tău, trădarea îmi sînt trebuitoare ;
 Intrate-adînc în carne-mi, țin viața de învins,
 Cît lipsa lor mi-ar fi și mai ucigătoare,
 Căci ele, printr-o vrajă, sînt înseși răsturnate,
 Iubirea și credința, pe dos și blestemate !

Marti, 17 decembrie 1954

CLXII

Eu îmi clădesc sonetul în piscuri, o cetate
 Cu rimele creneluri și orice vers un zid.
 Pe tine, prinț hermetic, ca-ntr-o eternitate,
 Smuls pur din gheara vremii, în el să te închid !
 Haină, marea lumii să-l bată furioasă,
 Cu haita ei de pizme, zavistii, hîdă ură,

Nu vor clinti o iotă din mîndria-i armătură,
Nevolnice să-i spargă enigma glorioasă.
De-acum nu ne mai pasă ce are să se-ntîmple...
Punînd în lanț uitarea și ferecîndu-i zborul,
Cu laurii veciei neofiliți pe tîmple,
Vor înfrunta trecutul, ce-asmute viitorul :
Că-n inimă-mi, ascunsă, stă slova nemuririi,
Și-o scriu cu diamantul caratelor iubirii...

Solstițiul de iarnă, 1954

(9)

CLXIII

Din pulberul iubirii atît doar mai pot strînge,
Să-mi fac un ștreang, eu singur, cu fragedele-ți rochii...
Mă-ndeamnă alte gînduri să iert și să-nchid ochii,
Privighetoarea oarbă cu mult mai dulce plînge.
Înduplecă-te, dară, durerea mea-ntr-atît,
Să preaslăvim fugara, și-n loc de răzbunare
Să stoarcem nemuririi și artei lacrimi, cît
Să stea podoabă lumii hidoasa ei trădare.
Dar cine viers și suflet acum să-mi împrumute
Dacă-mi lipsești tu, însăși esență a miîunii ?
Ah, inimă și coarde-mi sînt deopotrivă mute,
Cînd limpede văd astăzi prăpa tia minciunii :
Căci orb eram atunci cînd te aveam în față,
Splendoarea-ți, luîndu-mi ochii, da cîntecului viață !

25 decembrie 1954

CLXIV

Perechea este țelul, porunca sacră-a firii :
 Stîrniți de ea, vulturii se caută prin spații,
 Delfinele iau marea în piept, să-și afle mirii,
 Chiar stelele în ceruri se-njugă-n constelații...
 Ca vița către mîndrul stejar, spre tine-ntind
 Ciorchinii-mi plini de patimi cu sevă-mbătătoare ;
 În mrejele-adorării te-nfășur, te cuprind,
 Și orice vers îți scriu e înc-o-mbrățișare.
 Noi doi sîntem victime ale suavei legi,
 Căci dragostea nu cată la forme-ntîmplătoare :
 Dacă-ai fi fost femeie, te-aș fi ales eu oare ?
 De ce mă lași acumă ? Te smulgi și te dezlegi ?
 Tăiat în jumătate și-n pulberea zdrobirii,
 Cum am să port eu singur poverile iubirii ?

Anul nou 1955

CLXV

Iubita mea, ai suflet adînc întortocheat
 — Vast labirint, ascuns sub palatul frumuseții —
 În care-un minotaur domnește nendurăt,
 Flămînd de duhul slavei și carnea tinereții...
 Mulți îndrăzneți pieiră în taințele-i sumbre,
 Feciori eroici, pradă dați fiarei suverane...

Acum m-alătur și eu fugarnicelor umbre,
 Cobor, dar fără teamă,-n vârtejul de capcane:
 Căci tu mi-ești Ariadna și-mi dăruiești un fir
 Din pletele-ți de beznă, o călăuză vie ;
 Și nu să scap din cursă îl țin și îl deșir,
 Ci mai afund să intru în neagra-mpărăție ;
 Dedalicul tău suflet locaș mi l-am ales
 Și jur că niciodată din el n-am să mai ies.

Sîmbătă, 8 ianuarie 1955

(12)

CLXVI

Eu, ce trăiesc tot timpul printre semnificații,
 Și nu mă amăgește ușor o-nfățișare,
 Pot să prefir minciuna din minunate grații,
 Zăresc ascuns pumnalul sub calda-mbrățișare,
 Te-am străvăzut prin toate a tale pavezi grele,
 Nativu-ți bloc de aur a rezistat întreg,
 Supus regalei ape a răutății mele,
 Cu care mușc pe oameni, să-i cerc și să-i aleg..
 Căci e înțelepciune a ști să fii și rău,
 Sub încercări și cazne dă probe tari simțirea..
 Nu mă cruța, izbește !... iubit -i rîndul tău :
 Cu cît e mai fierbinte, lovită le-i iubirea,
 Ca fierul roș, de faur bătut cu măiestrie,
 La fel se oțelește și ea și se mlădie...

Duminică, 9 ianuarie 1955

(13)

CLXVII

Pe noi prietenia nu ne mai încăpu...
Prea mult cresc și grabnic năvalnica simțire.
Atunci ne strămutarăm pornirile-n iubire
Și-o dragoste înaltă și-adâncă începu.
Se prefăcu deodată coliba în palat,
Iar casnicele scule, în zine, ca-n magie ;
Eu regăsii în mine un suflet de-mpărat,
Purtînd puternic sceptru de vis și poezie.
Nu-i oaste mai vitează ca cea a-nchipuirii,
Ca duhul frumuseții atotbiruitor ;
În fruntea lor porni-vom războiul dezrobirii
Din lumile țărinei spre unicul meu dor ;
Să-ți cuceresc și ție, în dreaptă stăpînire,
Alătura de mine, un tron în nemurire !

Luni, 10 ianuarie 1955

(14)

CLXVIII

Ne bate primăvara în inimi !... Să-i deschidem :
Lapislazulii lumii sînt toți în ochii tăi,
Cît negurile vieții putem să le desfidem,
Alt soare să aprindem pe vechile ei căi...
E mîna ta în aer ? Sau prima rîndunică ?

E tremur lung de pleoapă ? Ori gingaș flutur viu ?
Bob roșu de măceșă mi-ntinde gura-ți mică,
Trunchi zvelt de măr cu roadă e trupul tău mlădiu...
Și înțeleg prin tine acum întreaga fire,
Mă-apuc cu rînduiala din asprul univers,
Typhonul ce sfărîmă corăbii în neștire,
Picioru-ți scump ce calcă o biată gîză-n mers,
Zăpezi și flori și fructe în drum ți se aștern,
Pe rînd, supuse toate la ritmul tău etern !

Miercuri, 12 ianuarie 1955

(15)

CLXIX

Coboară iarna... Ursa tot mai adînc se pleacă,
Și inimile noastre se-nvăluie în nori.
Ca pe-o tocită spadă bagi sufletul în teacă,
Cu umbrele durerii viața să-ți măsoari :
Cît au crescut de-nalte, aproape pîn' la frunte !
Încetineala vremii viclene te-a mințit.
Tu ai crezut că timpul în fața ta e-o punte,
Și el era chiar valul ce-n urmă te-a-nghițit...
Mai e vreun țarm la care ai fi ieșit înot,
Greșeala să-ți răscumperi cu-o cî't de grea dobîndă ?
Ori s-a sfîrșit aicea ? Și doar ce-a fost e tot ?
Căci, iată, vine-nghețul, grăbit ca o osîndă !
O, de-ai putea nu polul cu umărul să-mpingi,
Ci-n gînduri, ca-ntr-o lampă, să șufli să le stingi !

Joi, 13 ianuarie 1955

CLXX

Sămînța nemuririi, iubite, e cuvîntul,
 Eternul se ascunde sub coaja unei clipe,
 Ca-n oul ce păstrează un zbor înalt de-aripe,
 Pîn' ce-i sosește timpul în slăvi să-și ia avîntul ;
 A fost de-ajuns un nume, al tău, sol dezrobirii,
 S-au spart și veac, și lume ; ținut prizonier
 A izbucnit din țandări, viu, vulturul iubirii,
 Cu ghearele-i de aur să ne răpească-n cer.
 Cine ne puse-n suflet aceste magici chei ?
 Egali în frumusețe și-n genii de o seamă,
 Am descuiat tărîmul eternelor idei ;
 Supremelor matrițe redați, care ne cheamă
 Din formele căderii, la pura-ntîietate,
 Să ne topim în alba, zeiasca voluptate...

Joi, 20 ianuarie 1955

CLXXI

Iubirea pentru tine-mi veni nu ca un fur,
 Ci ca un rege cărui uși largi i s-au deschis ;
 Nu strecurată-n noapte din adîncimi de vis,
 Ci în lumina-naltă a marelui azur.
 Abia acum descopăr mărețele-ncăperi
 Ce stau deșarte-n mine cu obloane de-nchisoare.
 Te așteptau, să-mi umpli tu, tînărul meu soare,

Adîncul vast cît lumea cu raze de dureri...
Căci nu e fericire mai gravă decît chinul
Și dulcea zvîrcolire să-ți plac, să te cîștig,
Mîndria de-a-ți fi scaun, să-ți odihnești destinul,
La patima mea, truda mai strîns să te-nverig,
Și inima îmi bate în minte ca un faur,
Zorind să-ți împletească un lanț de vrăji de aur.

Miercuri, 2 februarie 1955

(18)

CLXXII

Să n-ascuți ponegrirea, nici clewetiri multime
Cu care azi ne-mproașcă prietenii de ieri ;
Iubirea ni-i sfințită de marea-i înălțime,
Ne urcă la lumina eternelor dureri,
Acolo sus, păcatul n-ajunge nici ca gînd,
Și vițiul nu suie nici în închipuire ;
E ca un iad în ceruri unde se-ntorc, plîngînd,
Rîvnirile nebune ce n-au jos împlinire ;
Îngheață-mbrățișate gigante disperări,
Amoruri fulgerate de tragica trufie,
Neîmpăcate arderi, spre-aiurea încordări,
Ce-au ispitit neantul cu îndărătnicie.
Din lumea lor purcede și dragostea-mi, iubite,
De-aceea-i fără sațiu și fără de lîn.ite.

Noaptea, vineri spre sîmbătă,
5 februarie 1955

CLXXIII

Te mistuie iubirea ? Credeai că-i o păpușă,
 Să-ți faci un joc cu toane, ca în copilărie,
 Când ea-ți cerea o fire de salamandră vie,
 În tainica-i văpaie să arzi făr' de cenușă.
 Ea nu stă-n trup, stăpînă a cărnii și-a plăcerii,
 Înflăcăratu-i spirit, urgie, le consumă ;
 Își cată-noi duh geamăn... și, de-l îmbii cu humă,
 Rămii o biată urnă cu zgurile durerii...
 Te ispitește jindul să-mbraci și fericirea
 Cum pui, pentru petreceri, o rochie de brocate
 Dar trebuie-nfruntată cu spaimă, ca o moarte...
 Căci ea, ca să pătrundă, îți sparge-alcătuirea,
 Preface în genune lăuntru tău, anume
 Ca să încapă-acolo, cu ea, întreaga lume.

Simbătă, 10 februarie 1955

(20)

CLXXIV

Îmi spui zaraf ? Schimb versuri pe-o dragoste de aur ?
 Pentru-ai iubirii tale duci-ți și dau sonete ?
 Viclean, îți iau aleanul și dorul amanete,
 Cu camătă închise-n avarul meu tezaur ?
 De-ai ști ! fiecă slovă ce-ți scriu și-ar fi mai scumpă
 Ca mii de nestemate din frunțile regești ;
 Cutezător scafandru-n oceanele cerești,

Zvîrl duhul meu din duhul etern să ți le rumpă...
 Și nu mă plîng că poate iubirea ta mă-nșală,
 Nu cat de-i mincinoasă moneda ce-mi strecoari,
 Că simt ce grea și seacă îmi sună uneori,
 Și nici nu zgîirii plumbul sub calpa poleială,
 Ci smulg tăriei verbul de dincolo de fire,
 Și orice vers ce-ți dăruie i-un fir de nemurire.

Joi, 17 februarie 1955

(21)

CLXXV

Să fie dar Iubirea o mască a Durerii ?
 Alt chip al ei cînd poate adoarme și visează ?
 De ce atunci în mine rămîne pururi trează,
 Făr' de ogoi chiar pînă pe perina plăcerii ?
 Voi doi mă chinuirăți cu-acea perfidă artă
 Cu care inșii meșteri strîng roze cu duiumul ;
 Strivite-n teascuri grele și stoarse, le deșartă
 De tot ce au în ele adînc etern : parfumul.
 Închisă în cleștare, esența lor străbate
 Departe, peste veacuri... nici moartea n-o învinge,
 Și duhul rozei umple pe toți cîți va atinge...
 Așijderi eu, de-a voastre torturi neîndurate,
 Mă distilez în versuri, prin harul poeziei
 Vă-mbălsămez în pura mireasmă a veșniciei.

Miercuri, 23 februarie 1955

CLXXVI

Cu chipul tău pe masă, trudesce să mă inspir...
 Ca un jongleur ce scoate cînd flăcări, cînd cordele,
 Aceste versuri scrise să te desfeți cu ele
 Din inima mea arsă le-am scos să ți le-nșir.
 Sînt psalmii mei de taină, o rugă necurmată,
 În ei am pus Iubirea lîngă Eternitate,
 Să lupte cu vrăjmașul Destin îngemănate :
 M-au părăsit și ele, trădînd cu tine-odată.
 ...Grăbită, căruntețea mă-mbracă-n promoroacă,
 Amarnice vîntoase de gînduri și nesomn,
 Smuls unul cîte unul, de visuri mă dezghioacă...
 Pe ripile uitării, însingurat, mă-ntomn.
 Îndură-te, coboară și vino de mă vezi
 Pîn' nu s-aștern pe mine solemnele zăpezi.

Sîmbătă, 5 martie 1955

CLXXVII

Mereu îmi vine-n minte un cîntec țărănesc...
 Îl îngînau la hanuri poznașii cimpoieri :
 „Să nu te-mbraci în zdreanța zvîrlită de boieri,
 Cu straiul lor odată, și riia-ți dăruiesc !“
 Iubirea ta purtată-n saloane și la curte,
 Smulsă-n alcov de pofte cu colții lor nebuni,
 Îmi stă-ntr-un peș, îngustă, cu poalele prea scurte,

Reci drojdii de dantele pe-amare goliciuni...
Eu totuși am primit-o, înflăcărat s-o schimb,
Și migălesc s-o curăț, s-o-nalt, să-i dau lărgime.
Dar vino cum te afli, în haina ta de crime :
Ți-am pregătit o alta din străluciri de nimb ;
Vestmînt slăvit, mai trainic ca globul pămîntesc,
E mantia-mi de visuri în care te-nvelesc.

Luni, 7 martie 1955

(24)

CLXXVIII

Spun unii de un ostrov vrăjit, pe mări, departe...
Corăbiile-n preajmă-i se năruiesc în valuri.
Orice metal din ele se smulge, se desparte,
Sar cuiele și-aleargă să se înfigă-n maluri.
Oh, nu e basm... Cu mine s-a petrecut la fel :
Tot ce-mi încheie firea și cîrma drept o ține,
Orgoliosul geniu, voința de oțel
M-au părăsit năuce și s-au lipit de tine.
Dar dragostea îndată le luă la toate locul,
Cu lanțuri fermecate mă ferecă și leagă ;
Zvirl ancora la țarmul unde-mi aflai norocul,
Vreau să rămîn aicea viața mea întreagă.
Și ca să nu mai vie din lume nici un rău,
Oceanele iubirii revărs în jurul tău...

Vineri, 11 martie 1955

CLXXIX

Nu ! gloria iubirii nu este îmbuibarea,
 Ospețe de săruturi, orgii de-mbrățișări,
 Ci dorul lung și taina-mpletită cu-așteptarea
 Sînt duhul ei pe-o lume de vane desfătări.

Prin înfrînări și chinuri asceții-ating extazul ;

- Eu te ador cu-același canon ce-ntreg mă-nfrînge,
 Căci dragostea nu-i apă, să-ți umfle-n vînt talazul.
 Lași gloabele în voie ; în ștreang pui purul sînge...
 Eu nu ți-am scris, ca alții, pe lefuri sau merinde
 Simțiri gălăgioase cu arderi măsluite ;
 Sonetul meu e cuget și patimă,-mpietrite.
 Cu inima ciocnește-l, că scapără, s-aprinde..:

În scoica mea închisă, dîrz, făr' de răsuflare,
 Încet ia suferința chip de mărgăritare.

Joi, 17 martie 1955

CLXXX

S-a străduit natura ca omul să nu-i scape ;
 Iubirea îl urcase deasupra ei prea tare,
 Și-a-nmormîntat-o-n carne... Din fundul oarbei groape
 Eterna rădăcină spre ceruri dă lăstare.
 Din sumbra putrejune cu viermii laolaltă
 A mea-și umfla toți bulbii cu patimi și rușine...
 Dar adiași deodată tu, primăvară-naltă,

Și izbucni, suavă, în chip de crin, spre tine.
La dulcea-ți alchimie gunoiul se supune,
Sub părul tău de soare, și-albastrul ochi deschis
Se prefăcu-n mireasmă spurcata stricăciune.
Tot ce fu somn și beznă-i acum azur și vis,
Și-n slujba ta stau puse-n genunchi să nu le cruți —
Puternicile-mi viții întoarse în virtuți...

Miercuri, 30 martie 1955

(27)

CLXXXI

Oricît de drăgăstoasă ți-e iscusita limbă,
Știu cînd mă minți, cu toate ce-mi spui și faci pe plac,
Neașteptat culoarea privirilor se schimbă
Și ochii tăi o clipă se bilbie și tac.
Cît mi-ești de drag atuncea ! Cum îți iubesc minciuna !
Întreg te afli-acolo, tu, cel adevărat,
Tu, candid plin de viții, amestecînd într-una
Păcatul ce lucește ca aurul curat...
Și nici o vină... Răul sub tine-i calul sprinten,
Sfărmă stavili, inimi, să zboare unde-i ceri,
În coastele Iubirii cruzimea-i ager pinten,
Stau bine stropii roșii pe negrele plăceri,
Și-ademenind lumina cu ingerii-ți perfizi,
În iadul tău tragi cerul și astfel mi-l deschizi...

Miercuri, 13 aprilie 1955

CLXXXII

Eu n-am fost niciodată ucenic ;
 Dintru-nceput deplin maestru... numa
 În fața ta mă-nchin ; stăpîn unic,
 Revarsă-ți harul peste mine-acuma,
 Nu te mira că-ți cer să nu-mi mășori,
 Să-mi dai tu singur tot ; nu se desparte
 Iubirea ta de marile-i surori :
 Eterna Artă, suverana Moarte...
 Azi, fericite, ele nu mai sînt
 Fărîmițate-n lume și răzlețe :
 Din cer, din iad, de pe întreg pămînt
 S-au strîns în geniala-ți frumusețe.
 Cînd țin la piept făptura-ți luminată,
 Le-mbrățișez pe cîtetrele-odată...

23 aprilie 1955

CLXXXIII

Mereu cerșim vieții ani mulți, așa,-n neștire,
 Ne răzvrătim, ne plîngem de piericiunea noastră,
 Și încă nu-nțelegem că fără de iubire
 Se vestejește Timpul în noi ca floarea-n glastră ;

Rupt ~~din~~ eternitate, el vrea tărîm asemeni
 Din care-altoiul şubred să-şi tragă sevă nouă ;
 Noi îl primim cu ~~gheaţă~~ şi-l răsădim în cremeni
 Cînd Dragostea-i unica vecie dată nouă.
 Ci-n van acum te mîinii pe mine şi m-arunci,
 Minunile iubirii ~~n-au~~ stavilă pe lume ;
 Ca Lazăr la ~~auzul~~ duioaselor porunci,
 Oricînd şi ori ~~de unde~~ mă vei striga pe nume,
 Chiar ~~de-aş~~ zăcea în groapă cu lespedea pe mine.
 Tot ~~m-aş~~ scula ~~din~~ moarte ca să alerg la tine.

Luni, 2 mai 1955

(30)

CLXXXIV

Tu ştii ce lung şi aprig luptai ca să te capăt,
 Cu mine-ntîi, cu tine, cu pizma tuturor...
 Războiul crîncen însă urmează fără capăt ;
 Şi te ţin rob, eu, sclavul, pe tine-nvingător,
 Nu cruţ nimic ; cuvîntul îţi cîntă osanale,
 Dar lănci de gînd, catrene de versuri te pîndesc,
 Duh, inimă şi minte, aprinse arsenale,
 Zi, noapte, geniale unelte-mi iscodesc ;
 În dragoste nu este odihnă, numai moarte...
 O pace-nseamnă saşiu, surîsul lînced minte,
 Acel ce-ţi strînge mîna şi pleacă se desparte,
 Dar rana mă trezeşte ca un sărut fierbinte :
 Iubirea mea-i ca steagul în lupta norocoasă,
 Cu cit mai sfîşiată, cu-atît mai glorioasă.

Luni, 23 mai 1955

CLXXXV

Nu mai hulesc, iubite, această tristă țară,
 Nici lumea rea și strîmtă în care te-ai născut,
 Cum nu urăsc țărîna vulgară și avară
 Din care pomul mîndru zbucni, neîncăput...
 Ci lupt s-o scap de viermii ce rod la rădăcină,
 O-nnobilez cu soiul unor ființe noi.
 Îți zămislesc amante cu suflet de lumină,
 Îți plăsmuiesc soți vrednici din ideali eroi...
 Turnate din iubire — titanice modele —
 Am stors în ele sucul a sute de vieți,
 Trăiesc în veci. Tu însă, mult mai presus ca ele,
 Întreci aceste-nalte virtuți și frumuseți.

E oastea ideală, trimisă-n sîrg de mine
 Să ia Eternitatea cu-asalt și pentru tine.

Luni, 30 mai 1955

CLXXXVI

Urîi perfecțiunea de cum te-am cunoscut,
 Reci limite rigide/cu aer de-nchisoare ;
 Viața-i schilodită de ea și visul moare,
 Acolo niciodată tu nu ai fi-ncăput.
 Îmi place-n tine sporul, viu, gata tot să spargă,
 Scăderi neașteptate cu-adîncul monstruos,
 Azi bunul plac, schimbarea cu unduire largă,

Lumina-n beznă, norul ca vițiul frumos ;
Dar spiritul în tine stăpînitor veghează,
Nimic nu are voie să între nechemat ;
Rizi, inima s-aprinde îndată cu o rază ;
Un semn, și negrul clocot cleștar a înghețat ;
Strunești ca Bacchus tigrii, și-n lanț cu mîndrii lei,
Pe mine, înjugatul la caru-ți, lîngă ei...

3 iunie 1955

(33)

CLXXXVII

Eu nu-mi ador în tine iubirea mea răsfîrîntă,
Cum, oglindit în ape, se contempla Narcis :
În volbura de valuri ce-ntinderea-ți frămîntă
— Unde foiesc balauri — nu-i tihnă pentru vis.
Dar uneori ești numai azur, rodești sirene,
Din spumele-ți de patimi se zămislesc mari zei,
Îți scoți toți înecații la țarmuri ca alene
În dragostea-ți cu toane iar să te joci cu ei.
Atuncea plec în tine să-ți cuceresc favoarea ;
Îți flutur oriflame, pun purpura vestmînt,
Ca dogii cînd în larguri se logodesc cu marea,
În sufletu-ți oceanic, nuntind, mereu m-avînt ;
De sus, din mîndru-mi geniu armat în Bucentaur,
Ți-arunc, inel, iubire-mi, cătușă grea de aur

Vineri, 8 iulie 1955

CLXXXVIII

Mă uit cum cade noaptea, aluzie la moarte,
 Și lumea-și cată duhul în lămpile aprinse ;
 Reintră în vis viața, pătrunde de departe,
 Ca o mireasmă, somnul, în cărnurile stinse.
 Eu stau mereu în beznă : lumina mea-i la tine
 Și ochii mei o alta nu vor să mai primească.
 Cum irosești aiurea plăcerile divine ?
 Nu ți-a rămas o umbră de cuget să-ți șoptească
 Cum dragostea-mi, mai mare ca veșnica natură,
 Ți-a zămislit adîncul din nou, în zeci de fețe ?
 M-am despoiat de taină, de-nalta-nvestitură,
 Ca să-ți îmbrac unica și goala-ți frumusețe ;
 Te-am învățat iubirea, semețul zbor în slavă,
 Să pier ca scorpionul de propria-mi otravă.

Vineri, 22 iulie 1955

CLXXXIX

Nu m-au ținut spre tine nici stearpa desfrînare,
 Nici vițiul fățarnic, ci patima senină ;
 Cînd fluturul își arde aripa-n luminare,
 El nu rîvnește seul, ci magica lumină.
 Mă sprijin pe-amintire-acum... și-apoi pe moarte ;
 Toți ceilalți stilpi cu lumea deodată s-au surpat,
 Iubirea putrezește pe undeva, departe,

Eternitatea-i încă un vis dezaripat.
M-adun de pretutindeni, mă-nchid de-o grijă sumbră,
Mi-e sufletul zadarnic și cere să se culce ;
Prin slăvi amurgul trece misterios de dulce
Și-n umedul lui giulgiu mă-nfășură cu umbră...

Nici stea, nici cîntec ; vine alt soi de noapte, grea,
Mai limpede ca gheața... și rece tot ca ea.

Duminică, 24 iulie 1955

(36)

CXC

Nu te-am putut cuprinde să fii numai al meu,
E cum aş cere lunii să-mi ardă noaptea-n sfeșnic ;
Ți-e locul între stele... Ci, oricît de pigmeu,
Mi-e dragostea cer, iar tu, luminătoru-i veșnic.
Știu, între noi sînt două iubiri : a mea și-a ta ;
Nu ne-a-nchegat în sine o unică simțire :
Tu firul tău oricînd vrei poți rupe sau scurta,
Dar lanțul meu rămîne și-i fără-mpotrivire,
Nici spațiul, nici timpul nu izbutesc să-l roadă,
Rugina deznădejzii îl lasă neatins :
Nu-l simți cum fremătează sălbatic de întins ?
Ca să te urmărească, năvalnic, ca pe-o pradă,
Chiar pîn' la cellalt capăt al lumii de-ai fugi,
Înverigat de tine, cît lumea s-ar lungi.

Duminică, 31 iulie 1955

(37)

CXCI

Am azvirlit cu dreapta ale Ursitei zaruri
Și mi-ai căzut tu, vajnic mîntuitor din rău ;
Azi toate-mi vin prin tine... și între mii de haruri
Primesc chiar zorii zilei ca pe un dar al tău.
Alături de lumina creată-n empireu,
Iubirea fu o nouă lumină pentru lume ;
De-atuncea fiecare-n opaițu-i de hume
O poate aprinde singur, el sieși Dumnezeu.
În inima mea arde acest lăuntric soare,
Din haosul vieții mi te-a dezvăluit
Pe tine, frumusețe atotcotropitoare.
Vast cosmos, ce-n orbita-ți m-ai prins, biet satelit ;
 Și-n juru-ți cu alaiul de aștri mă avînt,
 Pe muzica din sfere de-a pururi să te cînt.

Luni, 8 august 1955

(38)

CXCH

Mi-a-mbătrînit iubirea și gloria-i pe moarte,
Că-mi ocolești surîsul și fugi de ochii mei ?
Alătura : și parcă pămîntul ne desparte ;
Vorbim : și-i flecăreală, prin gard, ca-ntre femei...!
Te măsluiești cu-o artă prea înfiorătoare
De nu ți-aș ști lăuntrul și meșteșugul tot ;

Porți crima ca pe-o roză înfiptă-n chiotoare.
 Și vițiile,-n tine, suavi boboci își scot.
 Acum cerci să te scuturi : de ele ? ori de mine ?
 Dar nu te vreau prieten și nici vrăjmaș sublim ;
 Înapoiază-mi iadul, demonicele-ți stele,
 Îl vom preface iarăși în cer de ne iubim ;
 Nu-mi hărăzește locul, nici timpul fericirea.
 Ci tu ; la piept cu tine mi-e paradis pieirea.

Marti, 9 august 1955

(39)

CXCIII

Așa cum zilnic hrana o mărunțim în gură,
 Așijderea viața o destrămăm în clipe...
 Iubirea de mai poate la loc s-o înfiripe,
 Cum izvorî din sine, dumnezeiesc de pură.
 Robi trași pe roata vremii, stăm făr' de-mprospătare,
 Și viitorul nostru e plin doar de trecut...
 Nici moartea nu ne scapă... arar cîte-o visare
 Ne înfierbîntă fruntea, fugarnic, c-un sărut.
 Dar dragostea ne-adună trăirea spulberată,
 Trunchiatele-i silabe poem întreg s-aștern,
 Zbătăi, izbîndă, fapte cenușă cad îndată,
 Și numai inuțilul din noi este etern ;
 Aievi supun vecia și strîns de clipe-o leg
 Cînd mîna-ți, fructă albă, cu buzele culeg.

Marti, 9 august 1955

CXCIV

Eu nu cred bucuria ce-mi trimiseși, capcană,
 „Că iar ți-e drag poetul, și-l chemi“... ci iau aminte,
 Mă-ntreb lăuntric, pipăi nemuritoarea rană :
 Fidelă, niciodată durerea nu ne minte.
 Tu nu știi ce amară e gloria tîrzie,
 Cînd nu mai ai un dinte, s-o muști, în gura hîdă...
 Nevolnic, ți-e rușine de cruda poezie
 Ca de-o femeie gata de rîvna ta să-și rîdă...
 Iubirea, cît de pură, tot cere-o ispășire,
 Chiar între om și îngeri păcat e socotită ;
 E drept să fiu eu singur prinos de izbăvire ?
 Nu m-ai jertfit tu, însuși, victimă osîndită ?
 De ce cu lănci de slove acum din nou m-ajungi
 Și-mi hărțuiești, iubite, Destinul, să-l străpungi ?

Joi, 11 august 1955

CXCv

Tu mi-ai cules, iubite, pentru eternitate
 A cugetelor mele mireasmă, poezia.
 Acum trimiți asupra-mi disprețul și urgia,
 Dar fagurul rămîne cînd pier florile toate.
 Iubirea ta cu grindeni, zorită să zdrobească
 Și-n drumu-i meteoric să treacă mai departe,
 Nu mi-a cruțat un petec de suflet... Totuși, iar te

Implor să ~~cazi~~ pe mine cu vipia-ți cerească...
Se sparge norul... iată, tu ești întreg lumină,
La care-mi zvînt durerea, urc crengi, dau flori, rodesc...
Chiar gheața ta mi-e hrană : în taină o-mblînzesc,
Ea-mi ține duhul proaspăt și inimă virgină...
Și, umbră, în tot locul de tine-alături sînt,
Căci umbra e ecoul luminii pe pămînt.

Miercuri, 17 august 1955

(42)

CXCVI

Alungă vicleșugul și nu da crez poveții
Să minți iubirea, strîmbă s-o guști, ca pe-o merinde :
Lumina voluptății depline îți aprinde,
Ea pîrguiește carnea, acest fruct dulce-al vieții...
Vrei să rămii copila cu sîni suavi și coade ?
Dar floarea fecioriei se scutură la fel :
Închipuirea, vierme flămînd, în duh o roade
Și-i putrezește sacra sămîntă, fără țel.
Oricît ar fi fățișă, iubirea-i tot o taină :
Ne vizitează-aicea, dar stă în altă parte ;
Sărutu-,mbrățișarea îi sînt numai o haină
Cu care se-nveșmîntă în lumea de sub moarte...
Atunci într-o văpaie și noi ne-nvăluim,
Măcar ca licuricii să ardem cît trăim.

Miercuri, 17 august 1955

CXC VII

Nu-ți cer deloc credință, mi-e de ajuns iubirea,
 Ca sfântul trup, în orice fărîmă ea e-ntreagă ;
 Cu tine-odată-n brațe am strîns nemărginirea ;
 Ce-mi pasă că și alții rîvnesc s-o mai culeagă !
 Urzînd din haos lumea, în vasta-i rătăcire
 Stăpînul a-ncărcat-o de nebunia sa ;
 Dar i-a adaos, unic leac de tămăduire,
 Iubirea, cheia bolții cu harul de-a visa...
 Eram în aurora de aur a iubirii,
 Privirile aprinse creară ceruri noi ;
 De cum veni amiaza, canicula iubirii,
 Tu tot mai groase umbre de-ngheț pui între noi ;
 Dar te strămut în mine cînd pleoapele s-aștern,
 Alcătuită-aievea din tot ce ai etern.

Duminică, 28 august 1955

CXC VIII

Îți altoiseși firea pe glorii și trufie,
 O gingașă mlădiță pe-un vechi trunchi scorburos ;
 Cu vine tari, flămînde, zvîcnite drept din glie,
 A mea-și urcase soiul sălbatec și vinjos...
 Pornisem din obirșii potrivnice unirii,
 Dar ne chema lumina aceluiași văzduh ;
 Cu vîrfuri deopotrivă în slăvile gîndirii,

Ne-am întilnit acolo, în pur azur de duh !
Sus, creștete-mpletite în artă și visare,
Zvirlisem orice-amestec cu lumea de sub noi,
Cînd din seninul aprig suit, pîn' la pierzare,
Larg, fulgerul iubirii izbi în amîndoi :

De-atunci mă zbat și suflu, văpaia să-i sporesc,
Să ardem împreună de-același foc ceresc.

Luni, 29 august 1955

(45)

CXCIX

Domniță a grădinii cu merele de aur,
De-acolo ți-ai luat sînii de mîndră Hesperidă ?
Și verzii ochi atlantici, din ce pierdut tezaur ?
Și părul tors din noapte, somptuos ca o hlamidă ?
Eu singur îți știu taina cînd lung ți-alint aleanul
Și trupul în săruturi ți-i prind ca-ntr-un năvod.
Visez că sînt Hercule și iar despic oceanul,
Ostrovul feciorelnic să-ți jefuiesc de rod.
N-am să mai fug : nu caut alte mărețe fapte,
Poetii rămîn astăzi eroii omenirii !
La albele-ți picioare torc versuri zi și noapte...
Mi-ai încleștat pe soartă cătușele iubirii :
Să-ți cînt doar frumusețea mi-e unica ispravă,
Nemuritoare-ți formă pe veci s-o-nalț în slavă

Mărti, 30 august 1955

CC

Credeam că gelozia-mi va ruina iubirea,
 Cum face cămătarul cu victima plăpîndă ;
 Dar m-a-nșelat : nu numai că nu-i opri sporirea,
 Ea însăși s-a adaos la dragoste dobîndă.
 Aci-ți socot un zîmbet mai rău ca o capcană.
 Aci-mi-ntinde-un înger aripa-mbrățișării ;
 Atingerea-ți acuma mi-e har, acum prihană,
 Și iarăși curcubeul fugar al împăcării...
 Atîtea vii venituri și bogății de chinuri
 Fac sufletul o pungă cu avuții de moarte ;
 Mi-e dor de sărăcie cu marile-i seninuri,
 Cînd adoram o umbră și încă de departe...
 Dar tu nu ține seama, ci iartă-mă mereu :
 Așa toți credincioșii îi fac lui Dumnezeu.

Miercuri, 31 august 1955

CCI

Iubirea-i neclintită ? Îți schimbi numai iubiții ?
 Arunci alte noi vreascuri pe-același foc mereu ?
 Gheena ta nu arde decît pe osîndiții
 La dragostea eternă ? Atunci acela-s eu.
 În alba-ți demonie căzut fără scăpare,
 Presimt ce-i veșnicia cu fiecare chin,

Și simțurile-mi, șase năpîrci spăimîntătoare,
 De tine asmuțite, mă-mbată cu venin.
 De gerul voluptății durerile-mi scînteie,
 Și vițiul, deodată năprasnic diamant,
 Plăcerea îmi respiră în mii de curcubeie,
 C-un capăt în edenuri, scrișnirea-n celălalt...
 Și plîng, Adam nemernic, la sacre porți de rai.
 Din iadurile-ți nalte afară cînd mă dai...

Vineri, 9 septembrie 1955

(48)

CCII

Iubirea mea se-ntinde în timp, a ta în spațiu ;
 Tu patima-ți împrăștii pe-un cîmp fără hotare :
 Amici, cai, paji, canalii, femei, cîini, prinți...
 n-ai sațiu !
 În dragostea mea, veacul abia-i o sărutare.
 Te-mbrățișez, și-o oră nu-mi descleștează brațul ;
 C-un vers ți-așez icoana în piscuri de milenii ;
 Vinez eternitatea să ți-o-mpletesc în lațul
 Cununii pentru fruntea răspîntie de genii...
 N-ajunge o viață ? A mea prin tine crește ;
 Mi-e-o viață clipa în care mă privești,
 Belșug de nemurire surîsu-ți dăruiește,
 Iubirea-mi leonină numai cu ea hrănești :
 Durere, soartă, moarte sînt parter celorlalți,
 Deasupra lor, prin mine, transcenț și te înalți.

Luni, 12 septembrie 1955

Ne-nvăluia misterul unei iubiri de zei
Ce și-au ales sălașul în lumea trecătoare ;
Ciclopeene ziduri de dragoste-nfipsei
În carnea ta uitucă și alunecătoare...
S-a năruit iubirea, de lut la temelie ;
Nici patimile — stîlpii — n-au mai rămas... Stăm sterpi...
Ne ocolesc cu grijă amici, vrăjmași ; se știe,
Ruinele de temple-s cuibare mari de șerpi.
Ei suieră din găuri ? E inima mea prinsă
— Stafie-a nemuririi cînd tainici zei eram —
Ea s-a păstrat acolo, chiar sub moloz, nestinsă,
Un ciob, dar arde-n colțul unde te adoram...
Tu te-ai întors în slava vîrtejului lumesc ;
Păcatul fericirii eu singur ispășesc.

Marti, 13 septembrie 1955

Mi-a trebuit întreaga văpaie-a poeziei
Cărbunele iubirii să schimb în diamant :
Dar strălucești de-acuma pe fruntea veșniciei,
Răscumpărat de-a pururi, obștescului neant...
Puterea mea e jarul închis, ca-n nestemată,
Ce arde dur și rece-n lăuntricul său joc :
De la crearea lumii, cu aștrii toți deodată,
Nu se mai stinge-n mine originarul foc.

E cît un bob, dar ține virtuțile esenței ;
E diamant, ce roade oțel și munți de stei...
Cu el îți tai fereastra-n pereții existenței,
Să intre nemurirea cu tot văzduhul ei.
 Și-ntr-un vârtej de versuri arzînd diamantine
 Seduc eternitatea, iubite, pentru tine.

Simbătă, 17 septembrie 1955

(51)

CCV

Știu și-o voiesc ; aceasta mi-e ultima viață...
Nu mai renasc de-acuma, căci, iată, te-am găsit.
Deschizi eternitatea : în pacea ei măreață
Se-ncheie rătăcirea-mi c-un glorios sfîrșit...
Sînt mai bătrîn ca moartea ; născut mai înainte
Ca stricătoarea-i umbră să fi intrat în lume.
Am supt nemuritorul sîn al iubirii sfinte,
În rînd cu Archetipii fără de veac, nici nume...
Dă-mi mîna, nu-i nevoie de-aripi... O-mbrățișare :
Misterioasa carne se face duh în noi ;
De dincolo de ceruri se-ntinde-o așteptare,
Perechea mea pierdută să vie înapoi...
 Ce aștri, sus, acolo cad jertfă împlinirii,
 Junghiați pentru ospățul de foc al regăsirii ?

Duminică. 18 septembrie 1955

CCVI

Te-ncununam cu gînduri de slavă și mister,
 Ca într-o liturghie slujită-mpătimirii,
 Cerșeam extaz cu aripi de flăcări în eter,
 S-ajungem ipostaza de spaime a iubirii...
 Dar mi-ai părut prea fraged, prea gingaș la-nceput,
 Tumultuosu-mi geniu întreg să ți se-nchine :
 Ca-n dragostea-ți îngustă să-ncap, să mă strămut,
 Tot ce fu greu și mare am azvîrlit din mine.
 Am înghețat acolo sub bolta idolatră,
 Genunchi plecați și frunte pe lespezi mi-am tocit...
 N-a scăpărat o zare în golul tău de piatră.
 De ce m-arunci acuma cînd încă n-am murit ?
 Din ocele iubirii, îmbătrînit, steril,
 Mă-ntorc cu greu la mine, ca dintr-un crunt exil.

Sîmbătă, 9 octombrie 1955

CCVII

Că m-ai trădat tot timpul nu-ți socotesc o vină.
 Păcatul e că astfel pe tine te trădezi ;
 Ești propriul tău Iuda ; împins de negre piezi,
 Îți vinzi unor Caiafe înalta ta lumină...
 Mai tragic că un țipăt din mine a țîșnit,
 Sfișietor, sonetul ce ți-am trimis aseară.

Ocări, blesteme, imnuri, acolo s-au ciocnit,
În iureș, îngeri, demoni, val mă cutreierară.
Ca lebăda ce moare și cîntecul își țipă,
În spasmul destrămării ți-am scris, înăbușit
De-un gîlgiit de suflet agonice, pe sfîrșit...
Și mîna cu condeiul căzu ca o aripă.

Culcai pe masă tîmplă și, așteptînd pieirea,
Crezui că este moartea... era, vai, tot iubirea!

Joi, 7 noiembrie 1955

(54)

CCVIII

Să nu crezi că iubirea e numai viclesuguri,
Dulci mreji de carne, undiți de zîmbet și privire.
În fructul tainic, încă nebănuit în muguri,
S-amestecă tot cerul, setos de zămislire.
N-ai teamă, nu ne este iubirea eretică :
Călcăm noi doi vreo lege a inimii-n picioare ?
Dar dragostea-n lume e-atîta de pitică,
Încît ce nu-i încape în calapod o doare...
Stăm adumbriți de-o taină prielnică durerii,
Cumplită frumusețe de chinuri ne perindă.
Rămii cu mine pururi în tîrgul de mizerii,
Îți sînt o credincioasă și magică oglindă ;
Te-arăt meren dîrz, tînăr, frumos și înțelept,
Și de te strîmbă lumea, te vezi în mine drept.

Duminică, 20 noiembrie 1955

CCIX

Eu nu-ți cer fericire, această toropeală
 De sobă oarbă-ncinsă c-un vreasc fără' de lumină...
 Iubirii tale — sacră cruzime genială —
 De nu-mi dai izbăvirea, cer arderea deplină.
 Nu-mi mai ajunge viața cu ani hotărnicită
 Și valul ei de veacuri rozînd adînc din noi :
 În dragostea eternă ea trebuie sorbită
 Cu tot ce are-n funduri — și perle, și noroi.
 Atunci ieși-vom slobozi pe veșnice meleaguri,
 Lăsînd în clisa lumii doar uriașe urme,
 Pentru sărmanii oameni nedepășite praguri,
 În care fără pace după comori să scurme :
 Către această slavă mă pregătești tu oare
 Cu-atîtea lungi și aprigi dureri mîntuitoare ?

Miercuri, 18 ianuarie 1956

CCX

Mă-mbii doar cu o cupă de dragoste ? Eu cer
 Să urc iubirea toată, cum urci o înălțime :
 Sub orice pas să-i crească o nouă adîncime
 Și-ntinderea-i cît lumea s-o-ncercuim cu cer.
 Îți dau împărăția cea fără' de vătămare
 În care oști și arme sînt pururi de prisos...
 Cînd aur, slavă, rugă cad, nu mai au folos,

Eu te răscumpăr morții cu cîntec și visare !
NU ! Stelele și sorii n-au nici o-nțietate,
Sînt fructele luminii ce-a-nșămîntat pustia...
Din ale noastre rîvne-și ia hrană veșnicia :
Noi cu o-mbrățișare rodim eternitate...
Înalță-ți suflul, duhul... și dă-mi acel sărut
Care-a-nceput pe gura celui fără' de-nceput.

Simbătă, 4 februarie 1956

(57)

CCXI

Nu mai cunoști această licoare cristalină ?
E dragostea : strivită în teascul greu de chin,
Dintr-un sonet într-altul am tras-o ca pe-un vin,
Și vers cu vers, de-a lungul, am limpezit-o, lină.
Ca ochiul unui înger îi este-acum candoarea ;
Tumult și spumă, drojdii în drum a lepădat ;
Din cruda fermentare atît a mai păstrat,
Îmbătătorul spirit, tăria și ardoarea.
De oriunde țîșnește, o rază stă viață ;
La piept strîngînd cu milă amarul nostru ieri,
În tainica-i lucrare iubirea ne învață
Că e și-o fericire urzită din dureri ;
Potrivnicele-arome zîmbind, în ea le-mbină...
Pocalul sus... și-nchină : îți torn să bei lumină.

Simbătă, 11 februarie 1956

CCXII

Iar îți citesc răvașul, ne-ndeajuns de lung ;
 Vai, tu strekori minciuna și-n cuminecătură...
 Venin îmi este dorul, că uneori ajung
 Să nu mai știu iubirea deosebi de ură...
 Crezi tu că poți cu vorbe să-nșeli eternitatea
 Și dragostea s-o sature cu pleava ta mărunță ?
 Ca o fecioară, vorba își dă virginitatea
 Doar mirelui, poetul, și scrisul e o nuntă...
 Îmi fac din orice cuget o patimă adîncă,
 Și-n spațiul durerii te caut nempăcat.
 Întoarce-te din valuri, sînt țărml tău de stîncă,
 Chiar de-ai făcut periplul întregului păcat.
 Vom arde tot trecutul cu spaime și rușine
 Pe rugul bucuriei ce-ai să aprinzi în mine.

Duminică, 26 februarie 1956

CCXIII

Vrei să te smulgi din mine ? Smulgîndu-mi ochii poate...
 Și nici atunci... De-a pururi stai dincolo de ei,
 În tot ce este-n mine duh de eternitate,
 În însăși nemurierea în care-am să mă-nchei.
 Ce-mi pasă că iubirea, ca luna, are faze,
 Cînd crește și cînd scade pînă la-ntunecime ;
 Oceanul meu de patimi, robit de-a tale raze,

Tălăzuind, lunatic, se umflă spre-nălțime ;
Ce mîndră limpezime-n zenitul suferinții !
Deodată-n mii de valuri mă sparg să te răsfrîng...
Ne-atragem unul pe-altul cu forța năzuinții,
Dar cumpăna ei fixă — pămînt și cer — n-o-nfrîng.
Și totuși, aspra-i lege poetul va-nfrunta :
În orice vers se scaldă, de sus, splendoarea ta.

23 aprilie 1956

(60)

CCXIV

De ce numai pe tine tu însuți te iubești ?
E lege frumusețea să o adori oriunde.
Oglinzi și ochi întreabă, și toate vor răspunde
Că domn al frumuseții, pur archetip, tu ești.
Cum, geamănă, te-mbină lăuntrica splendoare
— Eter arzînd de taine, de gânduri și simțiri —
Tu, -naltă ipostază a cărnii trecătoare,
Ai luat în lume locul pierdutei nemuriri...
Nu-i crimă că picioru-ți ne calcă, viermi în drum;
Nici vițiu că-ți storci hrană din sufletele noastre ;
Căzîndu-ți jertfe, — ajungem la ceruri, măcar fum,
Și, mistuiți de tine, urca-vom poate-n astre !
Lăsîndu-ne tulpina osîndelor întregi,
Tu, -n treacăt, numai floarea păcatului culegi.

Joi, 3 mai 1956

CCXV

Tu îți vinezi iubiții ca pe cerbi, din goană,
 În zvonul de petreceri, cu spărgi de poftă-n mâini,
 Doar să le smulgi din creștet, trofeu, mândră coroană..
 Ce-a mai rămas lași apoi pentru valeți și cîini.
 Dar nu-i nimic, iubește, în orice chip, n-ai frică ;
 Cerească moștenire, păcatul radios,
 Din carne sau din suflet asupra ta ridică
 În van un pumn de fulger... nu cade mînios ;
 În spaimă să nu-i fie tocmirea lui zmintită
 De vreun sărut, de-o taină, din șartul ei etern
 — Oricît de blestemată și-oricît de osîndită —
 Iubirea-n veci nu este primită de Infern.
 În loc de iadul pașnic, ferit de-a ei dezastre,
 Ea arde în gheena din inimile noastre.

Marti, 15 mai 1956

CCXVI

Tu ai numai ureche de-ți trebuie cuvinte ?
 Alt soi de graiuri nu simți ? Cu inima n-auzi ?
 Vai celor ce au sfetnic doar creierul cuminte
 Și pentru taina lumii doar ochii călăuzi !
 Eu schimb, încurc stihia : poet și argonaut,
 Cer părului tău aur și pîntecului vis,
 Lumina feței tale cu buzele o caut,

Și-n strînsu-mbrățișării m-afund ca-ntr-un abis.
Nu-mi cîrmuiesc eroii corabia iubirii,
Ci tu mi-o porți, zeiță de gheață și furtuni
Din tremurul nădejzii în spaimele pieirii,
La nici un țarm, prin tulburi talazuri de minuni.
 Și rătăcesc în tine, cu versuri sfîșiate,
 Sub sumbra fericire de stele cu păcate.

Duminică, 15 iulie 1956

(63)

CCXVII

Iubirea este geniu : cum poți s-o pui în frîu,
Să-ți poarte faetonul în trap, la preumblare ?
Că mă sfișie leul, nu-i crimă, nici desfrîu,
Și gloria-i un monstru la fel, cu colți și gheare.
Să te cîștig, bat cerul și iadul, nemurirea,
Rup ăripile vremii și — demiurg rapsod —
Sub tine-mi pun cerbicea, chiar de mi-ai fi pieirea,
Dar inima ta mîndră ce dulce eșafod !
Cu-naltele abateri, semeată erezie,
Croim albastre zboruri peste-un noroi bătrîn
Și ni-e datoare viața că-i dăm o poezie
De care o s-asculte, cîndva, ca de-un stăpîn :
 Noi doi lăsa-vom lumii un duh ce nu se schimbă,
 Căci noi și veșnicia vorbim aceeași limbă.

Duminică, 22 iulie 1956

CCXVIII

Îți scriu sonete... rîvnă pitică și deșartă,
 Cînd tu ești întruparea celui mai pur sonet !
 Nu te-a făcut natura ; ci, în suprema-i artă,
 Chiar Cel Etern te scrisese cu mîna de poet.
 Ce-adînc rimează-ți ochii cu cerul vast de vară,
 Și buzele sînt rima suavei aurori,
 Iar duhul, panoplie de foc, fără povară,
 Stă-n carnea cu lumina așijderea surori...
 Cum se mlădie versul grumazului, răsare
 Un istm de frumusețe, să lege-n armonii
 Nemuritoarea strofă a pieptului, din care
 Ies brațe-ngemănate ca două melodii :
 Și-un orizont de slavă în tine-nchizi și iei
 Cu glorioase coapse sonetul cînd închei.

Duminică, 19 august 1956

CCXIX

Cum dragostea de tine mă vrea de veci sonor,
 Melodios din creștet și pînă-n tălpi, mă ține
 Mereu între fiole și alambicuri pline,
 Cu sucuri de cuvinte, miresme tari de dor,
 Plecat peste esențe, cu tainice șoptiri,
 Să migălesc cerescul venin în lacrimi acre,
 Și-n cumpăna de aur a sunetelor sacre

Să aflu elixirul rîvnitei nemuriri...
Fierb, muzici mari de sfere în magicele scule,
Se rînduiește-n zodii tot clocotul de hău...
Și e aproape gata... Dar albelor formule
Le mai lipsesc silabe : rostesc numele tău ;
Închis, fără de moarte, doar într-un singur v
M-a sărutat pe gură întregul Univers.

Duminică, 30 septembrie 1956

(66)

CCXX

Am scris iubire ? Iartă... citește : adorare...
Sus, pîn' la tine, unde rîvnește al meu dor,
Cuvîntul e omidă cînd eu îl vreau condor,
Să spintece vremi, spații cu geniul în gheare...
Stă necurmat în poartă-ți, cu ochii la ospete.
Și-ți cere milă Timpul, hainul cerșetor ;
În scîrnava lui mină, tot mai nepăsător
Tu zilnic zvîrli fărîme din marea-ți frumusețe...
Nu-s rege, nu am aur să-mprăști, nici onoruri ;
Atît : eternitatea mi-e singura unealtă,
Să nemuresc în spirit icoana ta înaltă,
Sub ea să-nghețe vecii cu cîrdul lor de zboruri,
Să-nmărmurească lumea de o iubire, care...
...Iar scriu iubire ! Iartă... citește : disperare !

Miercuri, 5 decembrie 1956

CCXXI

Cătînd să te-nnegrească, o clică bîrfitoare
 Ți-aruncă-n spate viții și crime neiertate,
 Așijderi celor care, ca să se uite-n soare,
 Pe ochii lor nevrednici țin cioburi afumate ;
 Ți-e drag să-ți zvîrli lumina prin uliți și taverne,
 Unde s-ațin pizmașii la splendida-ți risipă ?
 Dar tu ești din acele înfăptuiri eterne
 Ce iadului se smulge cu-o batere de-aripă,
 Domesticești veninul, pui patimile-n fiare,
 Strunești în voie răul supus puterii tale,
 Și-nlănțuite-n cușca din colțul tău cu fiare,
 Te joci cu cele șapte păcate capitale.
 Din zestrea grea de haruri nimic nu ți se fură ;
 Te-mbracă frumusețea în sacra ei armură.

Vineri, 7 decembrie 1956

CCXXII

Iubirea ta, știu bine, e numai o minciună,
 Mă-ndeamnă răzvrătirea să fug, să mă dezbar...
 Dar inima, sărmana, îmi dă-n genunchi, să-mi spună
 Că dragostea ta este un tainic adevăr...
 Ea zice că-ți cunoaște orgolioasa fire,
 Tu crezi că numai cei slabi ar fi iubind curat,
 Și-atunci te-ascunzi de tine sub altă amăgire ;

Ca să-ți înșeli minciuna, nu minți adevărat,
 Ci, înțelesi, cu schimbul suveicile iubirii
 Trec între voi pe fire chiar înadins sucite,
 Ca, neștiuți, să țeșeți zăbranic fericirii ;
 Pe față reci contururi, pe dos flori strălucite...
 Vai, inimă nătângă, nu vrei să bagi de seamă
 Că mâinile perfide nu țeș, ci-n joc destramă
 Tot ce urzești zi, nopte din propria ta scamă !

Duminică, 9 decembrie 1956

(69)

CCXXIII

Acum pricep, noblețea i-o dulce putrejune :
 Cu-atît mai nobil fructul cu cît mai viermănos,
 Și rasa-i mucegaiul ajuns pînă la os,
 Ca în moșmoana coaptă gustoasa stricăciune...
 Clocelii blazonate tu ai scăpat aieve ;
 Magiile iubirii te-au strămutat la noi,
 În largile risipe unde, schimbat în seve,
 Trecutul nu s-adună asupra-ne, gunoi...
 Pe-ai tăi de mult i-nghite o ceață somnoroasă ;
 Strigoi ai vechii slave, ei în ruini s-au strîns...
 Aici, la mine, bate furtuna generoasă
 Cu fulgere de patimi, salubre ploi de plîns...
 Jilavi bureți de umbră sub tine zac ceilalți ;
 Tu glorios ca cedrii Libanului te-nalți.

Decembrie 1956

CCXXIV

Tot timpul disperarea mie mi-a fost lumină...
 Aprinsă-n absolutul de veghe-n fundul meu,
 Stă nemișcată, centru de liniște deplină...
 Jos, uraganul lumii se pierde-n gol mereu.
 Mă face-atotputernic această arătare,
 Cu-naltă bărbăție îndur disprețul tău ;
 Nu e dumnezeirea suprema disperare,
 C-un univers potrivit rotind în jurul său ?
 Mă scol din morții zilei în fiecare seară
 Când urc pînă-n mansardă cum aș sui în cer...?
 Cetatea, tu, vă zbateți în furia de-afară ;
 Eu, dezbrăcat de mine, universal disper,
 Chem și aștept lumina, adîncu-mi se-nfioară ;
 Ce-ar fi, zbucnind, să înfri tu, ca odinioară ?

Decembrie 1956

CCXXV

Vei ști și tu că plinsul adesea e o rouă
 Ce cade milostivă pe sufletul uscat :
 Ea, adunînd tot cerul într-o bobită nouă,
 Ți-adapă rădăcina c-un țel de mult uitat.
 O lacrimă curată e geniul iubirii :
 Pe doborîți ridică din iaduri izbăviți...
 Doar una să-ți lucească în zările privirii,

Și vezi, ca Saul, lumea cu ochii dessolziți,
 Ni se făgăduiește sus, dincolo de moarte,
 Un loc unde nu-s lacrimi, suspinele lipsesc ;
 Ce-am să mă fac acolo dacă ne va desparte,
 Fără de-această mană cu care mă hrănesc ?
 De nu vei fi cu mine, suflarea-mi să te strângă,
 Învăț eternitatea cu hohote să plîngă.

Decembrie 1956

(72)

CCXXVI

E drept că nu-ți adaug nimic ; ba dimpotrivă,
 Îți fur mereu din raze, în chip nengăduit
 Să-mi încălzesc o muză rămasă costelivă,
 Ce nu și-a pus pe frunte un nimb făgăduit...
 Dar nu-s nici un ușarnic deprins cu huiduală,
 Să-ți vînd poemul și-apoi un geniu să mă crez ;
 Delirul meu, e-n casă ; în lume-s cu sfială,
 Cu versurile mele întii mă flagelez.
 Dar cum ? Valeți ignobili au har să te dezbrace ?
 S-atingă așternutul cu laba lor de rînd ?
 Cînd eu te-mbrac cu cerul, închipuind mijloace
 Să te feresc de-a pururi de orice ochi și gînd !...
 De ce nu pot fi Zeus, stăpîn pe slăvi ? Acolo
 Te-aș lua, eternității să fii un nou Apello !

Luni, 10 Decembrie 1956

CCXXVII

Ce nu-ți scornesc dușmanii cu negre guri flecare !
 Când stau lingușitorii în jurul tău ca roiul,
 Ai fi descîntătorul șiret din Harlem, care
 Momea doar șobolanii cei proști, sunînd cimpoiul.
 Zic alții : unde intri, cobori cu tine-Olimpul ;
 La curte, prin taverne, în port cu mateloții,
 Faci spațiul de aur, faci primăvară timpul,
 În zei schimbi bădăranii, eroi se simt iloții.
 Potrivnicele gașce te sfișie în două,
 De-o parte, ura oarbă, de alta, adulare...
 Povești, satire, ~~imnuri~~ ~~duium~~ asupra-ți plouă...
 Tu nu vezi înaintea ~~cui~~ ~~zvirli~~ mărgăritare ?
 C-un bici pe ~~toți~~ ~~alungă-i~~, fără deosebire...
 ...Întoarce-te la mine : eu singur sînt iubire !

Joi, 13 Decembrie 1956

CCXXVIII

Nimica nu atinge iubirea mea curată.
 Minii, trădări, zavistiî, ce-n zîmbete s-ascund,
 Ca umbrele pe-o undă nu lasă nici o pată...
 Nu tulburi apa dacă nu e noroi la fund.
 Doar pura-ți frumusețe în mine se-nfiripă,
 Ca-ntr-un cleștar răsfrîntă de mii și mii de ori...
 Mi-e de-ajuns în treacăt să te privesc o clipă
 Și,-ntors din nou în beznă, mă umplu de splendori...
 Din ritmul ei vremelnice deodată dezrobită,

Iluminatei inimi alt orizont se naște,
Cu-nalte constelații de dragoste... Orbită,
Dă înapoi durerea și nu mă mai cunoaște...
Atunci, în creatorul vârtej al poeziei
Răpindu-te în mine, luăm pasul veșniciei.

Duminică, 30 decembrie 1956

(75)

CCXXIX

Nu-ți spun nici un adio : cum n-ai mai exista...
Rămii doar coaja celei pe care-o iau cu mine...
Ți-am supt adânc esența și te-am golit de tine...
Plec numai cu splendoarea și frumusețea ta ;
Las ochii, falși luceferi, și iau privirea dragă,
Las buze reci de idol și iau sărutul lor,
Uit sinii, duc căldura și forma lor întreagă,
Fur neagra avalanșă de păr când se dezleagă,
Din trup, îmbrățișarea de vrej amețitor...
Zvîrl inima stricată, ce-ți șchioapătă alene,
Cu scopuri nepătrunse țesute-n lingușiri
— Când prefăcute lacrimi, când rîsete viclene —
Capcană-n chip de suflet ascunsă-n amăgiri...
Cu tot ce-am strîns din tine curat, ca Prometeu,
Am să te-alcătui altfel, dar suflet îți dau eu.

Luni, 31 decembrie 1956

CCXXX

Mă mir că sînt de-atuncea tot pur, ca o oglindă,
 În care nu rămîne nimic din ce-a trecut,
 C-am șters chip, umeri, brațe întinse să mă prindă,
 Și negrii ei luceferi de dincolo de lut...
 Se zămisleau din îngeri ? din spuma nălucirii ?
 Genunchi de Magdalenă, odihnitori de Christ...
 Ca să mă smulg din iadul de flăcări al iubirii,
 M-a poleit durerea cu aurul ei trist...
 Cînd ea, trăgînd în lături noptatea perdea,
 Zvîrlea doar o maramă pe goala-i auroră
 Și-n așternut ca lampa lui Aladin dormea...
 Plecat pe ea, ca-n basme, la dulcile-mi șoptiri,
 Ea-mi deschidea comoara întregii fericiri...

15.01.1950

CCXXXI

Mai legăna tristețea doar pieptul, ca o boare
 Cu fluxuri și refluxuri aproape ațipite...
 Amurgul voluptății vărsase sumbra-i mare,
 Suave mădulare dormeau în el, topite...
 Și alb și magic, palid se afunda obrazul
 Din castaniul moale cu țărături ondulate...
 Plutea pe apa timpului un nor de vis... În iazul
 De somn ieșeau profiluri de ceruri înecate...

Și nu știai de-i suflet, ori luna, sau un pește
Ce se juca sub unda cu pielite senine...
Cînd un oftat, din gura scrîșnită ca un clește,
Spărgea cleștarul vrăjii urzită peste tine !
Din carnea somnoroasă, din liniștea fierbinte,
Tu izbucneai, amantă mai dîră ca-nainte.

23.04.50

(78)

CCXXXII

Tu nu ești în iubire decît un trîntor, care,
Trîndav, te-mbuiți cu miere de-a gata adunată ;
Tu nu știi chin, durere, caliciile-amare
De unde-ți sug, cu cazne, licoarea desfătată.
Tu zbori atît : doar clipa cît ți-ne slăvi o nuntă.
Spre cer te-mpinge sexul, nu marele azur...
Ca iar să cazi în tină și aripa ta ciuntă
S-o năclăiască iarăși al poftelor huzur :
Din dragostea curată tu faci vinovăție,
Îmbrățișarea dragă o schimbi într-un păcat,
Din glorioase viții și-naltă scîrnăvie
Îți împlinești cunună pe capul neplecat —
Nimb de amăgitoare, impură poezie...
Și, ideală floare a iadului suprem,
Cumplita-ți frumusețe o porți ca pe-un blestem.

Miercuri, 15 mai 1957

CCXXXIII

Ne îmbinăm cu-atâtea deosebiri... și știm pe
 Ce formă ideală ne împlinim unirea ;
 Noi unei flori iubite luăm chipul și-ntocmirea.
 Fireasca-mperechere, tu, trandafir, eu ghimpe,
 Stau dedesubt ; frunzarul curtenilor mi-e hrană,
 Și slava ta suavă adînc de jos privesc...
 Dar cel dintîi eu harul miresmelor primesc,
 Prieten morganatic, în ascuțiș c-o taină :
 Sînt îngerul cu gheare demonice, anume
 Să sfișii mîna-ntînsă, ori botul ce te cată...
 Știu, geniul e țepul urît de-ntreaga lume,
 Dar cine te culege mă ia cu tine-odată...
 Iar cînd ai să te scuturi, tind spinii cu-ndrăzneală,
 În ei să-ți prind de-a pururi petală cu petală.

Duminică, 21 iulie 1957

CCXXXIV

Nu trimbițele slavei și-a dragostei cimbale,
 Ci vuietele mării în scoică de sonet,
 Taifunul unei inimi în vers prins ca-n zăbale,
 Cu inima plecată pe el s-ascuți încet...
 De-aș revărsa pe tine iubirea ca noianul,
 Nu poate cît o rimă-în care m-am răsfrînt...
 Cînd ești poet, o perlă-ți destăinuie oceanul

Și spaimile iubirii s-ațin într-un cuvînt.
Ți-am făurit o-naltă și grea demiurgie,
Un univers de patimi adînc pus sub zăvor :
Aicea orice vorbă încheie o urgie
Și fiecă silabă e un ciclon de dor...
Deși sînt descîntate și dorm ca-ntr-o poveste,
Citindu-le, tu nu simți duh aprig de tempeste ?

Luni, 22 iulie 1957

(81)

CCXXXV

Mă lupt să scap iubirea de pătimașul trup.
Să n-o mai sorb cu ochii, să n-o mai mușc cu gura,
Din lațu-mpreunării sălbatice s-o rup,
S-o cîrătesc de carne, ca de pe aur zgura ;
Să te ador în suflet ; doar duhul să-ți aleg —
O veșnică-mbinare a două raze line...
Dar cum te-arăți, mă-ntunec... și sufletul întreg
Se face ochi, piept, brațe... zbucnite către tine,
Pilpiitor de pofte, iar dinainte-ți cad ;
Din nou vremelnicia își cascadează mine-abisul.
Rostogolit pe dire de flăcări, ca-ntr-un iad,
Mă-ntorc, cîntînd în carne... Mă doare numai visul
Că mai presus de fire, putînd să o răstoarne,
Iubirea e sămînța eternității-n carne.

Mărti, 3 septembrie 1957

CCXXXVI

De mult eu simt în tine o rece deșărtare :
 Din mîna mea-ți tragi mîna, privirile-ți pierdute
 Îmi spun, mai înainte să-mi zică gura : „du-te“...
 Și te goleşti de mine ca pentru o plecare...
 E toamnă ? Și cocorii-ți deșteaptă nostalgia ?
 Pribegile corăbii te-ademenesc în zări ?
 Dar n-asculta de șoapta feericei pierzări !
 Pentru mirajul orei nu lepăda vecia !
 Cînd Nordul se răstoarnă crunt peste noi și vine
 Noianul de omături pe inimi să-și deșarte,
 Nu mai rîvni spre calde și-albastre țări departe...
 Rămii fără de teamă aicea, lîngă mine.
 În veci mai credincioasă că soarele de sus
 Iubirea mea nu are nici iarnă, nici apus.

Miercuri. 18 septembrie 1957

CCXXXVII

Eu nu dau niciodată cu suliman iubirii
 Și, dintre dresuri, versul e singurul ei fard,
 Dulci unduiri în trupul prea aspru al vorbirii...
 Și-i rumenă la față pentru că întreg eu ard.
 Nu-i țeș nici mîndru vilnic — izvod cu chip de floare —
 Nici straie de imagini cu care s-o îmbrac :
 În pura-i goliciune — unica ei splendoare —

Mii de-mbătări stau strînse ca dintr-un lan de mac.
 În toată-a ei făptură nu e nici o greșeală :
 Sub măsurate grații, adîncul voluptății...
 De-aceea nu se teme să ți se-arate goală,
 Asemenea zeiței ieșită ideală
 Din spasmele cu spume ale eternității :
 Ca altădată Păris, încununat cu laur,
 Iubirii mele-ntinde-i rîvnitul măr de aur...

Marti, 14 ianuarie 1958

(84)

CCXXXVIII

Cu nobila Virtute nu ne culcăm... fugim :
 Cum poți să strîngi în brațe un stîlp de diamante ?
 Ca pe-o soție,-n lume o scoatem și-o cinstim
 — În taină cu nădejdea cîndva s-o moștenim —
 Ci-n pat urcăm păcatul, amantî mlădii și-amante,
 Transfigurați de-un fulger de viții, dăm lumină,
 Și dintr-o curtezană croim ușor o sfîntă :
 Iubirea-i scurta noapte în care totul cîntă.
 Dar demonul e-alături și rîde în surdină —
 Mocirla cărnii noastre răsfrînge cer și stele,
 Plecați să le culegem, în ea ne scufundăm.
 Împerecheați pornirăm, s-ajungem pîn' la ele,
 Și-n loc să fim scafandri pentru nomoluri grele,
 Ne-am prins aripă... iubite, dă-mi gura... ne-necăm !
 Necontenit viața are nevoie-n noi
 De negre-ngurăvîinte, ca planta, de gunoi.

Simbătă, 15 martie 1958

CCXXXIX

Bem pîn' la fund paharul... În drojdia iubirii
 S-ascunde-o și mai tare, subtilă îmbătăre,
 Fără de aburi, rece... o neagră exaltare
 Ca dup-o-naltă crimă în slujba dezrobirii :
 Am fost și noi doi îngeri, legi sumbre am călcat...
 Ci-mbrățișarea noastră, oricît de vinovată,
 Păstra în ea savoarea înii neuitată
 Și paradisiacă a primului păcat.
 În inimile noastre stă pacea nemuririi.
 O veșnică știință, grăind peste muștrări,
 Ne spune că sub zvîrcol, blesteme și ocări
 Zac numai dor și flăcări în gheața despărțirii,
 Că-i pe nedrept infernul în care ne muncim
 Și-n ghearele Satanei noi încă strălucim.

Miercuri, 9 aprilie 1958

CCXL

Să-mi vindec dorul, altor dureri cer leuire :
 O boală grea cu alta potrivnică s-alină ;
 Te uit... Uitarea numai de tine mi-este plină...
 Și depărtarea-i înc-un adaos la iubire.
 Pentru-un răgaz de-o clipă mă-ncătuș nopți de-a rîndul,
 Stau gata să te-năbuș... Cînd făr-a-mi da de știre,
 Cu-ntortocheri de vulpe, mișel se-ntoarce gîndul

Să-ți mai ulmeze ochii, acolo,-n amintire,
Veneam înția oară ; zîmbind, citeai alene...
Și te-ai întors : deodată cu fulgerul orbirii
Țîșniră pe sub puntea arcadelor sprîncene
Scăpărător de-albastre șuvoaiele privirii.
Te blestem, amintire ! Ca o nebună-mi stringi
Amarul colb de patimi în stupii tăi nătingi.

Vinerea mare 1958

(87)

CCXLI

Cînd n-o mai fi nici urmă din noi în amintiri,
Cu spaimă dezgroapa-vor dintre hîrtoage roase
Un alb colos de versuri mai tari ca niște oase :
Scheletul uriașei, tristei noastre iubiri.
De-a pururi ard în ele, din focul cel etern,
Ca-n măduva de stîncă, titanicele febre,
Un osuar de patimi, năprasnice vertebre
C-un căp s-atingă cerul, cu celalt, în infern...
Și-or întreba, ce-arhanghel s-a prăbușit din zbor
Și-a-nsămîntat țărîna cu marea-i fulgerare ?
Slăvitele fărîme clădi-le-vor altare
Popoare-ntregi cu fruntea sub frumusețea lor ;
Ci-atît prinos de glorii asupra lor vărsat
Nu va-mplini statura iubirii ce-au purtat.

Paștele 1958

CCXLII

Surid ? Obişnuinţă... Cred c-aş putea chiar rîde :
 Tu spui că-n cea mai dulce iubire-i o prigoană ?
 Îmi amintesc : pe-o veche şi stranie icoană
 E un martir ce-şi duce tăiatu-i cap la gîde.
 Cu inima-mi aşijderi s-a petrecut de mult :
 S-a strămutat în tine şi m-a lăsat strigoi...
 Tu nu ştii că ea bate acuma pentru doi ?
 Nu simţi în piept adaos de glorios tumult ?
 Necontenit în preajma-ţi, să sug răsuflet, singe,
 M-aduce ca din groapă misterioasa sete...
 Cînd plec, ajung acasă o umbră pe părete,
 Ca-n palida icoană ce-aieva mă răsfrînge...
 Zîmbesc ? Obişnuinţă... Cred c-aş putea chiar rîde :
 Ştiu un neşun ce-şi duce cap, inimă... la gîde.

Duminica Tomii 1958

CCXLIII

Îmi scînteiază-n mină azi iarăşi stinsa pană.
 Şi-mi bate-n ea tot gîndul, asemeni unui puls...
 În inimă de-a dreptul o-nmoi : păstrez o rană
 De unde nici o forţă săgeata nu mi-a smuls.
 Îţi scriu : şi dintr-o dată mă năvăleşte-o lume ;
 Ca-n bobul pur de rouă, în orice strop de vers,
 Din care înfloreşte strălucitoru-ţi nume,

Se-nghesuie să intre întregul univers.
Din cînd în cînd, în zboru-i dezvăluind secretul,
Condeiu se izbește în țărături de hîrtie...
...Și s-a oprit din zbucium c-un freamăt de mîndrie.
„Ah, cine vrea să-i poarte cit mai curînd sonetul ?“
Frumoasă, tăinuie în straie de solie,
Durerea mea aleargă să-ți ducă bucurie...

Duminică și luni 20—21 iulie 1958

(90)

CCXLIV

Stric oare faimei tale ? Îngăduie să-ți spun,
Oceanule de geniu ce-neci chiar și uitarea.
Cine-ar putea, cu atîta mai mult un biet nebun,
Și în ce chip pe lume, să pîngărească marea ?
Ți-am bîntuit viața, eu, bădăranul Will ;
Nu am putut ajunge năprasnica-ți mărire !
Am cutezat atuncea, ingenuncheat umil,
Să te cobor... jos... pînă-n adîncea mea smerire...
De-am tălmăcit cu umbre lumina ta regească,
De lacrimi, ca și ochii, mi-s versurile ude.
Te-am îngînat ca pruncul ce-nvață să vorbească
Și-n rîvna-i scîlciază cuvintele ce-aude...
Dar tu ești soare veșnic : o clipă poți ierta
Să fiu o biată gîză jucînd în raza ta.

Duminică și luni 20—21 iulie 1958

INDICE ALFABETIC AL POEZIILOR

(după titlu)

A

Același cîntec : I, 86

[*A cîta oară zorii mă prind
fără de somn* — Sonetul CLIX
— 5] : II, 213

Acolo unde norii : II, 128

Actorul : II, 123

[*Acum pricep, noblețea i-o
dulce putrejună* — Sonetul
CCXXIII — 69] : II, 256

A doua stelă funerară : II, 81

Albă iarnă dumăreană : II, 130

Albei—Iulii : II, 103

Alborada : II, 150

Aleșii : II, 193

Altitudine : II, 41

Altoiul : II, 187

[*Alungă vicleșugul și nu da
crez poveștii* — Sonetul CXCVI
— 42] : II, 238

[*Am azvîrlit cu dreapta ale Ur-
sitei zaruri* — Sonetul CXCI
— 37] : II, 235

Amiaza : I, 187

Amiază pe munte : I, 132

Amintirea (vol. *Pîrgă*) : I, 76

Amintirea (vol. *Întrezăriri*) : II,
42

[*Am scris iubire ? Iartă... ci-
tește : adorare...* — Sonetul
CCXX — 66] : II, 254

Amurg : I, 183

Amurg ardelenesc : II, 102

Amurg pe lac : I, 67

Amurgul : I, 63

Androgenul : II, 42

Antologie : II, 43

Anul 1840 : II, 44

Apocalips : II, 45

Apus apocaliptic : I, 118

Apus de soare : I, 64

Arca râului : II, 157

Argonaut : I, 145

Arhimede : II, 119

Arhitectul : II, 46

Ariadna : II, 137

Artă minoră : II, 46

Artă tîrzie : II, 13

Artistul : I, 9

[*Așa cum zilnic hrana o mărunțim în gură* — Sonetul CXCI — 39] : II, 236
 Așa zicea Domnul : II, 171
 Așijderi crinului : I, 174
 Așteptare sub cortul pustiei : I, 175
 Ațipire : I, 167
 Autoportret romantic (la 67 de ani) : II, 170

B

Babel : II, 195
 Bacantă dansind : I, 165
 Balada dorului cu mâini legate, II, 47
 Basm : II, 142
 Bărăgan în amurg : I, 193
 Bătea la poarta cerului : I, 13
 Bătrînețe : II, 175
 [*Bem pin' la fund paharul... În drojdia iubirii* — Sonetul CCXXXIX — 85] : II, 267
 Bivolii : II, 134
 Botezul : I, 120
 Bucegii : I, 99
 Bulb trîndav : II, 196

C

Caliacra : I, 186
 Ca năframa sfintei Veronica : I, 59

Ca-n basmul cu greu l pămîntului : I, 146
 Ca o baiaderă : I, 136
 Ca pe un diamant : I, 12
 Cartea : II, 141
 Cartea de magie : II, 149
 Casa noastră : I, 10
 [*Că m-ai trădat tot timpul nu-ți socotesc o vină* — Sonetul CCVII — 53] : II, 245
 [*Cătînd să te-nnegrească, o clică birfitoare* — Sonetul CCXXI — 67] : II, 255
 Căzut pe piatră : I, 103
 Cea fără umbră : II, 199
 Ceasul de piatră : II, 94
 [*Ce nu-ți șcornesc dușmanii cu negre guri flecare !* — Sonetul CCXXVII — 73] : II, 259
 Charon : II, 54
 Cheia de aur : I, 204
 Cimitir în sat sărac : II, 159
 Cina cea de taină : I, 123
 Cincizeci de ani : II, 54
 Ciocănitorea și vioara : II, 162
 Cîmpulung : II, 48
 Cînd a fost să moară Neculuț : I, 42
 [*Cînd n-o mai fi nici urmă din noi în amintiri* — Sonetul CCXLI — 87] : II, 268
 Cîntarea lebedei : I, 72
 Cîntec de toamnă : II, 24
 Cîntec pentru dezbrăcare : II, 21
 Cîntec pentru Ghehena : II, 51

Cîntec sufletului : I, 157
 Cîntecul omului : II, 49
 Cîntecul ursului : II, 52
 Clepsidra : II, 169
 Clipă luminoasă : I, 83
 Clopotul : II, 198
 Coboară cuvintele : I, 111
*[Coboară iarna... Ursa tot mai
 adînc se pleacă — Sonetul
 CLXIX — 15] : II, 220*
 Coiful de aur : I, 198
 Colindul ninsorii : I, 126
 Comoara : II, 99
 Contemporan : II, 203
 Copiilor mei : II, 157
 Crăiasa de zăpadă : II, 55
*[Credeam că gelozia-mi va ruina
 iubirea — Sonetul CC — 46] :
 II, 241*
 Crîmpei de baladă : I, 148
 Crucea -- înălțare : II, 190
 Crucea — mireasă : II, 189
*[Cu chipul tău pe masă, tru-
 desc să mă inspir... — Sone-
 tul CLXXVI — 22] : II, 225*
 Cugetare : I, 33
 Cuget profan : II, 56
*[Cum dragostea de tine mă
 vrea de veci sonor — Sone-
 tul CCXIX — 65] : II, 253*
 Cum stam încătușat : I, 44
*[Cu nobila Virtute nu ne cul-
 căm... fugim — Sonetul
 CCXXXVIII — 84] : II, 266*
 Cînuna de aur : I, 46

Cupa (vol. *Urcuș*) : II, 7
 Cupa (vol. *întrezăriri*) : II, 57
 Curte pustie : I, 96

D

Daedal : II, 136
 Deasupra sihlei de imagini : I,
 173
 Decebal : I, 150
*[De ce numai pe tine tu însuși
 te iubești? — Sonetul CCXIV
 — 60] : II, 250*
 Dedicatie : II, 165
*[De mult eu simt în tine
 o rece deșănțare — Sonetul
 CCXXXVI — 82] : II, 265*
 De pe prispă : I, 100
 De profundis : II, 172
 Despărțire : I, 141
 Destinul : I, 98
 Dezlegare : I, 76
 Dimineață dunăreană : I, 188
 Din citetrelle daruri : I, 70
*[Din clarul miez al vîrstei rid
 tinereții tale — Sonetul
 CLVIII — 4] : II, 213*
 Din flori : I, 191
 Din împărăția sufletului : I,
 147
 Din pietre grele : II, 182
*[Din spulberul iubirii atît doar
 mai pot stringe — Sonetul*

CLXIII — 9] : II, 216
*[Dintre atâtea chinuri, venite-a-
 supra-mi hoarde — Sonetul*
 CLXI — 7] : II, 215
 Din Venetia : I, 7
 Din zile de durere : I, 104
 Dintr-o Cîntare a cîntărilor
 profană : II, 145
 Doamne : II, 174
 Dobrogea-n amiază de vară :
 II, 18
 Dochia : I, 149
 Dodona : II, 135
 Doi gemeni : I, 92
 Doina și iar doina : I, 28
*[Domniță a grădinii cu merele
 de aur — Sonetul CXCIX*
 — 45] : II, 240
 Dor : II, 105
 Dor de tinerețe : II, 57
 Dudul : II, 58
 După cules : II, 59
 După ploaie : II, 60
 Durerea : I, 115
 Durerea neamului : I, 65

E

Ecce Homo : II, 61
 Ecoul : II, 196

*[E drept că nu-ți adaug nimic ;
 ba dimpotrivă — Sonetul*
 CCXXVI — 72] : II, 258

Efigii marine : I, 187
 Elegie : I, 211
 Elegie în amurg : II, 61
 Eleusis (sau Olimpia) : II, 12
 Epidaur : II, 125
 Era o zi de bătălie : I, 35
 Erga Kai Imerai : I, 172
*[Eu, ce trăiesc tot timpul prin-
 tre semnificații — Sonetul*
 CLXVI — 12] : II, 218
*[Eu îmi clădesc sonetul în
 piscuri, o cetate — Sonetul*
 CLXII — 8] : II, 215
*[Eu n-am fost niciodată ucenic
 — Sonetul CLXXXII — 28] ;*
 II, 229
*[Eu nu cred bucuria ce-mi tri-
 miseși, capcană — Sonetul*
 CXCIV — 40] : II, 237
*[Eu nu dau niciodată cu su-
 liman iubirii — Sonetul*
 CCXXXVII — 83] : II, 265
*[Eu nu-mi ador în tine iubirea
 mea răsfrintă — Sonetul*
 CLXXXVII — 33] : II, 232
*[Eu nu-ți cer fericire, această
 toropeală — Sonetul CCIX*
 55] : II, 247
 Eva : I, 164

Facerea : II, 127
 Fali : II, 14
 Fantazie : I, 74
 Fata din dafin : II, 22
 Făurăria toamnei : II, 62
 Fecioară : II, 63
 Fereastră : II, 30
 Fericitul gîde : II, 64
 Floarea piscurilor : II, 160
 Florii : I, 181
 Fluierul : II, 186
 Fragment dintr-un arc de
 triumf lui Beethoven : II, 32
 Fructul oprit : II, 28
 Frunză verde : I, 49

G

Gădărenii : II, 190
 Ganimede : I, 34
 Gîndului : I, 161
 Gînduri de iarnă : I, 127
 Glas de clopot : I, 17
 Graalul : II, 181
 Grai valah : II, 65
 Griu comun : I, 116

Haiducul : I, 25
 Haitele mării : I, 133
 Helada : II, 34
 Hermes : II, 138
 Horeb lăuntric : I, 168
 Hoți de cai : I, 189

I

*[Iar îți citesc răvașul, nu-nde-
 ajuns de lung — Sonetul
 CCXII — 58] : II, 249*
 Iarna de altădată : I, 203
 Iarna în odaia cu scoarțe olte-
 nești : II, 66
 Iarnă scitică : II, 20
 Ia-ți sus înapoi : II, 189
 Icar : II, 139
 Icoana lumii : II, 67
 Icoane de toamnă : I, 88
 Idilă : I, 68
 Imn muncii : I, 94
 Imn sufletului : II, 11
 Inscripție : II, 33
 Inscripție pe cartea cu povestea
 Genovevei : II, 111
 Inscripție pe fîntîna lui Nar-
 cis : II, 109

Inscripție pe marginea unui
basm : II, 114

Inscripție pe nisip : II, 107

Inscripție pe o foaie căzută :
II, 108

Inscripție pe o frunză de viță :
II, 113

Inscripție pe o stîncă la pasul
Vulcan : II, 111

Inscripție pe o zi de toamnă :
II, 107

Inscripție pe un pat antic : II,
114

Inscripție pe un vas de Argeș :
II, 115

Inscripție pe ușa unui atelier
de artist : II, 106

Ionică : I, 194

Isus din copilărie : I, 179

Isus pe ape : I, 121

Iubire îmbătrînită : I, 186

[*Iubirea este geniu : cum poți
s-o pui în friu* — Sonetul
CCXVII — 63] : II, 252

[*Iubirea-i neclintită? Îți schimbi
numai iubii?* — Sonetul CCI
— 47] : II, 241

[*Iubirea mea e trează ca un
priveghi de arme* — Sonetul
CLVI — 2] : II, 211

[*Iubirea mea se-ntinde în timp.
a ta în spațiu* — Sonetul CCI
— 48] : II, 242

[*Iubirea pentru tine-mi veni
nu ca un fur* — Sonetul
CLXXI — 17] : II, 221

[*Iubirea ta, știu bine, e numai
o minciună* — Sonetul
CCXXII — 68] : II, 255

Iubirile noastre : II, 183

[*Iubita mea, ai suflet adînc în-
tortochet* — Sonetul CLXV
— 11] : II, 217

I

[*Îmi scînteiază-n mină azi ia-
răși stînsa pană* — Sonetul
CCXLIII — 89] : II, 269

[*Îmi spui zaraf? Schimb ver-
suri pe-o dragoste de aur?* —
Sonetul CLXXIV — 20] : II,
223

Înaltele neliniști : II, 129

În cimitirul turcesc din Man-
galia : II, 19

În creștere : II, 188

Înger amînat : I, 113

Îngerul din odaie : I, 112

Îngerul Nădejzii : I, 60

În grădina Ghetsemani : I, 78

În pădurile de gînduri : I, 114

Întîia dragoste : II, 172

Între albe reptile : II, 67

Întregire : II, 184

În vie : I, 142

În zori : II, 15

[*Îți altoiseși firea pe glorie și
trufie* — Sonetul CXCVIII
— 44] : II, 239

[*Îți scriu sonete... rivnă pitică
și deșartă* — Sonetul CCXVIII
— 64] : II, 253

L

[*La ce-mi slujesc de-acuma duh,
faimă, fantezie...* — Sonetul
CLX — 6] : II, 214

Lache logofătul : I, 82

La Cheia Buzăului : I, 37

Lacul zinelor : I, 56

L-am lăsat de-a trecut : I, 112

La poarta Paradisului Pierdut :
I, 64

La răscruce : I, 78

La Rusalii : I, 6

La schit în munte : I, 208

Lauda : II, 194

Legenda poetului Arion : II, 68

Litanie : II, 146

Luminătorul : I, 117

Luna : I, 102

Lunaticii : II, 95

M

Magii : I, 9

Mahatma : II, 140

[*Mai legăna tristețea doar piep-
tul, ca o boare* — Sonetul
CCXXXI — 77] : II, 261

Mai multă noapte : II, 69

M-apropii de sfârșit : II, 69

Marea biruință : II, 70

Marea siguranță : II, 199

[*Mă lupt să scap iubirea de pă-
timașul trup* — Sonetul
CCXXXV — 81] : II, 264

[*Mă-mbii doar cu o cupă de
dragoste ? Eu cer* — Sonetul
CCXI — 56] : II, 247

[*Mă mir că sint de-atuncea tot
pur, ca o oglindă* — Sonetul
CCXXX — 76] : II, 261

Mărgăritarul bolnav : I, 134

[*Mă uit cum cade noaptea, alu-
zie la moarte* — Sonetul
CLXXXVIII — 34] : II, 233

[*Mereu cerșim vieții ani mulți,
așa-n neștire* — Sonetul
CLXXXIII — 29] : II, 229

[*Mereu îmi vine-n minte un
cîtec țărănesc...* — Sonetul
CLXXVII — 23] : II, 226

Meșterul : II, 31

Metamorfoză : I, 137
 [Mi-a-mbătrînit iubirea și gloria-i pe moarte — Sonetul CXCH — 38] : II, 235
 [Mi-a trebuit întreaga văpaie-a poeziei — Sonetul CCIV — 50] : II, 243
 Michel — Angelo : II, 118
 Miorița : II, 13
 Minerul : II, 203
 Mîntuire : II, 70
 Moartea : II, 180
 Moldova veche, cerească : II, 195
 Mormîntul stegarului : I, 41
 Munte pur : II, 36
 Murind : II, 178

N

N-ai teamă : II, 205
 [Ne bate primăvara în inimi !... Să-i deschidem : — Sonetul CLXVIII — 14] : II, 219
 Nebiruita armă : II, 193
 Nebunul : II, 177
 [Ne îmbinăm cu-atîtea deosebiri — și știm pe — Sonetul CCXXXIII — 79] : II, 263
 Nemurirea : II, 207
 [Ne-nvăluia misterul unei iubiri de zei — Sonetul CCIII — 49] : II, 243

[Nimica nu atinge iubirea mea curată — Sonetul CCXXVIII — 74] : II, 259
 Noaptea (vol. *Destin*) : I, 184
 Noaptea (vol. *Din Țara Zimbru-lui*) : I, 47
 Noaptea de cremene : II, 17
 Noapte de iarnă : I, 46
 Noapte de martie : I, 139
 Nocturnă : II, 151
 Nori de vară : I, 100
 Norul : II, 192
 Noul Mag : I, 58
 Noul vînător : II, 16
 Nucul : I, 86
 Nu din spaimă : II, 186
 [Nu ! gloria iubirii nu este îmbuibarea — Sonetul CLXXIX — 25] : II, 227
 [Nu mai cunoști această licoare cristalină ? — Sonetul CCXI — 57] : II, 248
 [Nu mai hulesc iubite, această tristă țară — Sonetul CLXXXV — 31] : II, 231
 [Nu m-au tirît spre tine nici stearpa desfrînare — Sonetul CLXXXIX — 35] : II, 233
 [Nu-mi cerceta obîrșia, ci ține-n seamă soiul — Sonetul CLV — 1] : II, 211
 Nunta păunilor : II, 31
 Nuntă țărănească : I, 102

[Nu te-am putut cuprinde să
fii numai al meu — Sonetul
CXC — 36] : II, 234

Nu te mira... : I, 24

[Nu trimbițele slavei și-a dra-
gostei cimbale — Sonetul
CCXXXIV — 80] : II, 263

[Nu-ți cer deloc credință, mi-e
de ajuns iubirea — Sonetul
CXC VII — 43] : II, 239

[Nu-ți spun nici un adio : cum
n-ai mai exista... — Sonetul
CCXXIX — 75] : II, 260

O

Oboseală : I, 143

O, brad frumos : II, 71

Orbul : I, 178

Orfanii țării : I, 105

Orfeu : II, 136

[Oricât de dragăstoasă ți-e
iscusita limbă — Sonetul
CLXXXI — 27] : II, 228

Osînda : I, 69

Ostrov încins de ape : I, 139

O, țară : I, 51

P

Patru brazi : I, 89

Pădurea : I, 128

Pămîntească : II, 72

Părinte, unde să te caut ? : I, 25

Pe cruce : I, 29

Pedeapsa macului : I, 80

Pe decindea Dunării : I, 156

Pe drumul ciobanilor : I, 180

Pe drumul de aur al Sidonului :
I, 118

Peisaj : I, 185

Peisaj marin : I, 59

Pe Muntele Obîrșia : I, 98

[Pe noi prietenia nu ne mai
încăpu... — Sonetul CLXVII
— 13] : II, 219

[Perechea este țelul, porunca
sacră-a firii — Sonetul CLXIV
— 10] : II, 217

Pescuitorul de gânduri : I, 170

Pe Siret : I, 50

Petec de veche frescă : II, 148

Piatră auriferă : I, 55

Pisica popii : I, 201

Pîrgă : I, 55

Plecare : II, 12

Plîngere către heruvim : I, 176

Plîns de toamnă : II, 25

Ploaie mare : I, 137

Plugărie : II, 144

Poate : I, 8

Poetului grădinar — Traian Mi-
hail : II, 124

Poezia : I, 3

Poezie : I, 168
 Popa din Dealul Sării : I, 38
 Popas în suflet : II, 23
 Povara : II, 196
 Poveste : I, 84
 Pregătiri de cină : I, 121
 Primăvara în cimitir : I, 182
 Primăvara la Balceic : II, 73
 Primăvară : I, 129
 Prin sita zilelor : I, 200
 Printre semințiile gândului : II, 74
 Privind cum cresc copiii : II, 30
 Prizonierul : II, 178
 Prometeu : I, 71
 Pronie săracă : II, 156
 Psihanaliză : II, 74

R

Rapsodul : II, 96
 Răsărit de lună : I, 75
 Răsărit pe cîmpie : I, 131
 Revoltă : I, 73
 Rodirea : II, 185
 Romanța veche : II, 152
 Rugăciunea : II, 75

S

[*S-a străduiut natura ca omul să nu-i scape* — Sonetul CLXXX — 26] : II, 227

[*Să fie dar Iubirea o mască a Durerii?* — Sonetul CLXXV — 21] : II, 224
 [*Să-mi vindec dorul, altor dureri cer lecuire* — Sonetul CCXL — 86] : II, 267
 [*Sămînța nemuririi, iubite, cuvîntul* — Sonetul CLXX — 16] : II, 221
 [*Să n-ascuți ponegrirea, nice clevetiri mulțime* — Sonetul CLXXII — 18] : II, 222
 [*Să nu crezi că iubirea e numai vicleșuguri* — Sonetul CCVIII — 54] : II, 246

Schiță pentru o meditație : II, 154
 Scutul Minervii : II, 33
 Seara : I, 97
 Seară întîrziată : I, 183
 Semn de primăvară : II, 32
 Sentință : I, 16
 Se roagă iubita : II, 27
 Sibila : II, 76
 Singurătatea : I, 57
 Sînt culmi înfricoșate : I, 41
 Sînt peșteri : I, 67
 Sodoma... : I, 62
 Somnul de după-amiază : II, 77
 Somnul la margine de codru : I, 207

Sonata iernii : II, 78

Sonata morții : II, 79

Sora de la schit : II, 145

Sosesc codrii : I, 199

Sosește fericirea : I, 169

Spectrul vieții : I, 79

Spinii : I, 15

Spirala : II, 204

Spovedania : II, 185

[*Spun unii de un ostrov vrăjit,
pe mări, departe* — Sonetul
CLXXVIII — 24] : II, 226

Stă sufletul fără iubire : I, 4

Steagul : I, 106

Stelă funerară : II, 80

[*Stric oare faimei tale ? Ingă-
duie să-ți spun* — Sonetul
CCXLIV — 90] : II, 270

Strig : II, 188

Strofe pentru o fată : I, 138

Strofe pentru un cimitir al eroi-
lor : II, 100

Sub frunzișul vremii : II, 81

Sub zodia cu ochii verzi : II, 82

Sufletul : I, 124

Suprema libertate : II, 201

[*Surid ? Obișnuință... Cred c-aș
putea chiar ride* — Sonetul
CCXLII — 88] : II, 269

Symposion : II, 139

S

Șarpele (vol. *Destin*) : I, 166

Șarpele (vol. *Clepsidra*) : II, 200

Șase cruci : I, 36

Șoimul : I, 5

Știința : II, 191

Știubeiul din codri : I, 131

[*Știu și-o voiesc ; aceasta mi-e
ultima viață...* — Sonetul CCV
— 51] : II, 244

T

Taborul : II, 183

Taumaturgul : II, 83

Te aștept : intră : II, 202

Te înalț... : II, 84

[*Te miri că nu scot gheara
să-mi sfișii birfitorii ?* — So-
netul CLVII — 3] : II, 212

[*Te mistuie iubirea ? Credeai
că-i o păpușă* — Sonetul
CLXXIII — 19] : II, 223

Templul : II, 126

[*Te-ncununam cu ginduri de
slavă și mister* — Sonetul
CCVI — 52] : II, 245

Tilhar : II, 174

Tîrziu : I, 162

Toamna (vol. *Poeme cu îngeri*) :
I, 140

Toamna (vol. *Poezii*) : I, 27

Toamna (vol. *Destin*) : I, 185

Toamna la baltă : II, 26
 Toiag de înger : I, 171
 Toiul primăverii : II, 21
 [Tot timpul disperarea mie mi-a
 fost lumină... — Sonetul
 CCXXIV — 70] : II, 257
 Trec vremile : I, 92
 Trista minune : I, 162
 Tristan și Isolda : II, 84
 Tristețe : II, 85
 Tristețea umbă-n țară : II, 104
 Trupul, cetate a timpului : II,
 29
 Tudor ; I, 153
 Tudor Arghezi : II, 155
 [Tu ai numai ureche de-ți tre-
 buie cuvinte ? — Sonetul
 CCXVI — 62] : II, 251
 [Tu îți vinezi iubiții tot ca pe
 cerbi, din goană — Sonetul
 CCXV — 61] : II, 251
 [Tu mi-ai cules, iubite, pentru
 eternitate — Sonetul CXC
 — 41] : II, 237
 [Tu nu ești în iubire decât un
 trîntor, care — Sonetul
 CCXXXII — 78] : II, 262
 [Tu știi ce lung și aprig luptai
 ca să te capăt — Sonetul
 CLXXXIV — 30] : II, 230

T

Țara (vol. Din Țara Zimbrului) :
 I, 48

Țara (vol. Veghe) : II, 98
 Țării mele : I, 40
 Țărm clasic : II, 86

U

Ultima rugăciune : II, 192
 Un glotaș : I, 154
 Urează-mi : I, 104
 [Urii perfecțiunea de cum
 te-am cunoscut — Sonetul
 CLXXXVI — 32] : II, 231
 Ursarii (Mahala bucureșteană) :
 II, 132

V

Vaier : II, 205
 Vara în miezul codrilor : I, 205
 Vară : II, 87
 Vas de alabastru : II, 187
 Veghe : II, 93
 [Vei ști și tu că plînsul adesea
 e o rouă — Sonetul CCXXV
 — 71] : II, 257
 Versul : II, 88
 Versuri pe tabloul unui primi-
 tiv : II, 147
 Villon : II, 117
 Vinul lumii : I, 163
 Vis : II, 120
 Vis rău : I, 163
 Vinătoare mitologică : II, 87

Vinătoare veche : I, 68

Vinător : II, 184

Vodă Rareș : II, 122

Vorbesc și eu în dodii : II, 206

Vraja : II, 88

[Vrei să te smulgi din mine ?

Smulgîndu-mi ochii poate...

Sonetul CCXIII — 59] : II,

249

Z

Zbor : II, 201

Zi de octombrie : II, 89

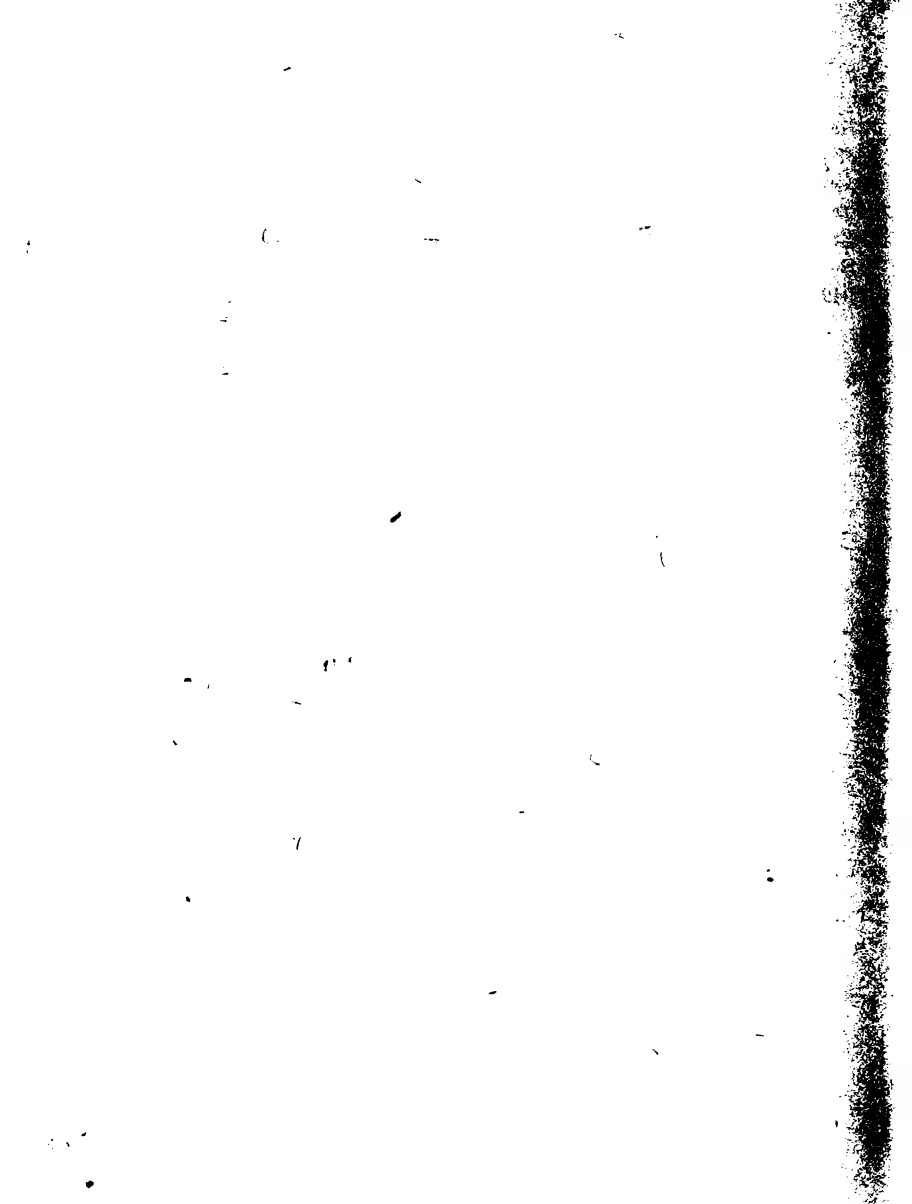
Zilele : I, 144

Zîmbet de toamnă : II, 27

Zînele de aur : I, 210

Zmeu bătrîn : I, 192

α. Ω. : II, 206

CUPRINSUL

URCUȘ (1937)

Cupa	7
În sufletului	11
Plăcare	12
Amă tirzie	13
Miorița	13
Falii	14
În zori	15
Noul vinător	16
Noaptea de cremene	17
Dobrogea-n amiază de vară	18
În cimitirul turcesc din Mangalia	19
Iarnă scitică	20
Totul primăverii	21
Cântec pentru dezbrăcare	21
Fata din dafin	22
Popas în suflet	23
Cântec de toamnă	24
Pîns de toamnă	25
Toamna la baltă	26
Zămbet de toamnă	27
Se roagă iubita	27
Fructul oprit	28

Trupul, cetate a timpului	29
Fereastra	30
Privind cum cresc copiii	30
Nunta păunilor	31
Meșterul	31
Fragment dintr-un arc de triumf lui Beethoven	32
Semn de primăvară	32
Scutul Minervii	33
Inscripție	33
Helada	34
Munte pur	36

ÎNTREZĂRIRI (1939)

Altitudine	41
Amintirea	42
Androginul	42
Antologie	43
Anul 1840	44
Apocalips	45
Arhitectul	46
Artă minoră	46
Balada dorului cu mâini legate	47
Cîmpulung	48
Cîntecul omului	49
Cîntec pentru Ghehena	51
Cîntecul ursului	52
Charon	54
Cincizeci de ani	54
Crăiasa de zăpadă	55
Cuget profan	56
Cupa	57
Dor de tinerețe	57
Dudul	58
După eules	59
După ploaie	60

Ecce Homo	61
Elegie în amurg	61
Făurăria toamnei	62
Fecioară	63
Fericitul gîde	64
Grai valah	65
Iarna în odaia cu scoarțe olteneste	66
Icoana lumii	67
Între albe reptile	67
Legenda poetului Arion	68
M-apropii de sfîrșit	69
Mai multă noapte	69
Mintuire	70
Marea biruință	70
O, brad frumos	71
Pămîntească	72
Primăvara la Balcic	73
Printre semințiile gîndului	74
Psihanaliză	74
Rugăciunea	75
Sibila	76
Somnul de după-amiază	77
Sonata iernii	78
Sonata morții	79
Stelă funerară	80
A doua stelă funerară	81
Sub frunzișul vremii	81
Sub zodia cu ochii verzi	82
Taumaturgul	83
Te înalț...	84
Tristan și Isolda	84
Tristețe	85
Țărm clasic	86
Vară	87
Vînătoare mitologică	87

Versul	88
Vraja	88
Zi de octombrie	89

Veghe

Veghe	93
Ceasul de piatră	94
Lunaticii	95
Rapsodul	96
Țara	98
Comoara	99
Strofe pentru un cimitir al eroilor	100
Amurg ardelenesc	102
Albei — Iulii	103
Tristețea umblă-n țară	104
Dor	105

Inscripții

Inscripție pe ușa unui atelier de artist	106
Inscripție pe nisip	107
Inscripție pe o zi de toamnă	107
Inscripție pe o foaie căzută	108
Inscripție pe fântina lui Narcis	109
Inscripție pe cartea cu povestea Genovevei	111
Inscripție pe o stincă la pasul Vulcan	111
Inscripție pe o frunză de viță	113
Inscripție pe un pat antic	114
Inscripție pe marginea unui basm	114
Inscripție pe un vas de Argeș	115

Evocări — Priveliști

Villon	117
Michel-Angelo	118
Arhimede	119
Vis	120
Vodă Rareș	122
Actorul	123

Poetului grădinar — Traian Mihail	124
Eleusis (sau Olimpia)	125
Epidaur	125
Templul	126
Facerea	127
Acolo unde norii	128
Înaltele neliniști	129
Albă iarnă dunăreană	130
Ursarii (Mahala bucureșteană)	132
Bivolii	134
<i>Oracole</i>	
Dodona	135
Orfeu	136
Daedal	136
Ariadna	137
Hermes	138
Icar	139
Symposion	139
Mahatma	140
Cartea	141
<i>Alte amăgiri</i>	
Basm	142
Plugărie	144
Sora de la schit	145
Dintr-o Cîntare a cîntărilor profană	145
Litanie	146
Versuri pe tabloul unui primitiv	147
Petec de veche frescă	148
Cartea de magie	149
Alborada	150
Nocturnă (à la Debussy)	151
Romanță veche	152
<i>Meditații</i>	
Schiță pentru o meditație	154
Tudor Arghezi	155
Pronie săracă	156

Copiilor mei	157
Arca răului	157
Cimitir în sat sărac	159
Floarea piscurilor	160
Ciocănitoea și vioara	162
Dedicație	165

[CLEPSIDRA]

Clepsidra	169
Autoportret romantic (la 67 de ani)	170
Așa zicea Domnul	171
De profundis	172
Întîia dragoste	172
Tîlhar	173
Doamne	174
Bătrînețe	175
Nebunul	177
Murind	178
Prizonierul	178
Moartea	180
Graalul	181
Din pietre grele	182
Iubirile noastre	183
Taborul	183
Întregire	184
Vînător	184
Rodirea	185
Spovedania	185
Fluierul	186
Nu din spaimă	186
Vas de alabastru	187
Altoiul	187
Strig	188
În creștere	188
Ia-ți sus înapoi	189

Crucea — mireasă	189
Crucea — înălțare	190
Gădărenii	190
Știința	191
Ultima rugăciune	192
Norul	192
Nebiruita armă	193
Aleșii	193
Lauda	194
Babel	195
Moldova veche cerească	195
Bulb trîndav	196
Povara	196
Ecoul	198
Clopotul	198
Marea siguranță	199
Cea fără umbră	199
Șarpele	200
Suprema libertate	201
Zbor	201
Te-aștept : intră	202
Contemporan	203
Minerul	203
Spirala	204
N-ai teamă	205
Vaier	205
Vorbesc și eu în dodii	206
α. Ω.	206
Nemurirea	207

ULTIMELE ȘONETE ÎNCHIPUITE ALE LUI SHAKESPEARE ÎN TRADUCEREA IMAGINARĂ DE...

CLV (1) — Nu-mi cerceta obîrșia, ci ține-n seamă soiul	211
CLVI (2) — Iubirea mea e trează ca un priveghi de arme	211

CLVII (3)	— Te miri că nu scot gheara să-mi sfișii bîrfitorii ?	212
CLVIII (4)	— Din clarul miez al vîrstei rîd tinereții tale	213
CLIX (5)	— A cita oară zorii mă prind fără de somm ?	213
CLX (6)	— La ce-mi slujesc de-acuma duh, faimă, fantezie...	214
CLXI (7)	— Dintre atîtea chinuri, venite-asupră-mi hoarde	215
CLXII (8)	— Eu îmi clădesc sonetul în piscuri, o ce- tate	215
CLXIII (9)	— Din spulberul iubirii atît doar mai pot strînge	216
CLXIV (10)	— Perechea este țelul, porunca sacră-a firii	217
CLXV (11)	— Iubita mea, ai suflet adînc întortocheat	217
CLXVI (12)	— Eu, ce trăiesc tot timpul printre semni- ficații	218
CLXVII (13)	— Pe noi prietenia nu se mai încăpu...	219
CLXVIII (14)	— Ne bate primăvara în inimi !... Să-i deschidem	219
CLXIX (15)	— Coboară iarna... Ursa tot mai adînc se pleacă	220
CLXX (16)	— Sămînța nemuririi, iubite, e cuvîntul	221
CLXXI (17)	— Iubirea pentru tine-mi veni nu că un fur	221
CLXXII (18)	— Să n-ascuți ponegrirea, nici clevetiri mulțime	222
CLXXIII (19)	— Te mistuie iubirea ? Credeai că-i o păpușă	223
CLXXIV (20)	— Îmi spui zaraf ? Schimb versuri pe-o dragoste de aur ?	223
CLXXV (21)	— Să fie dar Iubirea o mască a Durerii ?	224
CLXXVI (22)	— Cu chipul tău pe masă, trudesce să mă inspir...	225

CLXXVII (23) —	Mereu îmi vine-n minte un cîntec țără- nesc...	225
CLXXVIII (24) —	Spun unii de un ostrov vrăjit, pe mări, departe...	226
CLXXIX (25) —	Nu ! gloria iubirii nu este îmbuibarea	227
CLXXX (26) —	S-a străduit natura ca omul să nu-i scape	227
CLXXXI (27) —	Oricît de dragăstoasă ți-e iscusita limbă	228
CLXXXII (28) —	Eu n-am fost niciodată ucenic	229
CLXXXIII (29) —	Mereu cerșim vieții ani mulți, așa-n neștire	229
CLXXXIV (30) —	Tu știi ce lung și aprig luptai ca să te capăt	230
CLXXXV (31) —	Nu mai hulesc, iubite, această tristă țară	231
CLXXXVI (32) —	Urii perfecțiunea de cum te-am cunos- cut	231
CLXXXVII (33) —	Nu nu-mi ador în tine iubirea mea răs- frîntă	232
CLXXXVIII (34) —	Mă uit cum cade noaptea, aluzie la moarte	233
CLXXXIX (35) —	Nu m-au tîrit spre tine nici stearpa desfrînare	233
CXC (36) —	Nu te-am putut cuprinde să fii numai al meu	234
CXCI (37) —	Am azvîrlit cu dreapta ale Ursitei zaruri	235
CXCII (38) —	Mi-a-mbătrînit iubirea și gloria-i pe moarte	235
CXCIII (39) —	Așa cum zilnic hrana o mărunțim în gură	236
CXCIV (40) —	Eu nu cred bucuria ce-mi trimiseși, capcană	237
CXCV (41) —	Tu mi-ai cules, iubite, pentru eterni- tate	237

CXCVI (42) —	Alungă vicleșugul și nu da crez poveștii	238
CXCIII (43) —	Nu-ți cer deloc credință, mi-e de ajuns iubirea	239
CXCVIII (44) —	Îți altoisești firea pe glorii și trufie	239
CXCIX (45) —	Domniță a grădinii cu merele de aur	240
CC (46) —	Credeam că gelozia-mi va ruina iubirea	241
CCI (47) —	Iubirea-i neclintită ? Îți schimbi numai iubiții ?	241
CCII (48) —	Iubirea mea se-ntinde în timp, a ta în spațiu	242
CCIII (49) —	Ne-nvăluia misterul unei iubiri de zei	243
CCIV (50) —	Mi-a trebuit întreaga văpaie-a a poeziei	243
CCV (51) —	Știu și-o voiesc ; aceasta mi-e ultima viață...	244
CCVI (52) —	Te-ncununam cu gânduri de slavă și mister	245
CCVII (53) —	Că m-ai trădat tot timpul nu-ți socotesc o vină	245
CCVIII (54) —	Să nu crezi că iubirea e numai vicleșuguri	246
CCIX (55) —	Eu nu-ți cer fericire, această toropeală	247
CCX (56) —	Mă-mbii doar cu o cupă de dragoste ? Eu cer	247
CCXI (57) —	Nu mai cunoști această licoare cristalină ?	248
CCXII (58) —	Iar îți citesc răvașul, nu-ndeajuns de lung	249
CCXIII (59) —	Vrei să te smulgi din mine ? Smulgându-mi ochii poate...	249
CCXIV (60) —	De ce numai pe tine tu însuți te iubești ?	250
CCXV (61) —	Tu îți vinezi iubiții tot ca pe cerbi, din goană	251

CCXVI (62) — Tu ai numai ureche de-ți trebuie cu-	vinte ?	251
CCXVII (63) — Iubirea este geniu : cum poți s-o pui	în friu	252
CCXVIII (64) — Îți scriu sonete... rivnă pitică și deșartă		253
CCXIX (65) — Cum dragostea de tine mă vrea de veci	sonor	253
CCXX (66) — Am scris iubire ? Iartă... citește : ado-	rare...	254
CCXXI (67) — Cătînd să te-nnegrească, o clică birfi-	toare	255
CCXXII (68) — Iubirea ta, știu bine, e numai o min-	ciună	255
CCXXIII (69) — Acum pricep, noblețea i-o dulce putre-	June	256
CCXXIV (70) — Tot timpul disperarea mie mi-a fost lu-	mină...	257
CCXXV (71) — Vei ști și tu că plînsul adesea e o rouă		257
CCXXVI (72) — E drept că nu-ți adaug nimic; ba, dim-	potrivă	258
CCXXVII (73) — Ce nu-ți scornesc dușmanii cu negre	guri flecare !	259
CCXXVIII (74) — Nimica nu atinge iubirea mea curată		259
CCXXIX (75) — Nu-ți spun nici un adio : cum n-ai mai	exista...	260
CCXXX (76) — Mă mir că sînt de-atuncea tot pur, ca o	oglindă	261
CCXXXI (77) — Mai legăna tristețea doar pieptul, ca o	boare	261
CCXXXII (78) — Tu nu ești în iubire decît un trîntor,	care	262
CCXXXIII (79) — Ne îmbinăm cu-atîtea deosebiri... și	știm pe	263
CCXXXIV (80) — Nu trîmbițele slavei și-a dragostei	cimbale	263

CCXXXV (81)	— Mă lupt să scap iubirea de pătimășul trup	264
CCXXXVI (82)	— De mult eu simt în tine o rece deșănțare	265
CCXXXVII (83)	— Eu nu dau niciodată cu suliman iubirii	265
CCXXXVIII (84)	— Nu nobila Virtute nu ne culcăm... fugim	266
CCXXXIX (85)	— Bem pin'la fund paharul... în drojdia iubirii	267
CCXL (86)	— Să-mi vîndec dorul, altor dureri cer le- cuire	267
CCXLI (87)	— Cînd n-o mai fi nici urmă din noi în amintiri	268
CCXLII (88)	— Surid ? Obişnuință... Cred c-aș putea chiar rîde	269
CCXLIII (89)	— Îmi scinteliază-n mîină azi iarăși stînsa pană	269
CCXLIV (90)	— Stric oare faimei tale ? Îngăduie să-ți spun	270

Indice alfabetic al poeziilor (după titlu)

Lector : CORNEL SIMIONESCU
Tehnoredactor : ELENA CALUGARU

Bun de tipar 04.05.1983. Coli ed. 8,87. Coli tipar 9,8

Comanda nr. 30 078
Combinatul poligrafic „Casa Scintei”
București — Piața Scintei nr. 1
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

